

БРАНКО МАЛЕШЕВИЋ

ВИНДЗОР 2023

Од оснивања Спортског друштва "Соко" 1929 па током следећих 94 године, спортска активност Срба у Виндзору стално је расла и попримала нове садржаје. Појављивали су се нови клубови фудбала, кошарке, балоте, шаха ... а такође и многи појединци који су се такмичили бавећи се разним спортовима.

Временом, српска заједница у Виндзору постала је расадник врхунских спортиста, од којих су неки стигли и до олимпијских игара, представљајући Канаду на најпопуларнијим и најмасовнијим спортским такмичењима у свету. Милан Вукадинов, шаховски мајстор, бранио је боје Канаде на олимпијади у Малти 1980 године, исте те године браћа Брковић изабрани су за селекцију Канаде за олимпијске игре у Москви, а Илија Шукунда, је 4 пута представљао Канаду на олимпијадама као мачевалац (1976, 1980, 1984 и 1988).

Ђорђе Величковић, члан Канадске селекције преко 35 година "Golden Beavers" (Златни Даброви) учествовао је на неколико турнира са тимом у Аустралији, Новом Зеланду, Сингапуру, Хонг Конгу, Ирској као и у Канади. Српски фудбалски клуб "Марл Леф" ("Marle Leaf") најтрофејнији клуб из Виндзора свих времена, стигао је до финала Купа Канаде 1971 године.

Бојана Ковачевић, троструки универзитетски шампион Канаде у кошарци (2011, 2012 и 2013), и многи други о чијим успесима можете сазнати у овој књизи.

Међутим, најлепше што спорт може пружити јесте такмичење у фудбалу под називом "Србијада", које окупља српске клубове из многих градова Северне Америке. Годишњи турнири почели су у Виндзору 1993 године и одржавају се у једном од градова Канаде и САД, сваке године у другом месту.

Колико труда, времена (и новаца) изискује организовање таквих турнира, то је мање битно, а посебно је за дивљење решеност и спремност спортиста и организатора (често и навијача) да се путује преко целог континента више хиљада километара да би се стигло и учествовало на турниру.

Гледајући са стране, многим је таква одлучност неразумљива, али не и учесницима турнира.

Што је спортско такмичење, рекреација, дружење, слога, јединство и добротинство у најлепшем издању.

Слично је и са турнирима српских клубова Северне Америке у балотању, који трају од 1992 године.

О томе и много чему више, можете прочитати у овој књизи, која текстом и фотографијама дочарава пут којим су наши спортисти стигли од групе вежбача у изнајмљеним салама далеке 1929 године, до олимпијских и многих других познатих спортских арена.

Бранко Малешевић

Виндзор / 03.05. 2023

САДРЖАЈ

#	Тема	Година оснивања	Страна	Примедба
1	Спортско друштво "Соко"	1929-1933	1	
2	Кошаркашки клуб "Соко"	1940-1943	5	
3	Ф.К. Бели орлови	1949-1953	7	
4	С.Д. "Југославија"	1956-1957	9	
5	Српски спортски клуб	1958	9	
6	Ф.К. "Раваница"	1960-1961	11	
7	F.K. Maple Leaf	1968-1972	13	
8	Ф.К. "Србија"	1970-1972	18	
9	Ф.К. "Виндзорски Срби"	1973-2023	19	
10	Windsor Star & other newspaper articles		28	
11	F.K. "Serbo-Canadians"	1979	54	
12	"Србијада"	1993-2023	58	
13	Никола Мишчевић		74	
14	Богдан Боб Чолак		74	
15	Ђорђе Величковић - Веља		75	
16	Ловачко друштво "Бели Орлови"	2005-2023	86	
17	Зоран Малешевић		87	
18	Браћа Јакшић		90	
19	Бојана Ковачевић		92	
20	Милица Кулиџан		93	
21	СНС		94	
22	Никола Драгичевић		97	
23	"Звезда" и "Партизан" у Виндзору		98	
24	Балоте клуб "Виндзорски Срби"		99	
25	Шах		104	
26	Листа спонзора		113	
27	Захвалница сарадницима		115	
28	О аутору		116	
29	Спонзори штампања књиге		117	
				bm/*

Друштво за телесно васпитање "Соко" 1929 - 1933

Долазак већег броја Срба у Виндзор после Првог светског рата омогућио је да се приступи стварању првих српских клубова и друштава у овом канадском граду. С обзиром да се тадашња наша емиграција, која је у то време бројала пар стотина душа, састојала углавном од млађих особа, природно је било да се кроз спортску активност најпре организују. Узор за први српски исељенички клуб у Виндзору био је "СОКО", тада најраспрострањенија и најмасовнија друштвено-спортска организација у тек основаној Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца.

Мирослав Тирш основао је 16 фебруара 1862 године у Прагу *"Друштво за одгој тела"* и назвао га именом сокола, птице која симболизује смелост, брзину, вештину, окретност па и слободу. Његова идеја прихваћена је убрзо у свим крајевима Аустро-угарске. Широм царства ницале су организације Сокола, па тако и у крајевима које су настањивали Срби.

У новонасталој држави Јужних Словена Соколски покрет је прихваћен и као друштвена организација са јасним тежњама да допринесе јединству и слози, па се као такав веома брзо ширио и омасовљавао. Било је, према томе, сасвим природно да се тај покрет пренесе и преко океана, свугде где су се налазили наши исељеници.

Тако је у недељу, 24 марта 1929 године, у просторијама "Kovinsky hall", 142 Drouillard Road, основана прва спортска организација наших исељеника у Виндзору.

Друштво за телесно васпитање "Соко" окупило је преко 50 чланова, који су уз помоћ соколских активиста из суседног Детроита одмах отпочели са радом.

Главни задатак друштва био је "да телесно и душевно васпитава чланство", а поред вежбања бавило се и одржавањем забава и излета, организовањем школе енглеског језика и културно-просветним радом. Друштво Соко је било средиште око кога се организовао свеукупни друштвени живот тадашњих наших исељеника у Виндзору и околини.

Чланство је било двојако, тј. састојало се од "подупирача" и "вежбача". Задатак првих је био да обезбеде материјалну подршку. Међу њима истицали су се: Симо Шашић, Адам Огњеновић, Ђуро Кегић, Јован Кошутећ, Фалах Бурба, Павле Рогуља и Милош Јошанов.

27 седморица млађих чланова пријавило се за вежбаче: Александар Маћан, Александар Ердељан, Перо Булат, Богдан Јашин, Сава Рађеновић, Ђуро Мраковић, Ђуро Кијулски, Петар Бадрић, Средоје Штетин, Иван Полић, Јово Љиљак, Васо Драгић, Димитар Вуказић, Вуле Вулетић, Владо Пичета, Исидор Ралетић, Раде Спасојевић, Марко Вашчић, Емил Козаров, Богдан Милинковић, Петар Кошутећ, Симо Гућин, Милан Милошев, Никола Стојковић и Лазо Гаврић.

Наравно, друштво је имало и своју управу, коју су сачињавали: Ђуро Кегић, Павле Рогуља, Перо Булат, Ђуро Кијулски, Димитар Вуказић, Илија Меанџија, Вуле Вулетић, Јово Љиљак и Иван Полић.

Попут двојаког чланства, установљена је и двојака чланарина:

25 центи за вежбаче и пола долара за подупираче.

Само месец дана по оснивању, тачније 27 априла одржана је прва, веома добро посећена и успела приредба у оближњем Украјинском дому.

На програму су поред вежбача наступили и рецитатори а следила је и обавезна игранка.

Учесници програма били су и чланови Пољског Соколског Друштва из Детроита, чији наступ је топло поздрављен.

Када су временске прилике дозвољавале, вежбе су обављане у природи, тј. оближњем парку, често уз присуство радозналих посматрача - пролазника и станара оближњих кућа.

Чланови Сокола вежбају у једном од паркова Walkerville 1929 (лево)
Симо Травица и Перо Булат 1929 у соколским униформама (десно)

Пошто друштво није имало своје просторије за вежбање и друге активности, користили су Dubinsky hall (202 Drouillard Road) уз месечну накнаду од 50 долара.

Велика економска криза која је наступила тих година довела је до губитка посла за многе, па се чланство осипало и на крају је дошло до гашења друштва, које је престало са радом одлуком управе од 29 јануара 1933 године.

Упоредо са радом "Сокола" у граду су приређиване и забаве на којима су два наша исељеника забављала публику приказивањем "снаге тела и вештине духа".

Васо Жакула и Петар Зебић путовали су пространим Северне америке и показивали шта све могу да ураде својом заиста натприродном снагом и вештином.

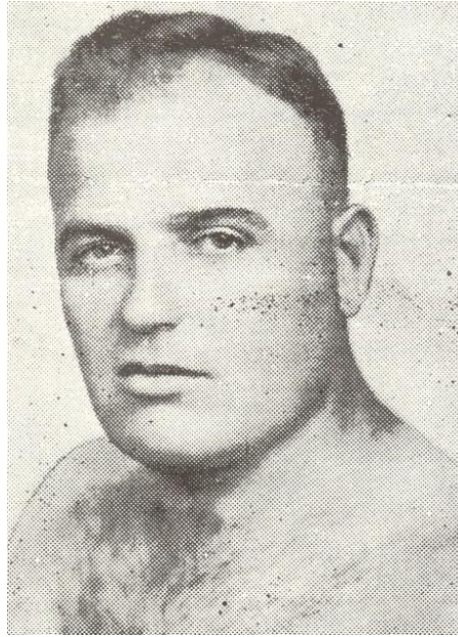
По причању једног од савременика ових снажних људи, Петра Башића из Виндзора, Петар Зебић и Васо Жакула су пореклом из Лике.

Ова два огласа потичу из времена тридесетих година а сачувао их је Петар Башић и предао аутору ових редова 1979 године.

Гледалаца је било увек у завидном броју, јер тада је Америка доживљавала економску експанзију која раније није виђена у свету.

Примера ради, Детроит је у периоду од 1910-1923 нарастао за више од милион становника (од око 450.000 до више од 1,500.000).

Радници су требали неку врсту разоноде у ретким часовима одмора, па је поред бројних наступа мађионичара, циркуских представа и сваковрсних егзибиција, приредбе наших земљака посећивао велики број знатижељних.

Midnight Show

Saturday Jan. 17th, 11:15 pm

The King of strong men
Waso D. Zakula of Yugoslavia

***Will demonstrate his enormous streng that
has not been seen before in Canada***

- 1.Winding of iron around the hands
- 2.Winding of iron around the neck
- 3.Winding of iron by his teeth
- 4.Bending of cold iron on the chest
- 5.Bending of cold iron on the head
- 6.Breaking of stone on n the chest
- 7.Breaking stones on the head
- 8.Carrying 1300 lbs with the teeth
- 9.Carrying 2400 lbs on the head
- 10.Carrying as many people as have room
- 11.Holds 4000 lbs on his shoulders
- 12.On the barrel as many as have room

**PROF.ZEBIC, WHO HAS BEST DEVELOPED MUSCLES AND THE
STRONGEST MAN IN THE WORLD**

Prof. Zebic will hold 4,000 pounds – also two autos will pull him by the arm in full power or two team horses or 16 strong men will try to pull his arms apart. Prof. Zebic will also make with his bare hands a ring from an iron bar that can stand the pull of a train and 100 loaded cars.

PROF. ZEBIC CAN PULL

WITH HIS HAIR 5,000 POUNDS

Prof. Zebic travelled all around the world and so far nobody beat him!

**Prof. Zebic challenges the world features strong acts,
\$5,000 to anyone who can duplicate his acts!**

THERE WILL BE ACTS HERETOFORE UNSEEN

**My exhibition will precede the showing of the genuine
Mummy over 7,000 years old and still in good shape – free**

CALUMET PRESS INC. GARY, INDIANA

Кошаркашки клуб "Соко" 1940 – 1943

Седам година по гашењу друштва за телесно васпитање "Соко" под истим именом основан је кошаркашки клуб, а на иницијативу Љубомира Мургашког, младог досељеника из Деспотова код Бачке Паланке. Клуб се такмичио у "Windsor Intermediate Basketball League" под покровитељством "Ontario Basketball Association". Два пута је заузео друго место а једном, 1943 године био је првак лиге. Као један од осам обласних првака Онтарија, "Соко" је учествовао на финалном такмичењу за првака највеће канадске провинције, у граду Брантфорду, у времену од 31 марта до 3 априла 1943 године и на том турниру освојио друго место.

The Windsor Star, April 2, 1943

HARD BATTLE

The O.B.A. officials predicted that the last game of the night would be the closest contested. The figures proved they were right. The Windsor Falcons, a group of Young Serbs, gave the St. Catharines Alumni a good argument. The teams were checking hard with but 31 points on the board at halftime. The Serbs were ahead 20-11 at that time.

The Serbs got a comfortable lead in the second half, but a grand rally by the Alumni made it look as if they would tie the score or take the game, but their drive came too late. The final score was 34-31 The Alumni outweighed their opponents all the way but were a little older. Gus Madsen, the wellknown senior lacrosse player, was a member of the St. Catharines Club. P. Mudry was the best under the basket for the winners with 12 points. Jim Cipparone backed him up well with 11. D. Myers took the honors for the Alumni. He scored 13 points. The Serbs were in a spot. They had been told that only enough accommodation for the four winning teams had been reserved, it being understood the losers would go home. They did not intend to go home win or lose. They jocularly spoke of sleeping in the parks.

Први ред, с лева: Богдан Стојановић, Љубомир Мургашки, Сава Рослов.

Други ред: Перо Булат, Сава Јанков, Руди Кахлић, Милан Бараћ, Богдан Јашин

Трећи ред: Обрад Јашин, Никола Вујаклија, Славко Мирић, Јосиф Прпић, Данило Узелац

The Windsor Star

FALCON FIVE SCORES UPSET

Patrick Hoopsters Are Nosed Out, 24-23 `BURG DRUBBED

One game proved an upset and the other was turned into a rout as the Intermediate Basketball League swung into its second week of action last night. The upset was provided by the Falcon A.C. when it nosed out Patrick`s Service, 24-23 while the rout was the 45-13 drubbing the Stokes Service Club handed Amherstburg.

REAL SIZZLER

The Falcon – Patrick game produced everything that even the most critical cage fan could ask. It was a sizzler from start to finish with a foul shot by Louis Murgaski, high-scoring Falcon centre, in the last minute of play deciding the issue. The score at half-time was 15-11, in favor of the Patrick brigade and in the last half the lead changed hands no less than three times. Murgaski was high scorer for the winners with five field goals and two fouls, while Zelba and Dawson, with five points each, split top scoring honors for the losers. It was Falcons first win.

ASSUMPTION LOSES AGAIN Falcons give College Intermediate Los

Assumption College Bees lost their second game in as many starts in the Intermediate Basketball League Saturday night, dropping a 30 to 16 decision to the pace-setting Falcons. The Falcons threw up an effective defence in the first half of play to hold Assumption to one field goal. Score at halftime was in the Falcons` favor, 16 to 2. L. Murgaski led the winners with 13 points. Kavanaugh and Hathaway, each with 4 points, were leading scorers for the College five.

Falcons Beat L.Y.F. 48-25

Opening the scoring throttle in the second half to outscore the opposition by 25 points, Windsor Falcons defeated Labor Youth federation, 48-25 in an Essex County Intermediate Basketball league fixture last night. The score at the half was 14-12 for L.Y.F. Scoring by the winners was pretty well distributed among all hands with Murgaski topping the list with nine points.

Falcons 48 - L.Y.F. 25

Uzelac	8	Jasin	6
Mudry	7	Trimesc	3
Murgaski	9	Curgin	6
Stevenson	0	Suttak	6
A.Boroski	9	Roslov	2
Foy	8	DeMarko	2
Cipparone	7	Wysinsky	0
B. Boroski	0	Yakovlev	0
Jankov	0	Zeller	0
Gilliland	0	Masaro	0

Referee: Slim Patrick

Ф.К. Бели Орлови 1949-1953

Први српски фудбалски клуб у Виндзору, "Бели орлови", основан је крајем 1949 године. То је уједно и први српски фудбалски клуб у Канади, па и на целом Северно-америчком континенту. Оснивачка седница одржана је у хотелу "Petro's House" (по власнику Пери Булату). Први председник био је Александар Ђорђевић а на тој дужности касније били су и Раде Виторац, Никола Будимир и Слободан Паражанин. Највећи успех клуба био је освајање трофеја "Firemen's Cup" и пласман на друго место у "Essex County Soccer League" 1952 године. Претходне године (1951) "Бели орлови" су били финалисти купа "Windsor Star", када су 28 Октобра пред 800 гледалаца изгубили високим резултатом (5-1) од екипе "Caboto".

Fireman's Cup 1952 Final: "Бели Орлови" – "Хунгарија" 7:3

Стоје: Богдан Вончина, Душан Васић, Михајло Руме, Бранко Секулић, Мома Илић, Н.Н., Емил Кајер, Н.Н., Душан Томић (са пехаром), Бошко Стефановић, Љубиша Влајковић, Милан (Лала), и Милан Кеча.
Испред: Никола Петронијевић, Душан Манојловић, Александар Цалић, Момир Кузмановић, Никола Будимир, Божа Божановић, Раде Виторац, Владо Бобинац, Никола Стошић, Н.Н., Милан Павлица.

Домаћин "Српског Дана" 1950 г. Перо Булат и председник клуба Никола Будимир предају победнички пехар капитену "Белих Орлова" Слободану Јањатовићу.
С лева на десно: Александар Цалић, Богдан Вончина, Жарко Максимовић, Јожеф Нађ, Душан Томић, Гојко Рајковић, Перо Булат, Миленко Милошевић, Слободан Јањатовић, Петар Црљеница, Никола Будимир, Божа Божановић, Душан Васић, Бранко Секулић и Михаило Руме.

Снимци са банкета у Српском дому

Спортско друштво "Југославија" 1956 – 1957

Стоје, с лева на десно: Бранко Борчић, Драгослав Радосављевић, Ники Кристифалучи, Жика Апић, Никола Стошић, Аца Лазовић, Хари Вокинфус, Фрања Стипановић, Н.Н.

Испред: Чеда Н., Душан Ирић, Бранко Спасојевић, Н.Н.,

На слици недостају: Гојко Рајковић, Ђорђе Рапаић, Љубиша Влајковић, Аца Цалић, Божа Божановић, Душан Томић – "син", Бранко Секулић и Душко Јовановић

У току зимског периода 1955/56 формирано је спортско друштво "Југославија" које је бројало преко 60 чланова, а имало је своје просторије у једном ресторану на улици Drouillard Road у источном делу Виндзора где је највећи број Срба тада живео.

У оквиру овог спортског друштва деловале су три секције. Фудбалска екипа била је првак "Б" групе Essex County Soccer League 1956. Секција за стони тенис са преко 30 такмичара, међу којима су се истицали Жика Апић, Аца Лазовић, Божа Божановић, и Федор Рајић. На једном турниру освојили су прво место а имали су и сусрет са Српским Омладинским спортским клубом из Торонта 1956 године. Шаховска екипа у саставу Жика Апић, Федор Рајић, Фрања Стипановић и Хари Вокинфус такмичила се у оквиру "УМСА" шаховске лиге у Виндзору.

Играчи фудбалског клуба били су: Бранко Борчић, Драгослав Радосављевић, Ник Кристифалучи, Жика Апић, Н. Стошић, Аца Лазовић, Хари Вокинфус, Фрања Стипановић, Душан Ирић, Бранко Спасојевић, Гојко Рајковић, Ђорђе Рапаић, Љубиша Влајковић, Аца Цалић, Божа Божановић, Душан Томић, Бранко Секулић, Душко Јовановић, Чеда (презиме непознато).

Српски Спортски Клуб 1958

По гашењу спортског друштва "Југославија" 1957 године, није се дуго чекало до појаве новог Српског Спортског Клуба који је формиран у пролеће 1958 године.

Клуб се такмичио у "Essex County Soccer League", (Second division) и на крају сезоне завршио на 5 месту. Председник клуба био је познати српски привредник Никола Будимир.

Вредно је забележити да је овај клуб постигао значајан успех победивши екипу SSC Milwaukee са резултатом 1-0. Једини гол у тој пријатељској утакмици одиграој јула месеца у граду Milwaukee, постигао Божа Божановић. (SSC Milwaukee - најстарији српски клуб и аматерски првак САД).

Стоје: Љубиша Влајковић, Илија Дрекић, Жика Апић, Душко Јовановић, Френк Нађ,
Драгослав Радосављевић, Бранко Секулић, Ђорђе Рапаић.
Испред: Душан Васић, Драган Масловарић, Душан Ирић, Аца Лазовић, Божа Божановић,
Недостају на слици: Гојко Рајковић, Ал Полимац и Груја Стеванов

Serbians, Italia fall in opener

BY MATT DENNIS

Both Teutonia entries in the Essex County Soccer League scored victories in the opening games of the first round of the Injured Players` Cup playoffs Friday night at Wigle Park.

Before 250 fans, Teutonia "A" edged Serbian Sports Club 3-2 while Teutonia "B" blanked Italia 3-0. Teutonia "A" hopped into 2-0 lead before the 10- minute mark of the game with Mike Gatti counting both tallies. He fired a 25-yard drive past Serbian goalie George Rapaich after seven minutes and "headed" home the next rush.

Zivko Apich`s successful penalty boot after 12 minutes pulled the Serbians back into the game.

The Windsor Star

They put on the pressure and were rewarded with the tying marker eight minutes later. Dan Irich took a short pass from Bob Bozanovic, slipped behind a Teutonia fullback and completed a clever effort by blasting a hard drive past Netminder Nick Kamrad.

Score remained 2-2 until Steve Manz broke up the struggle with less than five minutes to play. He broke in alone from the right side and caught the corner with a deadly 10-yard shot.

Frank Artner and Gatti sparkled throughout for Bill Dewald`s Teutonians.

Danny Jovanich and Bob Sekulich never gave up for the losing Serbian squad.

ФК "Раваница" 1960-1961

За овај фудбалски клуб није било других података осим текста који је објавио лист "Глас Раванице". То је најбољи доказ о значају писане речи. Како каже стара грчка изрека, оно што није записано – није се ни догодило.

Стоје: Ђорђе Вучковић, Слободан Хрњак, Жика Апић, Фред Александер, Аца Лазовић, Слободан Лукић, Ђорђе Максимовић, Ђорђе Рапаић, Бранко Секулић.

Испред: Милорад Радовић, Љубо Станковић, Драгиша Јеремић, Влада Маливук и Петко Михајловић. Пошто имамо иза себе једну потпуну годину рада, можемо се вратити уназад и дати кратак преглед догађаја и оног што смо постигли у првој години рада, а потом изнети укратко нашим члановима и пријатељима наше смернице а долазећу нову сезону.

Као што већ знате, наш је Клуб основан почетком 1960 године, од играча из Детроита и Виндзора. По први пут у историји детроитских Срба појављује се овакав клуб у Детроиту који обухвата и љубитеље фудбала из Виндзора. Наш Клуб са поносом узима одмах име наше детроитске цркве и ставља се под покровитељство просветног одбора детроитске Црквене општине.

Клуб "Раваница" улази одмах у такмичење локалне лиге, зване: Детроитска Фудбалска Лига. Пошто је Клуб тек основан, по правилима детроитске лиге могао је да се такмичи само у другој дивизији те Лиге.

Захваљујући залагању свих наших играча и управе, Клуб је постигао завидне резултате.

У лигашком такмичењу заузима друго место, а у завршном такмичењу за Куп заузима прво место и осваја Куп своје дивизије.

Поред такмичења за Куп са месним клубовима свих других нација, наш Клуб је имао за госта Српски спорт клуб "Карађорђе" из Кливленда.

У свим овим такмичењима Клуб је окупио под своје окриље и дао прилике око тридесеторици играча да упражњавају овај лепо и интересантни спорт. Поред ових младића, са задовољством констатујемо да је наш подмладак састављен од деце која су рођена и одрасла овде. Подмладак је до сада показао сјајне резултате и изазвао велико интересовање.

Клуб је завршио своју успешну прошлогодишњу сезону са лепим банкетом, на дан 11 марта ове године. На банкету се окупило око 300 пријатеља и навијача у чијем су присуству играчи нашег Клуба одали признање своме младом председнику, г. Николи Будимиру, поклонивши му лепу споменицу, као и своме менаџеру, г. Чедомиру Манојловићу, даровавши му диван ручни сат у знак признања за примерно вођство.

У првој сезони, када је требало набавити целокупну спремност, платити осигурање за играче, уписницу у Лигу и поднети друге разне трошкове око издржавања Клуба, обратили смо се за помоћ нашим пријатељима и навијачима.

Наишли смо на изванредан одзив. За кратко време уписали смо већи број прилагача него што смо очекивали, највише захваљујући заузимању нашег месног свештеника проте Миодрага Мијатовића и нашег клупског председника, г. Николе Будимира из Виндзора.

Листу наших прилагача који су даровали преко 50 долара води наш председник г. Никола Будимир, а за њиме долазе:

Џон Орлић, Власта Јоцић, Милан Дрекић, Чарлс Екнер, Перо Булат, Рој Николс, Др. Рајко Маргулис, и други. Сви они, као и остали прилагачи, омогућили су нам рад у првој години, и ми из Клуба им се најсрдачније захваљујемо, срећни што их имамо у својој средини.

Нарочиту нам част чине наша два почасна председника, свештеник детроитских Срба прота Миодраг Мијатовић и свештеник виндзорских Срба, прота Стеван Ластавица.

Са њиховом подршком и надаље, као и са њиховим благословом, верујемо да ћемо постизати успехе и у будућности.

И, најзад, ево нас и код оне групе, која нас је највише помогла – и морално и материјално. То су наши верни навијачи. За време прошле сезоне, у Детроиту није било ни једног клуба који је имао толики број верних навијача, као наш клуб "Раваница". Број се повећавао из недеље у недељу, тако да смо на последњој утакмици имали преко 200 навијача.

Играчи и управа користе ову прилику да се нашим драгим навијачима најлепше захвале на њиховој лојалности и подршци, а ми ћемо се трудити да њихово поверење у нас оправдамо, пружајући им лепе и интересантне утакмице у долазећој сезони.

Када већ говоримо о долазећој сезони и навијачима, ми бисмо желели да овом приликом апелујемо на наше навијаче да се увек држе спортски и покажу свима осталима да је група Срба која се појављује на игралиштима васпитана и културна група. За то време, наши играчи на терену биће такође дисциплиновани, па ћемо као целина бити пример осталима а служићемо на част и понос српског имена. Врујемо да вас све интересује који ће противници играти против нашег Клуба у току долазеће сезоне.

По први пут у историји Детроита и Виндзора основана је заједничка лига од најјачих клубова из оба града. Њен званични назив је "Michigan-Ontario International Soccer League".

У ову лигу улазе: првак Виндзора 'Тевтонија' (немачки тим), клуб на другом месту 'Кабото' (италијански тим); из Детроита: "Кикерс", "Украинианс" "Вајт Иглс", "Белгика", "Спорт Клуб", "Хунгарија" и "Раваница". У изгледу је да ће сезона бити богата лепим утакмицама.

Нашем Клубу, који се први пут такмичи у овако озбиљној конкуренцији, биће потребан изванредан период времена да се среди и прилагоди новој средини. С тога молимо наше навијаче да имају стрпљења, јер смо сигурни да ћемо се средити и стати на равну ногу са свима осталима.

За овако јаку и комбиновану Лигу предвиђена су и два најбоља игралишта: једно у Виндзору, под именом "Wigle Park", које је недалеко од тунела и налази се на раскрсници улица McDougall и Erie, удаљено око 3 минута вожње од тунела.

Игралиште у Детроиту се зове "Mask Park" и налази се на раскрсници улица Mask и Fairview (ST.Jean) а то је на источној страни Детроита.

За оне који долазе са западне стране града, или из Виндзора, најбоље је да иду Форд Експресвејом до излаза Conner, ту окренути десно и ићи Конером до улице Мак, па онда окренути опет десно до Фервјуа, и када се дође на ту раскрсницу окренути лево на Фервју, само пола блока.

Када смо вас упознали са клубовима који учествују и игралиштима на којима се игра, верујемо да вас интересује и када почиње сезона, као и како ће наш тим изгледати.

Можемо вам свима рећи да прве четири утакмице играмо против четири најбоља тима у Лиги, па ће нам вероватно бити врло тешке.

С тога вас још једном молимо да имате стрпљења, да будете спортски спремни и на евентуалне поразе и на победе, које ће доћи у своје време.

Састав нашег тима за ову сезону, видећете први пут у недељу 14 маја, после подне у три сата у "Мак Парку". Овде наводимо само имена играча који су се пријавили за наш Клуб и који тренирају са нама. Од њих ће тога дана бити изабрани они, који се моментално налазе у најбољој форми, и који ће заступати наше боје тога дана против првака Виндзора "Тевтоније".

Играчи су: Милорад Радонић, Мајк Стојановић, Фред Александер, Дани Васић, Слободан Хрњак, Живко Апић, Миле Стојковић, Влада Маливук, Душко Попадић, Љуба Станковић, Аца Лазовић (капитен тима), Тибор Виг, Џим Барда, и Радиша Јеремић.

Будите добри и сачувајте овај лист, пошто немамо могућности да вас поново обавестимо, јер Глас "Раванице" излази само једанпут месечно.

Познато вам је свима да смо прошле године на Меморијал дан имали за госте фудбалере из Кливленда.

Ове године дугујемо им посету и утакмицу у Кливланду.

Навијачки аутобус би кренуо у 7 сати ујутро, на дан 30 маја, од Српског дома у Детроиту и вратио би се истог дана увече. Они који би желели да иду са тимом у Кливланд, треба да се јаве менаџеру Клуба, Чедомиру Манојловићу, најдаље до 15 маја о.г. на телефон: PR 8 – 5117.

Глас Раванице мај 1961

Прва Утакмица и Прва победа
Фудбалског Тима "Раваница"

У недељу 24 о.м. фудбалски тим цркве "Раванице" у Детроиту одиграо је своју прву утакмицу, у оквиру такмичења за Другу лигу, и победио екипу клуба "Кикерс" са високим резултатом 7:1.

"Раваница" је наступила у следећем саставу:

Лукић, Рапаић, Секулић, Апић, Хрњак, Михајловић, Јеремић, Станковић, Лазовић, Маливук, (Приморац, Вучиновић и Радовић).

Голове су дали: Станковић 2, Маливук 2, Приморац, Лазовић и Јеремић.

Утакмица је била врло жива и протекла је у очигледној надмоћности нашег тима, чији играчи још нису довољно уиграни, с обзиром да им је то био први заједнички наступ. Цео тим је добро функционисао, али је навала била више запослена и у њој се нарочито истакло десно крило Јеремић, који обећава да се развије у играча високе класе. Поред њега, својом зрелом игром, шутирањем на гол и прецизним додавањем, истакли су се Станковић и Лазовић.

Ова прва победа дала је елана како играчима, тако и бројним навијачима, који су отишли кућама задовољни.

Фудбалски тим цркве "Раваница" основан је пре кратког времена, од стране фудбалера из Детроита и Виндзора.

Почасни председник Клуба је о. Миодраг Мијатовић из Детроита, председник је Никола Будимир из Виндзора, подпредседник др. Спаса Папић из Детроита, а секретар, менаџер и тренер Чедо Манојловић из Детроита.

Циљ фудбалског тима је да се ове године пласира у Прву лигу.

Према игри приказаној и резултату постигнутом у првој утакмици, тај циљ се чини врло реалним.

Поред тога, фудбалери "Раванице" намеравају да одрже читав низ сусрета са осталим српским фудбалским клубовима широм Америке. По свој прилици ускоро ће доћи до сусрета са екипом клуба "Карађорђе" из Кливленда.

Сви љубитељи спорта из Детроита и Виндзора, треба да помогну овај наш тим, а у првом реду да му пружи подршку својим навијањем на утакмицама.

"Maple Leaf" s.c. 1968 – 1972

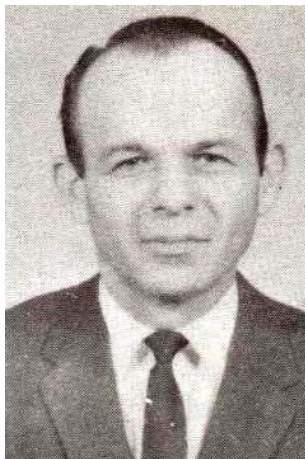
Најуспешнији српски фудбалски клуб у Виндзору основан је током зимских месеци 1967/1968 у сали цркве Грачаница, а иницијатива је потекла од чланова фолклорне групе која се у тим просторијама састајала и вежбала под вођством кореографа Грује Стеванова-Лале, а председник исте био је Миша Божић.

Сви потребни предуслови за формирање новог фудбалског клуба стекли су се такоређи истовремено.

Српска заједница већ 6 година није имала свог представника у локалним фудбалским лигама, велики број младих фудбалера био је на располагању као резултат новог таласа наших досељеника, постојала је заинтересованост код српских привредника да финансијски помогну клуб, а исто тако било је способних организатора и тренера.

Клуб је добио име "Maple Leaf" ("Јаворов лист" - симбол Канаде) на предлог првог председника Душана Манојловића. Остали чланови управе изабрани на тој седници били су:

Стево Будимир, (потпредседник), Федор Рајић, (секретар), Миша Божић (благајник), Љубиша Влајковић и Александар Цалић (тренери) и Груја Стеванов-Лала и Жарко Петковић (чланови управе). Пријаву за такмичење у локалној фудбалској лиги поднео је Љубиша – Џими Влајковић, у пролеће 1968 године, пред сам почетак сезоне.

Душан Манојловић

Федор Рајић

Већ прве године освојен је “Injured player cup” а 1970 “Fireman cup”.

Изненадна смрт председника клуба Душана Манојловића није довела у питање опстанак клуба, као што би се најчешће могло очекивати у таквим случајевима, већ напротив, створила мотив код управе, играча и спонзора, да се у спомен на популарног председника сви додатно ангажују на спортском пољу и раду клуба.

Финалисти Купа Канаде 1971

Стоје: Алекса Бабић, Зоран Мојсиловски, Димитар Сарапа, Борис Коцијан, Ron Glover, Ilario Bontorin, Драган Несторовић, Frank Mora, Перица Секулић, и Јован Урукало.

Испред: Станко Богдановић, Neil Steward, Александар Туфегџић, Lothar Mueller, и Јулијан Стоја.

Следеће, 1971 године, *Мепл Лиф* је постигао до тада незабележене спортске резултате, а који ни после 50 година нису надмашени!

“Carling Cup”, “Fireman cup”, “Windsor Star cup”, “Ontario Cup”, “Eastern Canada Cup” нашли су се у витринама Клуба који је потом стигао до финала Купа Канаде. Поред свега споменутог, постао је и први шампион новоосноване и најјаче лиге у региону, “South Western Ontario Soccer League”.

Успех Мепл Лиф-а подигао је велики интерес за овај спорт у Виндзору и околини, а посебно код млађих генерација.

За освојено фудбалско првенство, играчи су добили специјална признања од председника владе највеће канадске провинције Онтарија, Bill Davis-а, а за пласман у финале Купа Канаде веома лепе медаље Фудбалског Савеза Канаде и владе Бритиш Колумбије, у којој се играло финале.

Председник Клуба 1971 године био је Федор Рајић, менаџер Миле Марић, тренер Алекса Бабић, помоћник тренера Груја Стеванов-Лала, благајник Раде Сенић.

Чланови управе, поред већ споменутих, били су још: Жарко Јованов, (председник 1972), Милан Цвејић, Жарко Петковић, Драган Башић, Васо и Милан Станковић.

Следеће, 1972 године, Клуб је запао у потешкоће, дошло је до промена у управи која није била на висини да се суочи са проблемима, није било довољно спонзора, па према томе ни мотивације код играча.

У питању је био и сам опстанак клуба, а главни разлог таквом стању био је нездрав однос између два српска клуба, Мепл Лиф-а и Србије, због чега обе стране су трпеле штету.

Та година (1972) била је уједно и последња година њиховог постојања.

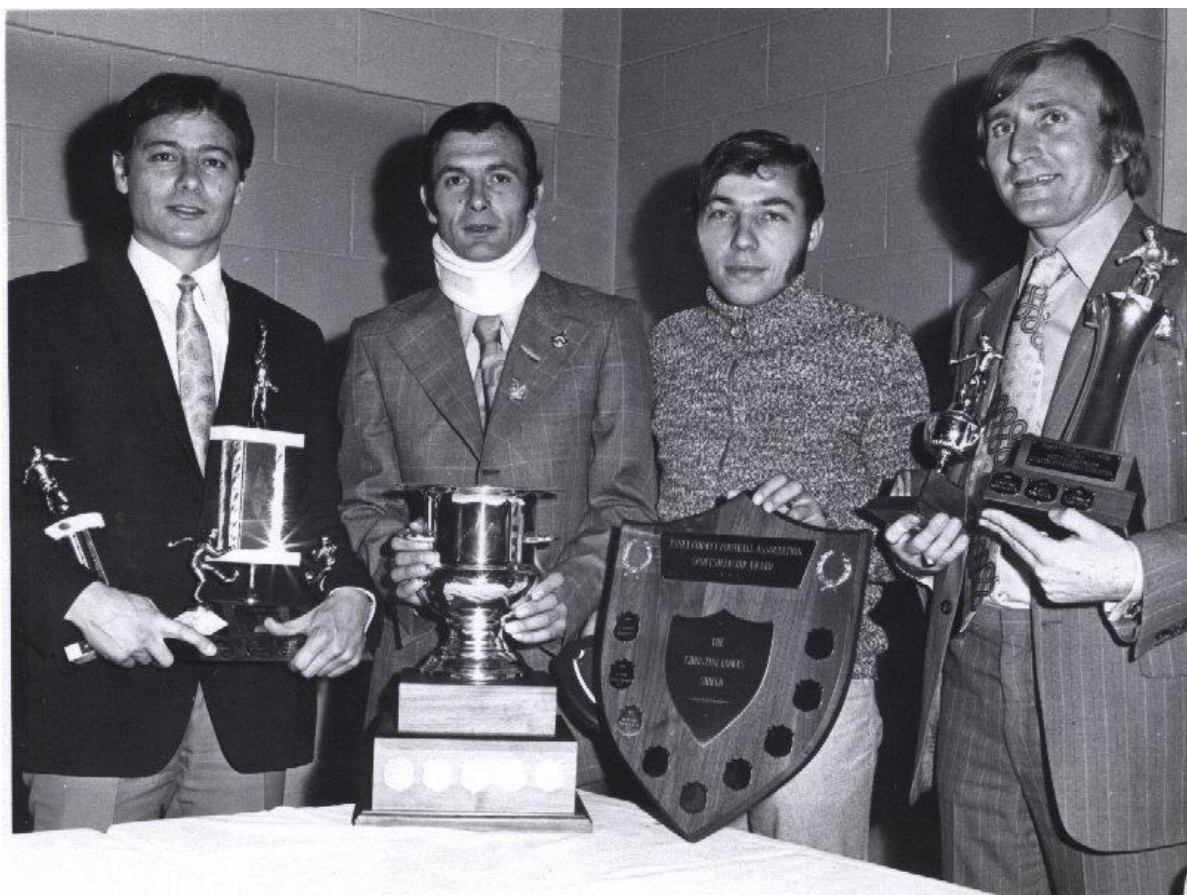
“Maple Leaf” 1968

Први ред: Груја Стеванов –Лала, Карло Мауро, Џон Гомбар, Френк Левар, Јован Урукало, Стеван Стојковић
Стоје: Том Томас, Дарко Ребић, Никола Стојковић, Иван Петрић, Драган Башић, Бранко Будимир и Мишо Гуљаш

Професионални приступ од почетка: Део играча и управе 1970

Стоје: Миша Божић, Аца Цалић, Френк Левар, Н.Н., Алекса Бабић, Маријан Вусан,
Драган Димитријевић, Драган Башић, Аца Туфегџић, Љубиша Влајковић и Душан Манојловић
Испред: Милан Цвејић, Станко Н., Предраг Џудовић, Нандо Гидилини, Иван Хорват, Груја Стеванов
Јован Урукало, Петар Пићан, Карло Мауро

После веома успешне сезоне 1972 - Трофеји најбољима:

Lothar Muller - највише постигнутих голова, Јован Урукало - са пехаром "Windsor Star"
Manfred Michel - спортиста сезоне, Аца Туфегџић - најбољи играч (MVP)

Eastern Canada Cup Final

Славље после победе (7-1) и одличне игре у Сент Џону 1971

Алекса Бабић, Љубиша Влајковић – Цими, Аца Туфегџић и Јован Урукало
са делом освојених трофеја 1971 године.

С.К. Србија 1970-1972

Оснивањем С.К. "Србија" 1970 године, српска заједница у Виндзору по први пут имала је истовремено два спортска (фудбалска) клуба.

Ипак, једина добра страна постојања два клуба била је та што су кроз ривалитет (инат) створили заиста две добре екипе, нарочито "Мепл Лиф", који је следеће (1971) године стигао до финала купа Канаде. Већ у првој такмичарској сезони (1971) "Србија" је постигла добре резултате. Са 7 победа, једном нерешеном утакмицом и само 2 пораза заузела је друго место у "Essex County Soccer League-West". Приликом отварања спортског центра у Кливленду, Охајо, (1971) "Србија" је била победник турнира и освојила веома леп пехар.

Стоје: Перо Новаковић, М. Драгутиновић, Тома Станишић, Илија Јавор, Бирчаревић, Зоран Јовичић, Мики Вучковић, Петар Јокић, Богдан Павлица, Ожеговић, Јовица Гајић.
Испред: Васо Баришић, Југослав Савић, Јовчевски, Јован Шкара, Димић, Стева Балажев, Никола Мишчевић и Стојановић.

С.К. "Србија" пред почетак сезоне 1972

Стоје: Р. Димић, Слободан Топаловић, Бранко Ђорђевић, М. Драгутиновић, Перо Јокић, Д. Димитријевић, Зоран Јовичић, Милош Поповић, Славко Ненадов, Милан Прљевић.

Испред: Слободан Бурзан, М. Брајковић, Тома Станишић, Мика Вучић, Југослав Савић, Илија Јавор и Васо Баришић.

Оснивачи и чланови управе “Србије” били су Перо Новаковић, Јовица Гајић, Жарко Вучинић, Сретен Јовановић, Спасоје Уљаревић, Саво Мандић, Предраг Јовановић, Стева Балажев, Никола Дрекић, Милорад Ћалић, Миле Радомировић, Воја Милошевић, а преговоре око уједињења водили су Милан Прљевић, Бранко Малешевић, Милан Дрекић, Петар Јокић и Стеван Момчиловић. Следеће сезоне оба српска клуба запали су у кризу. Увидевши бесмисленост постојања два супростављена српска клуба, још пре завршетка такмичења почели су разговори о могућности уједињења. На обе стране формирани су одбори са јединим задатком да то спроведу у живот. На пролеће, тачније 3 маја 1973 године, постигнут је споразум и сагласност да се уједине и под новим именом наставе такмичење.

С.К` Виндзорски Срби 1973 - 2023

Након вишемесечних преговора и договарања, представници двају клубова састали су се да озваниче уједињење. Домаћин састанка био је истакнути српски привредник, Жарко Вучинић власник “Duffy’s Tavern”, у градићу Amherstburg удаљеном око 30 километара од Виндзора.

Како је већ било договорено, обе стране изабрале су и овластиле по 5 представника да уједињење спроведу у дело.

После дужег разматрања и више предлога, одлучено је да се клуб именује “Виндзорски Срби”. Потом изабрана је и прва управа коју су чинили:

Жарко Јованов, председник; Жарко Вучинић, Милан Дрекић, Миле Марић, Милан Прљевић, Алекса Бабић, Јован Гајић, Груја Стеванов – Лала, Петар Јокић и Жарко Петковић.

Тешко је било стићи до уједињења које је уследило након много уложеног труда, добре воље и стрпљења. Али није било ни лако спровести све замисли да Клуб заиста буде онакав какав се желело. Треба имати у виду да је то било време најжешћих подела у нашем исељеништву, време црквеног раскола и да је свака помисао на зеједништво унапред била осуђена на неуспех.

Највећи успех Клуба постигнут је управо на том пољу: по први пут у целокупном српском исељеништву појавио се спортски клуб који превазилази поделе, приближава две супростављене стране на путу помирења. И поред повремених криза, Ф.К. Виндзорски Срби је опстао и траје ево већ 50 година.

То је апосолутни рекорд у трајању било ког спортског клуба на овим просторима, што је знак да је клуб приликом свог оснивања постављен на здраве и чврсте темеље.

Првих година постојања, када је то било најтеже, клуб је постигао најбоље такмичарске резултате, као што су освајање првог места на турниру у Кливленду (Охајо, САД) 1974, победник купа “Windsor Star” 1975 и 1976, освајање купа “Western Ontario” 1977, пласман у четвртфинале купа Канаде 1977, првак SWOSL 1976 и 1979, пријатељске утакмице са вице-шампионом Немачке “Eintracht”- (Braunschweig) 1977 и екипом “Brasil Select” исте године (професионални играчи из Бразила који играју у Детроиту и Виндзору).

Први тренинг (Мај 1973)

Кратак одмор уз договор

Први тим "Виндзорски Срби" 1973

Испред: Јован Урукало, Никола Мишчевић, Лазар Стојчевски, Мирко Вујошевић,
Ане Михајловић и Ron Glover

Стоје: Lothar Muller, Милош Крстић, Зоран Јовичић, Сл. Топаловић, Франк Мора
Драган Несторовић и Славко Ненадов

Прва постава "Видзорски Срби" пред сусрет са "Ајнтрахтом" 9 Јуна 1977 године.
Жарко Јованов стоји с леве стране, иза њега је Александар Туфегџић, Јулијан Стоја,
Јовица Урукало, Милан Крагујевац, Александар Ердељан, Слободан Топаловић,
Грег Коцидис, Дмитар Сарапа (у жутој мајици, голман),
Испред: Бранко Јовановски, Иван Хорват и Срба Топаловић (у белим дресовима)

Подмлађени тим "Виндзорских Срба" пред утакмицу са "Италијом" коју су добили са 2:1
 Стоје: Слободан Топаловић, Дмитар Сарапа, Славко Ненадов, Перица Секулић, Јоле Сарван,
 Перо Ковачевић и Ђорђе Штрбац.

Испред: Слободан Бурзан, Милан Штрбац, Срба Топаловић, Ненад Јокић,
 Бранко Јр. Малешевић, Костадин Јовановски и Никола Мишчевић.

Спортска заставица

Клубска значка

SWOSL Cup (1979)

“Windsor Star Cup” освојен 1975 и 1976 године

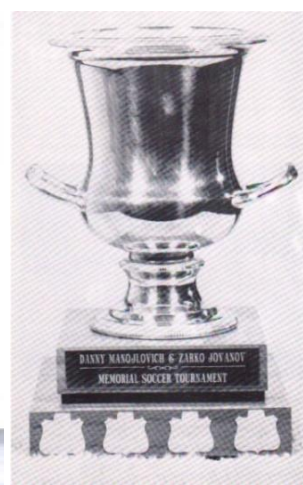
Председник клуба "Виндзорски Срби" Глиша Росић са пехаром 1975

Победници *Windsor Star Cup* 1975 године:

Стоје: Миле Марић, Глиша Росић, председник, Милош Поповић, Никола Јанев, Bill March, Славко Ненадов, Зоран Давидовић, Славко Врховац, Дмитар Сарапа, Константин Јовановски, Жарко Јованов, Божа Божановић и Слободан Топаловић.

Испред: Стево Момчиловић, Милан Прљевић, Слободан Бурзан, Рајко Радовановић, Mark Hillis, Ванчо Ћировски, Срба Топаловић, Перо Ковачевић, Бранислав Малешевић и Ненад Јокић.

Trophies

Serbian Sports Festival Cleveland / Western Ontario Cup / The Windsor Star Cup / Memorial Cup Zarko & Dusan

с.к."Виндзорски Срби" 1976

Стоје, с лева на десно: Перица Секулић, Славко Ненадов, Слободан Топаловић, Јовица Урукало, Слободан Бурзан, Владимир Кунстле, Милан Крагујевац, Перо Ковачевић, Derek Valentine, Перо Јокић
Испред: Срба Топаловић, Ванчо Ћировски, Александар Туфегџић, Иван Хорват, Ненад Јокић, Славко Врховац
Дечак са лоптом: Зоран Малешевић

Тим "Виндзорски Срби" Финалисти купа Онтарио 1977

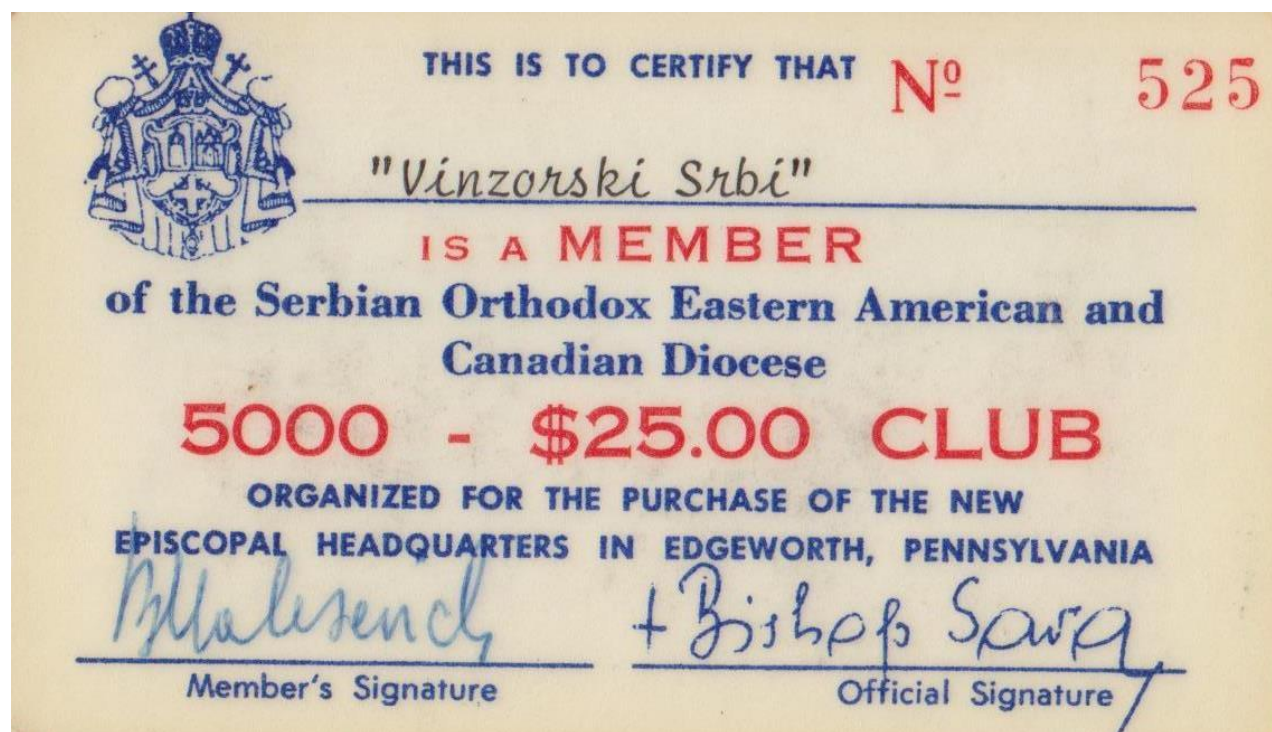
Стоје: Срба Топаловић, Александар Ердељан, Раде Катанић, Слободан Топаловић, Ван Нифорос, Владимир Кунстле, Дмитар Сарапа, Бранко Јовановски, Милан Крагујевац.
Испред: Дечак са лоптом: Дени Бабић, Перо Ковачевић, Ванчо Ћировски, Иван Хорват, Јулијан Стоја и Јован Урукало

Играчи 1973 - 1979

Бабић Алекса
Бабић Саво
Бандуљ Станислав
Бараслиевски Милан
Беришај Ђорђе
Брковић Драган
Бурзан Слободан
Витановски Васо
Вранешевих Мирко
Врховац Славко
Вуичић Мика
Вујошевић Мирко
Вулетић Јован
Грбић Слободан
Давидовић Зоран
Давидовић Слободан
Ђурић Александар
Ердељан Александар
Јанев Никола
Јовановски Бранко
Јовановски Костадин
Јовичић Зоран
Јокић Ненад
Јокић Петар
Катанић Раде
Ковачевић Перо
Коврљан Драгиша
Кораксић Драган
Котевски Љубомир
Крагујевац Милан
Крстић Милош
Кукић Петар
Кунстле Владимир
Лазовић Миодраг
Малешевић Бранко Јр.
Мишчевић Никола
Михајловић Ане
Недић Александар
Ненадов Славко
Несторовић Драган
Павлица Богдан
Пантовић Драгољуб

Пецарски Милан
Попов Борис
Поповић Милош
Радовић Вељко
Сарапа Дмитар
Сарван Јоле
Секулић Перица
Стоја Јулијан
Стојчевски Лазар
Таминџић Милорад
Топаловић Слободан
Топаловић Србољуб
Туфегџић Александар
Ћировски Ванчо
Урукало Јован
Хорват Иван
Штрбац Ђорђе
Штрбац Милан
Alla Sal
Clarke Alban
Cuevas Jose
Derek Valentine
Ferreira Agenor
Glover Ronald
Hart Stephen
Hillis Mark
Hope Allan
Juncaj Zeka
Kotsidis Greg
Licata John
Luldjuraj Nick
March Bill James
Mora Frank
Mueller Lothar
Niforos Van
Papageorgiu Jonis
Parkinson Paul
Qafa Simon
Reiter Franz
Rizzo Osvaldo
Tiplady Keith
Vlahos Nick

О раду и успесима овог клуба писано је у многим новинама и часописима у Канади, САД и Србији. Клуб је редовно прослављао свог заштитника Светог Георгија, а најпосећеније забаве и прославе биле су управо оне које је организовао клуб "Виндзорски Срби". Клуб је први који је имао и свој месечни билтен, "Спортске Вести", у којима су објављени резултати свих такмичења и многи други важни подаци о раду клуба 1977 године.

С.К. "Виндзорски Срби" члан друштва
Клуб 5000 - \$25.00 организованог за изградњу
 Центра Епархије Источно-Америчке и Канадске у Еџврту, Пенсилванија

Windsor Star and other newspapers articles

Seven goals for Tufegdzych as Leafs bomb London

No matter how strong his supporting cast may be, any team intending to sideline the Windsor Maple Leaf express in the Ontario Soccer Cup play-downs will first have to deal with Alex Tufegdzych.

Maple Leafs, First Division leaders in Essex-Kent action and obviously a tough force these days, won their second straight Ontario Cup game in powerful fashion at Windsor Stadium Saturday night by crushing London Scottish, 10-0.

And, for the second straight play-down game, the fleet, blonde Tufegdzych scored seven goals.

The effort matched his feat of two weeks ago when leafs began the single-game knockout competition by ripping Sarnia, 9-0.

Within six minutes Saturday night with a large crowd looking on, Leafs had two goals and Albert Van Wyk in the London goal was a beleaguered individual the rest of the game.

Tufegdzych picked up Stanko Bogdanovic`s through ball after four minutes and clicked, then two minutes later he pulled van Wyk to one side and passed to Frank Mora for an easy kill. At 14 minutes and 33 minutes Tufegdzych completed a first-half hat-trick, first on the end of a pretty passing play then by heading home Neil Stewart`s pass.

The rout continued in the second hal. Lothar Mueller set up Stewart at 10 minutes then Tufegdzych converted Jovan Urukalo`s pass before teaming with Stewart for the more sharp markers.

Mueller got into the act at 33 minutes with the best goal of the game, picking up at the midfield marker, beating several defenders then crashing home a shot from 30 yards.

Two minutes from the finish, Tufegdzych finished off his seven-goal performance.

The game was so one-sided that Leafs` goaltender Dmitar Sarapa had only one though chance, but one Roy Inglis`s free kick early, in the first half.

Maple Leafs close in on Cup

Unless they suffer one of the most abrupt turnarounds in sports history, Windsor Maple Leafs will be the next champion of the Ontario Soccer Cup competition.

With a crowd of nearly 1,400 roaring approval at Windsor Stadium Saturday afternoon, the powerful Windsor club all but clinched the 1971 Ontario crown by walloping Toronto San Fili 7-0.

Since it was the first of a two-game series, total goals to count, it would seem difficult for Leafs to blow a seven-goal margin when the teams return to Toronto for the second contest this Saturday at Stanley Park at 8:00 PM.

Once again it was centre forward Alex Tufegdzych, constantly provided glittering opportunities through the brilliant work of frontline mates like Julian Stoja, Neil Stewart, Stanko Bogdanovic, and Lothar Mueller, who set the scoring pace.

Tufegdzych scored five of the seven Windsor goals and now has 22 of the 30 tallies Leafs have racked up in four winning performances so far in Ontario Cup play. Stewart added the other pair of Windsor tallies.

Saturday`s game was only three minutes old when Stanko Bogdanovic, the outside rightpassed to Tufegdzych who stepped past two defenders and went in to beat Toronto goaltender Sergio DeLuca easily. After Mueller and Tufegdzych were stopped by DeLuca, the fine play of outside left Stoja paid off in Stewart`s first goal at 25 minutes, the latter pulling the trigger while on the run.

San Fili has had its best scoring chance when Hugh Shields pulled Leaf goalie Sarapa Dimitar but fired wide of the open goal.

At 40 minutes Stewart manipulated the Toronto defence perfectly then flipped to Tufegdzych who clicked from point –blank range. Three minutes later, Stoja, who gave Toronto fits all game, again made a great run then passed to Tufegdzych who scored from 10 yards.

San Fili came to life early in the second half with Ed Wigley coming close on a header and Camillo Chiodo hitting the crossbar with Sarapa well-beaten.

Then at nine minutes Tufegdzych caromed his fourth goal home of a post with Mueller`s maneuvering setting up the play.

Leafs were fortunate in the next few minutes when Wigley shot wide and Leaf`s Ron Glover booted the ball off the goal-line with Sarapa beaten.

Stewart and Allan Caines exchanged post hits before Stewart scored his second marker at 33 minutes, Tufegdzych providing the pass for his inside right to pull DeLuca and tap it home. Toronto continued all-out in the search for goals but couldn`t click against Sarapa`s good work.

Two minutes from the end, Tufegdzych made it 7-0 on a pass from Stewart.

Maple Leaf sew up cup, Reach Eastern semi-final

Special to the Star

Toronto – With Ontario Cup safely tucked away, it`s on to Montreal next for Windsor`s Maple Leaf squad as it continues its search for Canadian soccer supremacy.

Maple Leaf, as expected, sidelined Toronto San Fili at Stanley Park here Saturday to win the 1971 Ontario Cup, the first such triumph by a Windsor team since Caboto turned the trick in 1961.

Leafs more or less won the Ontario title at home a week previously when they licked San Fili 7-0 in the first game of a two game, total-goal series. The Windsor team won the second contest here by a 4-2 score and easily triumphed on the round, 11-2.

An opponent for Windsor in the sudden-death Eastern Canada semi-final at Montreal`s Jarry Park this coming Saturday has not been named.

In any event, should Windsor continue winning, it would then go to the East Coast the following Saturday for the Eastern Canada final then trek all the way to Vancouver on October 2 for the Canadian title contest.

It took Leafs only five minutes to begin paddling their series lead here Saturday.

A corner by Julijan Stoja crossed to Alex

Tufegdzych who passed to Neil Stewart and the latter banged an angle shot of a post past Toronto goaltender Sergio DeLuca.

Six minutes later the Leaf defense allowed Hugh Shields to get in the clear and his shot left Leaf net-minder Sarapa helpless.

The Windsor club got back in front at 22 minutes, Stoja combining with Stewart to set up Tufegdzych who slipped around DeLuca easily.

In the second half, Edward Wigley tied the game at seven minutes on a penalty shot, giving Sarapa no chance.

But Leafs rebounded like champions to whip home the final two goals in the series.

Lothar Mueller, the club`s top goal-getter in league play, clicked with a 30-yarder at 17 minutes. The goal was reward for a standout effort by Mueller in the game.

Then at 26 minutes, the big shooter, Tufegdzych nailed his second of the game and 24th of the 34 Leafs scored in five Ontario Cup victories.

Maple Leaf advance via forfeit route

Windsor Maple Leafs has advanced to the Eastern Canada soccer final without even lifting a boot in anger.

Maple Leafs, who were to have played a Montreal team this Saturday in the Eastern semi-final, were rewarded when the Quebec Football Association pulled out of the Canadian championship.

Montreal`s defection resulted when the Canadian Soccer Association reversed a protest on a game during the Quebec playoffs which had originally been tossed out by the Quebec body.

"According to the information I have", said Windsor`s CSA representative Wally Lomas, "Montalia protested a Quebec Cup loss to Rangers because two referees were used, instead of one referee and two linesmen.

"Quebec tossed out the protest and continued with its play-downs. In the meantime, Montalia appealed to the CSA and they upheld it. This resulted in havoc in the Quebec Cup play-downs and they decided to chuck the whole thing, apparently".

Maple Leafs thus will be idle until the September 18th weekend when they will travel either to Halifax or St. John, Nfld.

SINCEREST CONGRATULATIONS are in order from all of us to the Maple Leaf soccer club which did the expected Saturday at Toronto and brought home the Ontario Cup, the first such victory for Windsor since Caboto Club achieved the feat in 1961.

The triumph must have been deeply satisfying to Ilario Bontorin, the centre half and captain of Leafs who played on that Caboto club.

THERE IS A sprinkling of other ethnic groups on the club but the Maple Leafs are basically of Serbian extraction, sponsored by a group of Windsor businessmen interested in the game of soccer.

The only unfortunate thing as the Leafs continue towards a possible Canadian title is this fact Windsorites will not be able to see them play.

They are in Montreal this Saturday in the Eastern Canadian semi-final and should they win, Leafs must then travel to the home base of the winner between Newfoundland and Nova Scotia for the Eastern final.

Then it would be across the country to Vancouver for the Canadian championship game. Is there any chance the Leafs backers might offer a guarantee to the Canadian Soccer Association to have the Eastern Canada final played here?
Wally Lomas, the knowledgeable expert on the game around here say:

"it`s not likely the CSA would go for it if such an offer was made.
It might be worth a try, however.
A crowd of 2,500 or so at \$2.50 a head in Windsor Stadium wouldn`t be an impossibility, I`d say."

Windsor Maple Leaf gives soccer lesson to St. Lavrence, Win 7-1

The Daily News, St. John`s, Newfoundland, September 20, 1971
By Gerry Reddy

St. Lawrence Laurentians were given a soccer lesson Sunday afternoon by the Windsor Maple Leafs of Ontario.
With more than 5,000 fans watching, the Maple Leafs defeated the Laurentians 7-1 at the King George Fifth Pitch.
The lopsided decision gave Windsor the Eastern Canada senior soccer crown and a berth in the Canadian championships at Vancouver, B.C, on October 3.
The loss eliminated St. Lavrence, the Atlantic champions, from further national competition for this season.
Striker Alex Tufegdzich scored four goals for the Maple Leafs as the visitors took 5-0 first half lead. Neil Stewart, Stanko Bogdanovic and Julijan Stoja added one goal each. Nils Molloy had the ST. Lavrence marker.
The Laurentians won three titles prior to Sunday`s contest.
They took the Burin Peninsula championship over Grand Bank Geebees, the provincial title over Feildians of the St. John League and the Atlantic crown over Wolfville Hortons of Nova Scotia.
But they were unable to contain the Windsor Maple Leafs who gave a tremendous display of soccer finesse. St. Lavrence employed their patented "slog-and run" style of day to capture their first three titles.
The Laurentians tried to greet Windsor with the same style but discovered early in the game that the Maple Leafs were not to be kept off balance by this type of game.
In fact, it was the Windsor club that set the pace of the contest.
Windsor displayed top ball control, used short passes to perfection, had players moving at all times and were never in trouble against the Newfoundland club. The ability of the Leafs to "give and go" played a major role in their important victory.
Windsor went on the attack from the opening whistle. They applied the pressure to the Laurentians for most of the 90 minutes and gave St. Lavrence goalie Bob Slaney his busiest game of the season.
Besides the seven goals they scored, Windsor could have added several more but often, late in the game, were content to give the fans a display of passing never seen in Newfoundland prior to Sunday`s game.

The Maple Leaf was the best soccer club to ever visit Newfoundland and they gave fans an insight into how the game should be played. They must rate as one of the top soccer clubs in Canada. Six of their seven goals came on picture plays.

Defensively, Windsor was just as effective as they were offensively. They cleared the ball with confidence and took advantage of the full pitch as well as their goalie to move the play out of their zone.

Stewart opened the scoring for the visitors. The smallest player on the pitch, but also one of the fastest. Stewart completed a "bang-bang" play that left St. Lawrence wondering where the ball was.

There was three top passes before Stewart tapped the ball into the corner behind Slaney.

Tufegdzych made it 2-0 with 18 minutes gone as he started his four goals performance. Tufegdzych, who was very effective when he had the ball deep in the Laurentians` zone, finished off another great passing effort with an easy, low tap that left Slaney with no chance of a stop.

Tufegdzych made it 3-0 at the 25 minute mark. Again the score was set up by three short passes that worked Tufegdzych unchecked for the tap behind Slaney.

Bogdanovic gave Windsor 4-0 spread with 11 minutes remaining in the first half and Tufegdzych`s third of the afternoon at 41 minutes sent the Maple Leafs into the final 45 minutes with a healthy 5-0 advantage. Molloy broke the shootout bid of Windsor goalie DMITAR SARAPA with 15 minutes left in regulation time.

Cyril Quirke belted a long ball from deep into St. Lawrence zone to the Windsor 18-yard line. A Maple Leaf fullback headed the ball in the wrong direction and Molloy found himself free six yards out. His low, hard drive caught the far corner for a 5-1 score.

Tufegdzych notched his fourth goal on another good passing display at 78 minutes and Stoja got the final score with 6 minutes remaining in regulation time. Stoja`s goal was the only Windsor score that didn`t result from a top passing play as his shot from 25 yards went into the mesh as Slaney slipped while moving to block it.

Vancouver Eintracht Canadian Champions

It was pouring with rain as the two Challenge Cup finalists took to the field at Vancouver`s Swangard Stadium on Sunday, October 3 1971.

One day earlier, fog had prevented the Windsor Maple Leafs from departing to Toronto and their flight connection to the west coast.

Consequently, the Eastern representative side failed to arrive in Vancouver in time for a dinner reception honoring the cup finalists, courtesy of the BC Centennial Corporation. They also forfeited tickets to the BC Lions vs Montreal Alouettes football game on the Saturday night.

About 1,350 fans were on hand to see Aubrey Sanford, President of the association, perform the official kick-off.

It took only 8 minutes for Eintracht to open the scoring. Buzz Parsons won possession of the ball almost at the goal line on the right side, just inside the penalty area. He pulled the ball back into the middle, and Peter Arnett tapped the ball into the net while Windsor defenders stood watching.

That was all the scoring up to half-time. Though Windsor had the better of the play, they were not able to get the ball past Graham Lee in the Eintracht net, who handled the greasy ball exceptionally well as the rain continued to pour down.

However, 5 minutes into the second half, Neil Stewart, who had played a strong game for the visitors, hit a hard ball over the head of Lee and just under the bar.

A beautiful goal.

It didn't take Eintracht long to rebound and Peter Arnett scored his second goal 10 minutes later.

A lob from Adie Becker on the right side landed at Arnett's feet and he simply tapped the ball into the corner. Becker had been brought into the game at half-time.

The play continued very even, with both teams playing exceptionally well under very soggy conditions.

Eintracht's third goal was perhaps the best of the match. Danny Webster hit the ball from just inside the penalty area and gave Dmitar Sarapa no chance. That goal came with 10 minutes remaining in the game. Though tempers were a little frayed during the remaining minutes of the game, both teams are to be commended on their performance.

Referee Stan Tait of Montreal ably assisted by his linesmen, kept the game well under control. John Barnes, First Vice-President and chairman of the Challenge Cup Committee, presented the beautiful trophy to Greg Arnett, the Eintracht captain.

Medals were presented to both teams at a reception following the game.

Leafs clear table at soccer banquet

It was of little surprise Saturday night at Teutonia Club when Alex Tufegdzych of Maple Leafs was named most valuable player of the Essex-Kent Soccer Association at the Association's annual dinner.

The MVP trophy was only one of several that Tufegdzych lugged home along with his Maple Leafs team-mates.

Leafs, perhaps the most dominant team in the history of EKSA, were presented with five championship cups.

Besides the first-division league and playoff trophies, Leafs also secured the Star Cup, the Association Cup and the Firemen's Cup. Only the Injured Player's Cup eluded them.

It went to Italia.

Two Leaf players joined Tufegdzych in the individual winners' circle, Dmitar Sarapa as the first division's outstanding goaltender and Lothar Mueller as the first division scoring champion.

Manfred Michel of Teutonia "A" won the association's second most coveted award, being selected as the most *Sportsmanlike player*.

The two outstanding goaltenders in the second division were Hungaria's John Jurak in the West and Scots' Robert Mitchell in the East.

Firemen`s Cup another Leaf prize

Winding up a busy and successful weekend, Maple Leafs whipped Teutonia "A" 6-2 Monday afternoon at Windsor Stadium to capture their second straight Firemen`s Cup championship. Leafs, of course, brought home the Ontario Cup Saturday from Toronto through an 11-2 victory on the round in the two-game final with Toronto San Fili. With their scoring ace Alex Tufegdzych being rested, Maple Leafs still had too much power for Teutonia in the sporting feature of the annual Firemen`s Field day celebrations.

Teutonia`s Dennis Jorgenson and Werner Machnik blew excellent scoring chances in the first five minutes and after that Leafs regrouped to take over.

A move by Julijan Stoja, working in from the wing to give goalie George Breckner no chance, opened the scoring at 11 minutes.

Then at 23 minutes, Dragan Nestorovic, replacing Tufegdzych, set up Neil Stewart for a slam-bang goal. Teutonia finally got one back at 38 minutes as Jimmy Smith put Machnik into the clear and he gave Dmitar Sarapa no chance.

Breckner, who made a fine save on Stoja just before the interval, robbed Stewart after the second half began but there was no way he could hold off Leafs forever.

At 14 minutes Stanko Bogdanovic converted Stewart`s pass and three minutes later Nestorovic scored with a short shot on another Stewart`s pass.

Manfred Michel cut the Lead to two at 29 minutes, moving through the Leaf defense and around Sarapa neatly.

Agenor Ferreira made it 5-2 at 32 minutes and with two minutes remaining Nestorovic scored his second, again on a final pass from Stewart.

Serbs click on penalty kicks

Serbia and Hungaria must have been tired when it was over. The two teams needed 90 minutes of regulation time, 30 minutes of overtime and 18 penalty shots each before their Ontario Cup district play-down soccer match at Windsor Stadium finally ended, with Serbia the victor.

The final score was 3-3, with an 8-7 margin in penalty shots for the Serbs.

In another cup game at the stadium, Italia eked out 2-1 win over Hellenic and will meet Anglo in semi-final play Tuesday.

Serbia tackles the high scoring Maple Leafs the same night.

Hungaria got on the score sheet first with a little help from Serbia`s Velko Petroski in the seventh minute. Petroski put the ball into his own net attempting to clear a pass from Alex Harris of Hungaria.

At 38 minutes Mirko Vujosevic neatly beat Van Niforos from close in to tie the match.

The Serbs stormed back in the second half, scoring two quick goals, in the first and fifth minutes. Ljubomir Stankovic was the marksman on both occasions.

The Hungarians narrowed the deficit five minutes later when Steve Toth scored from a goalmouth scramble. Dino Brotto`s header in the 74th minutes momentarily staved off elimination for the Hungarians.

In the first batch of penalty kicks, Serbia missed on its second of five tries; Hungaria being foiled on the third of five for 4-4 standoff.

In the second go at it, Hungaria missed on the fourth attempt and Serbia ended with a perfect slate.

Serbs clinch West title

Windsor Star, June 1971

Windsor Serbs overcame an early own goal and rallied to clinch first place in the West division of the Southwestern Ontario Soccer League Friday night.

Serbs' 3-1 triumph over Teutonia at Mic mac Park wrapped up the division title and qualified them to meet either Hellenic or Croatia for the league championship.

Slobodan Topalovic had the misfortune to score into his own net midway in the first half but it proved to be the only score Teutonia, also bidding for the division crown, could put on the board.

Early in the second half Topalovic atoned by scoring Serbs' first goal and the issue stayed that way until the last few minutes when Serbs broke it open.

Ivan Horvat got the winner with five minutes left and a minute later Pero Kovacevic added the clincher.

The win left Serbs with a 16-1-3 record, two points ahead of both Teutonia and Inter Calabria who wound up with 15-2-3 records.

Serbs extend streak

Windsor Serbs continued their unbeaten march in the Southwestern Ontario Soccer League Thursday evening with a 5-1 victory over SS Italia.

Alex Tufegdzych and Serbo Topalovic scored first-half goals to lead Serbs to victory.

In the second half, Ivan Horvat struck from 12 yards on a pass from Tufegdzych, then Topalovic notched his second and Pero Kovacevic completed Serbs scoring.

Kovacevic shines for Serbs

Pero Kovacevic scored three times to lead Windsor Serbs to an 8-2 win over Budapest in Southwestern Ontario Soccer League action Thursday.

Alex Tufegdzych scored twice for the winners with Srbo Topalovic, Jovan urukalo and Vanco Cirovski adding singles.

George Sapardanis and Alex Harris replied for Budapest, who trailed 3-0 after first half.

Serbs scuttle Croatia

Serbs triumphed in the first showdown for top spot in the Western Ontario Soccer League Sunday night with a 4-3 decision over Croatia.

Prior to the game, the two had been tied with unbeaten records after three games but Serbs raced to a 3-1 half-time lead and then held on for the win.

Alex Tufegdzych led Serbs with three goals and Srba Topalovic had the other. Tony Tiselj scored two for Croatia with the other going to Steve Semenski. Two by Tufegdzych and one by Topalovic gave Serbs their early lead after Semenski had opened the scoring in the game after only four minutes.

Tufegdzych put Serbs ahead 4-1 early in the second half, but Tiselj brought his club from behind with two in 10 minutes.

In the other game, Guy Ricardi, Paul Fotia and Neil Stewart scored for Italia before Sarnia's Brian Spowart scored his club's only goal with five minutes to play. The victory moved Italia into third place, four behind Serbs and two back of Croatia.

Hungaria defused by Serbs

The lights literally went out on Hungaria in the Southwestern Ontario Soccer League match at Windsor stadium Thursday evening.

Hungaria were trailing Windsor Serbs 5-1 en route to their sixth straight defeat of the season when the lights were doused during a brief downpour.

Although the game was not completed it will stand as a Serb victory.

The win by the Serbs kept them in a third place tie with Teutonia who defeated cellar-dwelling Italo-canadians 1-0 in the opening game of the doubleheader.

Srba Topalovic had a pair for the Serbs with singles going to Slobodan Burzan, Nick Ianev and Kostadin Jovanovski.

Serbs tarnish Italia glitter

Italia suffered its first loss of the season but held onto first place in the Eastern division when they were shaded 2-1 by Windsor Serbs in Southwestern Ontario Soccer League soccer play Tuesday night at Windsor Stadium.

Nenad Jokic opened scoring for the Serbs seven minutes into the first half by putting the ball into the top left corner off the crossbar.

At the 40 minute mark, the Serbs went ahead 2-0 on a free kick by Slobodan Topalovic. He hit the centre of the net just under the crossbar from 30 yards out.

Windsor Serbs crush Scots 6-1

Alex Tufegdzych scored three times Sunday as Windsor Serbs remained unbeaten in the Southwestern Ontario Soccer League with a 6-1 triumph over Windsor Scots.

Srba Topalovic added a pair for the Serbs who have now won 10 straight and lead second place Hellenic by seven points.

Nenad Jokic scored the other goal for Serbs with Pat Mcnelis replying for Scots on first – half penalty shot.

Italo no match for Serbs, 7-1

While SS Italia and Budapest had a hard-fought soccer game Tuesday at Wigle Park, Windsor Serbs had an easy time against Italo Canadians in Southwestern Ontario League play.

Alex Tufegdzych scored two goals to lead Serbs to a 7-1 romp over Canadians. Single Windsor goals went to Nenad Jokic, Jovan Urukalo and Pero Kovacevic.

Serbs` championship first since 1971

Serbs wrapped up their first Southwestern Ontario Soccer League championship since 1971 Friday night at Wigle Park by edging Hellenic 3-2 and winning the two-game, total-goals final 5-2.

Ian Guthrie of the losers produced the lone goal of the hard-fought second half.

They had triumphed 2-0 in the series opener Thursday night with Branko Jovanovski scoring for both of their goals.

Branko Vitanovski, Ivan Horvat and Pero Kovacevic tallied Serb goals in the first half. George Psishogios replied for Hellenic.

Шампиони лиге SWOSL 1979

Испред: Милан Крагујевац, Stephen Hart, Иван Хорват, Al Salla,

Бранко Јовановски и Зоран Давидовић

Стоје: Бора Ћуп, Слободан Бурзан, Јулијан Стоја, Ненад Јокић, Слободан Грбић, Paul Parkinson,
Слободан Топаловић, Allan Норе и Перо Јокић

Serbs run streak to five victories

Serbs maintained their unbeaten record in the Western Ontario Soccer League Saturday with a 2-0 victory over Chatham city.

The victory left Serbs in first place with five wins. Croatia is second with eight points after a 5-3 triumph Sunday over Sarnia City with Hellenic tied for fourth with Italia after a 2-0 victory over their rivals Saturday.

Serba Topalovic opened the scoring for the Serbs on a pass from Julijan Stoja in the 69th minute.

Stoja`s pass eluded Chatham goalie John Van Helden and Topalovic slid the ball to the empty net.

Topalovic set up the second Serbs` goal five minutes later when he teamed up with Pero Kovacevic, who took the pass 10 yards out and drilled a shot off the crossbar into the net.

Chatham`s only good scoring chance came with 15 minutes to play when centre forward Mirko Petrak outran Slobodan Topalovic of Serbs for a loose ball but his quick shot was handled easily by goalie Dmitar Sarapa.

Flare-up mars Serbs` streak

Windsor Serbs remained unbeaten on the field in the Western Ontario soccer League on the weekend.

However, the league leaders will have to wait until after a league meeting to find out whether their 3-1 triumph over Hellenic will stand.

The game at Wiggle Park Saturday night was abandoned by the officials after 30 minutes because of unruly fans. A league meeting will be held this week to discuss the outbreak and determine penalties should any be warranted.

Windsor Serbs semi-finalists for Star Cup

Windsor Serbs and Italo Canadians moved into the semi-finals of the Windsor Star Cup soccer competition Tuesday evening with victories at Windsor Stadium.

Serbs blanked Hungaria 4-0 and Italo Canadians defeated Calabria 2-0 to join Macedonia and Croatia in Thursday evening`s semi-finals. The two survivors will meet in the final at Windsor Stadium on Saturday evening.

Serbs took a 1-0 lead in their match on a goal by Nick Ianev when a pass from Serba Topalovic found him in the clear just at the edge of the penalty area.

Nick Miscevic struck twice for Serbs in four minutes midway through the second half to add to the lead.

His first came on a hard drive between a defender`s legs and then he fired home a rebound off the post from 18 yards. Nenad Jokic ended the scoring, again on a pass from Topalovic.

Serbs Star Cup finalists

In the Serbs-Macedonia contest, Topalovic got his first of the evening in the 25th minute, picking up a rebound off a defenseman to score from 11 yards away. The Serbs lead Macedonia 2-0 at half-time, their other goal coming from Kostadin Jovanovski. Topalovic scored two quick goals in the 16th and 18th minutes of the second half to give the Serbs a commanding 5-1 lead. He picked the top left corner from 20 yards out first time and followed that by shooting to the low left side from 18 yards away. Nenad Jokic, Pero Kovacevic and Vancho Cirovski also scored for the Serbs in the second half.

Serbs capture Star Cup, 2-1

Windsor Serbs captured the Windsor Star soccer cup competition Saturday with a 2-1 victory over Croatia at Windsor Stadium before 600 fans. Serbs, who occupy fourth place in the Southwestern Ontario League`s western division took a 2-0 half-time lead over the first-place opponents from the same division. They then held off a rally by Croatia in the second half. Srba Topalovic set up the opening goal for Serbs with a high pass from the right wing to Kosta Jovanovski. Jovanovski headed the ball high into the right corner of the net. Topalovic added the second goal six minutes later when he took a long pass from Nenad Jokic, raced down the right wing, cut across the penalty area and fired low shot into the left corner of the net. Thirteen minutes into the second half Jadran Vukorep put Croatia on the scoreboard with a penalty kick. Although Croatia applied pressure in the closing minutes they were unable to obtain the tying goal.

Serbs on move

Windsor Serbs continued on the trail to the Canada Cup Saturday with a 3-1 triumph over London Celtic. The win moves Serbs into the third round of Cup play, a sudden-death knockout competition that will decide a national senior amateur champion.

/The Windsor Star, Tuesday, August 2, 1977/

Serbs advance in Canada Cup

LONDON – Windsor Serbs moved into the third round of the Canada Cup soccer competition Saturday with a 3-1 win over London Celtic.

A pair of goals by Julijan Stoja and one by Alexander Erdeljan gave Serbs the victory over the London First Division club.

/London Free Press, August 2, 1977/

The Canada Cup is a sudden-death knockout competition with the eventual winner declared the national senior amateur champion.

Canada's other senior amateur champions will be decided after competition in the various provincial cups across the country.

Stoja, a left winger who played with Windsor Stars of the National League's First Division last season, opened the scoring after seven minutes Saturday.

He took a lead pass from midfielder Milan Kragujevac and fired a 10-yard shot past goalkeeper Bill Lamont.

Erdeljan added to the score shortly after with a penalty shot after Pero Kovacevic had been tripped in the London penalty area.

Rob MacDonald put London back in the game midway through the second half, but Stoja wrapped up the scoring seven minutes later.

Serbs will play a side from Kitchener in the next round.

The Windsor Star, Saturday, July 30, 1977

Serbs to play Sunday

Windsor Serbs will meet Kitchener-Waterloo Olympics Sunday in the fourth round of the Canada Cup soccer competition.

Serbs moved into the fourth round in the knockout cup to determine Canada's senior amateur champions with a 3-0 win over London Celtic Saturday.

The winner of Sunday's game will compete in a four-team tournament in Toronto August 13-14. Other teams will be a Toronto representative, Sudbury and Ottawa. The semifinals will be Friday with the final Saturday. All games will be at York Stadium. This year's Serbs' team is a combination of Serbia and Maple Leafs, who were Canadian finalists in 1970 and 1971. They were also Ontario and Eastern Canadian champions both years.

Included on the roster are a pair of players from Detroit and two from Yugoslavia, including Alexander Erdeljan who started this season with Windsor Stars of the National Soccer League. Missing from the line-up this weekend will be centre-forward Alex Tufegdzich. He is vacationing in Yugoslavia.

Sunday's game is at Windsor Stadium at 7:00 p.m. (August 7, 1977)

Windsor team beats Celtic in Challenge Cup playoff

Windsor Serbians defeated London Celtic 3-1 in a Challenge Cup soccer playoff game at Celtic field in Lambeth Saturday. A pair of goals by Julijan Stoja and a penalty shot by Alexander Erdeljan, all in the second half, gave Windsor its margin of victory.

The Serbians play in the Western Ontario Soccer League, Bob McDonald scored for Celtic, representing the London and District Soccer Association. The Challenge Cup is a sudden-death knockout series with the eventual winner declared the senior amateur champions of Canada.

Stoja, a 22-year old left-winger who has played First Division soccer in Yugoslavia with Olympia Ljubljana and has had a trial with New York Cosmos of the North American league, opened the scoring in the seventh minute of the second half.

He took a long pass from midfielder Milan Kragujevac and beat Celtic goalie Bill Lamont on a 10-yard shot from a narrow angle.

Before Celtic had a chance to recover, Brantford referee Al Newsome called for a penalty shot against the London First Division team when Pero Kovacevic broke through two defenders and has his feet taken out from under him 10 yards in front of the Celtic goal in the eighth minute.

Lamont guessed correctly on the penalty, diving to his right, but Erdeljan's low shot was good, just inside the post.

McDonald put Celtic back in the game in 23rd minute of the second half and Celtic had a dangerous rash broken up by the Serbian defense five minutes later with Windsor goalie Van Niforos well out of play.

Stoja put the game out of reach when he beat Lamont to the ball on another long pass and flicked the ball into the goal with 15 minutes remaining.

London Free Press, Monday, August 1, 1977

Serbs reach Ontario final

Pero Kovacevic's three goals Sunday at Windsor Stadium helped Windsor Serbs whip Kitchener-Waterloo 6-1.

The win clinches a spot for Serbs in the Ontario finals of the Canada Cup soccer competition this weekend at Toronto.

Windsor Serbs qualified for the Ontario finals in the Canada Cup soccer competition with a 6-1 win over Kitchener-Waterloo Olympics Sunday at Windsor stadium.

Pero Kovacevic scored three goals in front of 750 spectators to send Serbs into the semi-finals Friday against *Hakoah* of the Metropolitan Toronto League.

The other semi-finalists at Toronto's York stadium are Ottawa and Sudbury. The final will be played Saturday with winner entering the Canada Cup finals later this month.

Other scorers for Serbs, who turned in their best performance in eight years, were Julijan stoja, with two, and Ivan Horvat.

Predrag Begovic scored for Olympics in the second half, after Serbs had taken a 5-0 lead.

Kovacevic opened the scoring in the 15th minute with a fine solo effort and two minutes later Ivan Horvat scored on a pass from Branko Jovanovski.

Kovacevic added to the lead in the 28th minute, Stoja got his first goal on a pass from Serba Topalovic in the 30th minute and less than a minute after that Topalovic rattled shot off the crossbar from 30 yards.

Kovacevic's third goal made it 5-0 a minute before halftime. Begovic scored for Olympics after 17 minutes of the second half and Stoja wrapped up the scoring three minutes later after taking a pass from Kovacevic.

Fans mob field, Star Cup destroyed

The Windsor Star Cup has perished after the outbreak of fan violence at a soccer game this season. Windsor Serbs lead Hellenic 2-1 Saturday with five minutes to play in the Cup final but the game had to be called when irate fans started throwing bottles and running onto the field.

The Windsor star Cup, first won in 1948 was smashed beyond repair and the police had to be called into Windsor Stadium for the third time this season to end the violence. No arrests were made.

The disturbance started when a Hellenic score was called back because the referee had blown the play dead. Fans tried tearing down the goal nets and they ripped off the corner flags in protest.

The Southwestern Ontario League will hold an emergency meeting Tuesday to try and resolve the problems but until then all future games in the league have been cancelled. Serbs were not awarded the championship because the referee said the game was never officially finished. A decision on that what will happen to the game will be made at the meeting Tuesday.

The Windsor Star, Saturday, August 22, 1976

SWOSL season all over

It`s all over for the Southwestern Ontario Soccer League – at least for this season.

The league, at a meeting Thursday evening, decided to cancel all remaining games after the referees refused to continue following the second attack on an official in four weeks. The executive will continue to function but will be concerned with bringing the club managements together in the hopes that a solution can be found to the recurring problems.

“We were sitting on a bomb with no real way of defusing it”, explained league President Art Bellamy Thursday night.

“I think it may work out for the best if we can sit down and work things out during the off-season”.

About a month ago the league held meetings to determine the fate of the Hellenic club after some of their fans went on a rampage, attacking the officials and destroying the Star Cup in a game against Serbs.

After this latest incident, the officials resigned leaving the league with no alternative but to suspend further play for the remainder of the season.

“Once again, the majority suffers”, said Bellamy. However, we felt we had to stop now before anybody got hurt.

“We`ve been lucky no one has been hurt, but it can`t last with the type of individuals we have coming to some of our games”.

Serbs were leading the Star Cup match 2-1 when some of Hellenic`s fans invaded the field.

The association has therefore awarded the game to Serbs whose players and fans played no part in the disturbance other than to try and protect the officials.

The Windsor star, June 4, 1977

Serbs bringing in Eintracht

By Marty Knack

Windsor`s Serbs Sports Club is willing to take an \$8,000 gamble to host a first-class soccer team.

Club president Zarko Jovanov and past-president Fedor "Fred" Rajic announced at a Friday noon press conference at the Richelieu Inn that West German side Eintracht Braunsweig will play Serbs, members of the Western Ontario League, next Thursday night at Windsor Stadium.

Jovanov, who has known Eintracht coach Branko Zebec for about 30 years, talked to his old friend when the West Germans played in Ypsilanti, Mich, last Saturday night against Lazio of Rome and then convinced members of his club to take a chance on bringing in the European touring team. Eintracht is fulfilling tour commitments in Venezuela right now, is scheduled to play in Cleveland Monday night and will then play Toronto Metros, the North American League champions, in Toronto a week from Sunday.

"Without Branko Zebec`s help, we would not have the opportunity to play the game", said Jovanov, "but the team has some time off between the games in Cleveland and Toronto". "it`s a little bit of luck and a little bit of friendship", said Rajic.

Both officials with the Serbs admit their team is likely to be outclassed, but as Rajic put it: "They`ll (Eintracht) play more to exhibit and show individual finesse".

Навијачи на утакмици "Виндзорски Срби" "Ајнтрахт"

The Serbs had to guarantee the touring team \$6,000 and the figure grows with the incidentals that are necessary, such as a percentage to the Canadian Soccer Association, referees fees, advertising and the club`s expenses while here.

Tickets will be priced at \$5 for adults and \$2.50 for ladies and students if purchased in advance, with prices at the gate increased to \$6 and \$3, respectively.

EXHIBITION SOCCER

EINTRACHT BRAUNSCHWEIG
(WETS GERMAN VICE-CHAMPIONS)
VS

WINDSOR SERBS

Thursday, June 9, 1977 - 8 P.M.

WINDSOR STADIUM

The best team ever played in Windsor

Serbs lose 3-0

Windsor Serbs failed to score but pleased a large crowd of enthusiastic soccer fans at Windsor Stadium Thursday night, even though they dropped a 3-0 shutout decision to the touring West German side, Eintracht Braunschweig.

Attendance was 1200 as the powerful Germans had more trouble with an amateur side that they did in recent outings with pro and semi-pro teams in Cleveland and London. Eintracht had defeated a pro team in Cleveland 4-0 and London City of the National Soccer League 7-1.

Serbs had several chances to score, too, but couldn`t quite break through the last line of defense set up by the visitors.

Stojanovic impresses local fans

By Andre Onorato
of The Gazette

The much-awaited Serbian White eagles of Toronto came to town to play the Quebec Selects and Cantalia on the weekend and the fans weren`t disappointed.

The man everybody came to see was Momcilo Stojanovic, the Serbians` super striker. He lived up to his star billing as he scored hat tricks in each of the Serbians` 5-0 and 4-0 wins over the Selects and Cantalia respectively.

John Fahy scored the first and third Serbian goals to help Stojanovic topple the Selects. Against Cantalia, Stojanovic even managed to put his mark on the one goal he didn`t score as he out-jumped Juan Monje to head a pass to Mladen Katic for an easy goal from inside the goal area.

It`s been a long time since the local fans have been treated to such a show of strength.

Soccer Stars dominate play, but lose 2-1 to White Eagles

By Jim Nelson

"This club isn't as bad as our record (3-3-4) would indicate", manager Ken Stanojevic said of his Toronto Serbian White Eagles during the half-time break in Saturday night's National Soccer League first division rest at Windsor Stadium.

The White Eagles, although down to 10 players through much of the second half, went out to prove it, eventually stinging Windsor Stars 2-1 in a cliff-hanger watched by a crowd approaching 1,300.

The loss, only the second of the season for the Stars, dropped them behind White Eagles in the division standing, although the Toronto club has played twice more than Windsor. Oddly enough, White eagles' chances soared after ejection of back fielder Steve Bosnjakovic for rough play 12 minute into the second half.

It was 1-1 at the time, as it had been at the half, but Eagles dropped into a defensive shell, utilizing delaying tactics, hustled outstandingly on defense and waited patiently for any break that might develop.

With five minutes left, the chance came.

Stars, now 3-2-3, were concentrating overly on offense in search of home victory when Mike Bakic controlled a ball on the right side and, with an open 25-yard lane, blasted a ball to the far corner that had Stars' goaltender Ian Moffat beaten from the point of contact.

White eagles broke on top after 12 minutes, Milan Zlatar penetrating down the left side on a fast breaker, crossing to outside right Mike Skoric, whose relay into the middle was pumped home by a diving Luis Bolea.

Perdo DaSilva tied it after 34 minutes, beating goalie Alex Geiger to a loose ball at the corner of the net and deftly flicking it back into the cords.

The score came off a long release by half-back Waldir DaSouza that Gus Moffat pushed ahead into the goal area when the Eagles messed up checking assignments.

Despite the edge of play, the Stars developed few good scoring chances, something they hope to remedy through signing of Victor Batista, who was one of four White Eagles released subsequent to contractual disputes last week.

Windsor Star, Thursday, July 13, 2004

By Dave Waddell - Star Sports Writer

Rebels rise to occasion

Miljevic scores twice in 6:3 win over Sabres. This time, there would be no surprises.

Ambushed by their own arrogance in an early season defeat by Sandwich, the Riverside Rebels gave the Sabres their full attention Wednesday.

The rebels pounded Sandwich with too much pace, power and possession in a 6:3 victory in WECSSAA AAA boys cross-over elimination soccer action at St. Clair College.

"We'd heard they weren't very good and the guys didn't play the game with enough interest the first time", said Riverside midfielder Pero Miljevic, who had a pair of goals.

Sweeping attacks

Matched with the Rebels other midfield maestro, Sasa Markovic, the duo orchestrated a series of sweeping attacks.

Miljevic opened the scoring after five minutes with a rocket into the left corner from 18 yards.

Dressed in their all-black uniforms, the Rebels were fittingly putting on a cultured display that lacked only polished finishing.

The dangers of such casual finishing became shockingly evident when sandwich`s Chris Nelson scored against the run of play after 26 minutes.

However, Riverside substitute Matt Hayward, who proved quite the goal poacher in 20 minutes of work in the opening half, replied inside a minute. Four minutes later, Hayward converted Gorjan Stjepanovic`s sweeping cross from the right to reignite the rebel uprising.

"Getting that goal back was very important", Markovic said.

"If we didn`t do something fast, we could`ve got off our game`.

Miljevic put the contest out of reach with a penalty conversion 10 minutes into the second half that was earned when Markovic was hauled down in the box.

With both benches beginning to be used liberally, the game got a bit sloppy during a four- goal exchange that completed the scoring.

Sonny Hosseini and Jonathan Bekic struck for the Sabres while Stjepanovic and Milan Popadic replied for the Rebels.

Windsor Star, Thursday, July 20, 2004
By Mary Caton – Star Sports Writer

ST.ANNE 3 RIVERSIDE 2

Key save leads to winning boot

Dordevski seals win for St. Anne

The St. Anne Saints advanced to today`s city soccer championship by the slimmest of margins. Ninety minutes of regulation play against the Riverside Rebels decided nothing. Two overtime sessions left the score tied 1:1. A round of penalty kicks failed to settle anything. It came down to sudden death penalty kicks and a diving save by Saints goalie Jim Hogan on the Rebels` fourth shooter, Ilija Djankovic, leaving the penalties even at 2:2. St. Anne captain Ryan Dordevski then drilled his penalty shot just inside the post to seal the win.

"I love penalty kicks. I`ve got a lot of confidence in them", said Hogan, who didn`t even play the game a year ago. "I played basketball and football so I really didn`t have time but I was talking to the (soccer) coach and he said he needed a goalie".

Тим "Виндзорски Срби" до 19 година освојио је првенство и плеј-оф ECSL 2002
 Стоје: Горан Лазовић -пом.тренер, Џон Матовски, Милан Сарапа, Марко Бабић, Мат Топаловић,
 Крис Тсиавалис Александар Вукичевић, Александар Марулић, Љубиша Граовац, Петар Миљевић,
 Немања Поповић, Дмитар Сарапа –тренер.
 Испред: Шејн Топаловић, Игор Лазовић, Стеван Вукосављевић, Срђан Станић,
 Ђорђе Прерадовић и Саша Марковић

Тим "Виндзорски Срби" 45+ Шампиони ECSL 2002
 Стоје: Миленко Даниловић, Миле Кукурузовић, Мишо Јаневски, Душан Андрић, Младен Тојчић,
 Тони Јаневски, Peter Efthymiou, Горан Манојловић, Горан Кнежевић, Ацо Милидраг,
 Никола Заставниковић, Владо Василић, Срђан Пешић и Игор Приморац.
 Испред: Данијел Обренић, Марк Вукановић, Миле Шкрба, Авдија Рамчиловић, Раде Шекарић,
 Марко Томић, Блаж Мајетић, Мирко Тегелтија, тренер Горан Лазовић са унукама, Вања Приморац, ?.
 Недостају на слици: Давид Јелић, Андрија Јелић, Јанко Постић, Борислав Санковић и Душан Зубац.

Први тим "Виндзорски Срби" / Шампиони 2015 (ECSL)

Стоје: Давор Новаковић, Кајл Добрић, Крис Бараслијевић, Петар Миљевић, Горјан Стјепановић, Gracian Codea, Дарко Павличевић, Кристијан Нединић, Славко Врховац, тренер.
Испред: David Newlands, Nolan Bernard, Jose Lermak, Lukas Sawiak, Oskar Da Silva, Hamza Mezahi, Mike Dangy.
Недостаје на слици први тренер Срђан Пејић.

Windsor Serbs under 19 - 2017 ECSL Champions

Back row: Dragan Glisic Manager, Aleksandar Stankovic, Isaiah Chesney, Hussein al-mousawi, Aleksandar Jetic, Sergey Glisic, Jaksa Vulovic, ?, Stefan Matic, Luka Jokic, Hassan Zaitoun, Srdjan Pejic, coach,
Front row: Shane Topalovic coach, Al Iraqi, Aiden Mitrevski, Konnor Lowenberg, ?, Carlo Zambitto, Andrew Noade and Braiden Valey

The Windsor Serbs 1999 boys under 15 unbeaten in The Windsor and District Soccer League under 15 boys division in both the regular season and playoffs.

Front Row from left: Stefan Matic, Dylan Satto, Adrian Noade, Husein Al-Mousawi, Isaiah Chesney, Hassan Zaitoun, Brandon Lachin, Aiden Mitrevski, Andrew Noade.

Back Row: Team Manager Dragan Glisic, assistant coach Gorjan Stjepanovic, Sergey Glisic, Marko Popovic, Jaksa Vulovic, Elijah Williams, Martin Lopez, Aleksandar Stankovic, Luka Roganovic, head Coach Srdjan Pejic

The Windsor Serbs under 14 Boys soccer team won the ***Cedar Point Coster Classic 2013 Soccer tournament*** in Sandusky, Ohio.

Front row: Stefan Matic, Aleksandar Stankovic, Hassan Zaitoun, Isaiah Chesney, Adrian Noade, Husein Al-Mousawi, Andrew Noade.

Back row: Coach Gorjan Stjepanovic, Luka Roganovic, Dylan Satto, Marko Popovic, Martin Lopez, Jaksa Vulovic, Elijah Williams, Sergey Glisic, Lazar Radic.

Missing: Liviu Donescu, Rocco Guerrieri, Coach Srdjan Pejic and manager Dragan Glisic.

Back row: Coach Shane Topalovic, Coach Srdjan Pejic, Mardin Lopez, Marko Popovic, Jaksa Vulovic,
Marko Roganovic, Dylan Satto, Manager Dragan Glisic, Coach Gorjan Stjepanovic
Front row: Sergey Glisic, Aiden Mitrevski, A Lachinio, Isaiah Chesney, Andrew Noadem, Adrian Noade and Stefan Matic.

Back row: Marko Popovic, Stefan Matic, Husein al-mousawim, Darko Borovicanin, Aleksandar Stankovic,
Connor Lowenberg, Mardin Lopez, Luka Roganovic, Slavko Vrhovac, coach
Front row: Sergey Glisic, Dyllan Satto, A Lachinio, Adrian Noade and Andrew Noade.

Славко Врховац, тренер; Стефан Матић, Јакша Вуловић, Марко Поповић, Сергеј Глишић, Liviu Donescu, Дарко Боровичанин, Александар Станковић, Connor Lowenberg, Лука Рогановић, Mardin Lopez, Срђан Пејић, тренер, Драган Глишић, менаџер
Испред: Hussein Al-Mousawi, ??, Hasan Zaitoun, Isaiah Chesney, Dyllan Satto, Adrian Noade, Andrew Noade

Ова генерација јуниора популарно названих "Windsor Serbs '99" у периоду 2013-2018 године освојила је безбројне трофеје на такмичењима у Онтариу и Мичигену.

Млади тим "Виндзорски Срби" 2001 године.

Стоје, с лева на десно: Мирко Вранешевић, тренер, Милош Вукићевић, Дејан Ђуровић, Ђорђе Јанкулов, Бојан Пикун, Дејан Тегелтија, Дарко Павличевић, Горјан Стјепановић, Дејан Јовић, Милош Граовац и Славко Врховац.

Испред: Ведран Дабић, Стив Топаловић, Дејан Савић, Марко Врховац, Владо Стајић, Никола Вранешевић, Дејан Куљанин и Васо Глобаревић

Славко Врховац своје богато искуство са фудбалских терена преноси на младе

Мирјана Вујановић и Славко Врховац са најмлађим полазницима школе фудбала

Тренер Јован Шкара са тимом дечака – "Виндзорски Срби" 1984
 Први ред: Љубан Станковић, Вељко Шпирић, Н.Н., Александар Шево, Н.Н.
 Други ред: Пеђа Секулић, Shane N., Зоран Малешевић, Владо Крндија,
 Зоран Качаревић, Душан Шкара и Јован Шкара, тренер

Serbo-Canadians 1979

Улето 1979 године основан је у Виндзору спортски клуб “Serbo-Canadians”.

Главни разлог за формирање овог клуба била је потреба за постојањем једног другачијег спортског друштва који би се бавио првенствено организовањем активности за старије играче, ради рекреације, али и за одржавање сусрета са другим српским клубовима у Канади и САД.

Иницијатива за формирање овог клуба потекла је од неколицине "старијих" спортиста на челу са Ђорђем Величковићем - Вељом, који се раније бавио искључиво рагбијем.

Овај клуб је, као први корак у свом постојању, организовао Меморијални фудбалски турнир у знак сећања на заслужне спортске раднике Душана Манојловића и Жарка Јованова. Учесници турнира били су фудбалски ветерани SS “Italia”, “Teutonia”, “Windsor Scots” и “Serbo Canadians”. Победник је била екипа Италијана.

На банкету који је одржан након турнира у “Michael’s Tavern”, оживљена су сећања на два велика и заслужна спортска прегаоца: Душан Манојловић је био оснивач и први председник клуба “Maple Leafs” а Жарко Јованов први председник с.к. “Виндзорски Срби” и оснивач првог професионалног фудбалског клуба у Виндзору, члана прве Националне лиге Канаде, “Windsor Stars”, а истицали су се и као друштвени радници и помагачи бројних српских организација и друштава.

Намера је да овај турнир постане традиционалан и да се одржава сваке године.

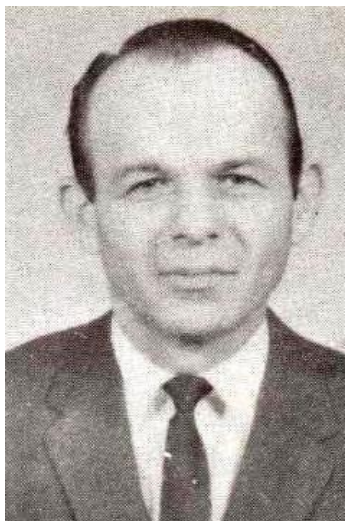
Од самог почетка постојала је жеља да се клуб зове “Београд”, али превагнуло је мишљење да је прикладније “Serbo-Canadians”.

То име се користило само током одржавања првог турнира, а онда се коначно прихватио назив “Виндзорски Срби” из разлога да се не ствара ривалитет, а да би се лакше организовали и деловали под једним заједничким именом.

Идеје да се сусрети са српским тимовима из Канаде и САД одржавају сваке године, по утврђеном распореду, наизменично у градовима који прихватају организовање ових турнира, постојале су и раније али су се најбољи услови за то стекли тек оснивањем овог клуба.

Први све-српски турнир на Северно-америчком континенту, одржан је 1993 у Виндзору, на теренима “Ford Testing Grounds” у непосредној близини цркве Грачанице.

Том турниру претходиле су две “пробне” утакмице са екипама Чикага (на игралишту колеџа Ст. Клер), и тимом из Оквила на (Видовданском дану у Нијагари (1992).

Душан Манојловић

Memorial Cup

Жарко Јованов

На састанку, на којем је донета одлука о оснивању овог клуба присуствовали су: Миладин Ристић, Ђорђе Величковић, Драган Митровић, Бранко Малешевић, Растко Ристић, Алекса Бабић, Слободан Бурзан, Мика Вуичић, Милош Поповић, Љубинко Митић, Фрања Иванковић, Стив – Страшимир Милетић и Јереј Радиша Нинковић.

Сусрет тимова "Old timers" на првом меморијалном турниру у спомен Жарку Јованову и Душану Манојловићу одржаном у недељу 24 Јуна 1979 године уз учешће екипа "Italia", Windsor Scots", "Teutonia" и "Serbo-Canadians". Победник је била екипа Италијана, а свечани банкет после турнира одржан је у ресторану "Цар Душан" којом приликом је уручен трофеј победнику уз пригодан програм.

Оснивачки одбор:

С лева на десно: Миладин Ристић, Ђорђе Величковић, Љубомир Митић, Фрања Иванковић, Алекса Бабић, Мика Вуичић, Слободан Бурзан, Милош Поповић, Драган Митровић и Растко Ристић.

Недостају на слици:

Јереј Радиша Нинковић, Страшимир Стив Милетић и Бранко Малешевић (који је снимио овај скуп).

Турнир је протекао у правом спортском духу, а лепо расположење са терена наставило се и на банкету, уз богату трпезу и пригодан програм.

Шкоти су пријатној атмосфери допринели свирком на чувеним шкотским гајдама, а капитен победничке екипе Италије, некада капитен Мепл Лиф-а на походу ка финалу Купа Канаде, Иларио Бонторин, предао је тек освојени трофеј удовицама Милки Јованов и Божани Манојловић, на чување до следећег турнира. Овај џентлменски чин победника био је топло поздрављен од присутних.

Представници учесника турнира захвалили су на добро организованом турниру и обећали своје учешће и на следећим окупљањима.

Јереј Радиша Нинковић и Мики Вучковић

Шкотске гајде

Иларио Бонторин

Ваља овом приликом споменути да је популарни "Поп Радиша" много допринео при стварању овог клуба али је зато наишао на неразумевање код црквене управе па је због тога испашиао.

Тим "Виндзорски Срби" 1988 године (Inter City League)
 Стоје: Vlado ?, Милан Пећарски, Јовица Урукало, Слободан Топаловић, Авдија Рамчиловић,
 Славко Врховац, Стеван Лакић и Богдан Павлица
 Испред: Иван Хорват, Слободан Давидовић, Срба Топаловић, Саша Бирчаковић, Милан Дошен, Дени Бабић.

Лондон 2000
 Милан Вулетић, Драган Вулетић, Јово Марјановић, Миле Кукурузовић, Младен Вуковић, Стеван Лакић,
 Авдија Рамчиловић, Раде Шекарић, Славко Врховац, Слободан Ћућуз, Дане Бруић, Владо Јовић,
 Испред: Блаж Мајетић, Владимир Којевић, Срба Топаловић, Горан Миљевић,
 Јереј Радиша Нинковић, Душан Вукичевић и Бил Вукановић.

Српско Северно-Америчко Фудбалско Удружење 1998
Serbian North-American Soccer Association 1998

СРБИЈАДА

Тимови Чикага и Виндзора пред пријатељски сусрет у Виндзору 1992

Виндзору је припала част да организује први турнир српских фудбалских клубова Северне Америке, граду у коме је основан први српски фудбалски клуб на континенту, "Бели Орлови" 1949.

Од тада траје једна лепа традиција, сваке године турнири постају све посећенији, стичу се нова и обнављају стара познанства и пријатељства међу нашим људима а прикупе се и знатна материјална средства за добротворне сврхе.

Тимови се формирају и такмиче по договореном формату на основу старосне границе.

Учесници на овим турнирима су градови: Виндзор, Хамилтон и Нијагара, (Онтарио), Ванкувер, (Бритиш Колумбија) из Канаде, Милвоки, (Висконсин), Кливленд, (Охајо), Чикаго, (Илиноис), Меса (Аризона), Петерсон, (Њу Џерси), Ст. Петерсбург, (Флорида), Феникс (Аризона) и Акрон (Охајо) из САД.

Турнири су почели у Виндзору 1993 године, а пет година касније озваничени су под именом

Српско Северно-Америчко Фудбалско Удружење
Serbian North American Soccer Association,
али најчешће се користи назив ***"Србијада"***.

Тим 30 +

- 1.Бабић Алекса
- 2.Брујић Дане
- 3.Дошен Милан
- 4.Фантинић Силвио
- 5.Грмуша Ранко
- 6.Хорват Иван
- 7.Јокић Ненад
- 8.Јокић Петар
- 9.Карановић Душан
- 10.Лакић Стеван
- 11.Марић Миле
- 12.Марковић Драган
- 13.Митровић Драган
- 14.Пецарски Милан
- 15.Поповић Милош
- 16.Ристић Миладин
- 17.Сарапа Дмитар
- 18.Штрбац Ђорђе
- 19.Танасијевић Будимир
- 20.Тодоровић Горан
- 21.Топаловић Срба
- 22.Топаловић Слободан
- 23.Величковић Ђорђе
- 24.Врховац Славко
- 25.Вучковић Миодраг
- 26.Вукосављевић Драган

Тим "А"

- 1.Amene Uchenna
- 2.Бабић Дени
- 3.Dingulescu John
- 4.Фрањо Владимир
- 5.Jaroszewicz Peter
- 6.Јелић Давид
- 7.Јелић Андрија
- 8.Јокић предраг
- 9.Јовановић Драган
- 10.Koontz Donald
- 11.Мишчевић Дејан
- 12.Рамчиловић Авдија
- 13.Станковић Љубан
- 14.Томовић Ђоко
- 15.Вукановић Марко
- 16.Вулетић Милан

Тим "Б"

- 1.Богдановић Ненад
- 2.Брковић Богдан
- 3.Богуновић Дејан
- 4.Илић Мића
- 5.Јелић Алекса
- 6.Јоксић Драган
- 7.Крндија Владо
- 8.Секулић Марко
- 9.Секулић Петар
- 10.Стајић Александар
- 11.Шпирић Вељко
- 12.Станојловић Тома
- 13.Видаковић славко
- 14.Воркапић Марко

Домаћини Турнира:

- 1.Величковић Ђорђе
- 2.Марић Миле
- 3.Бабић Алекса
- 4.Ристић Миладин
- 5.Врховац Славко
- 6.Марковић Драган
- 7.Танасијевић Будимир
- 8.Поповић Милош
- 9.Пецарски Милан
- 10.Сарапа Дмитар
- 11.Лакић стеван
- 12.Штрбац Ђорђе
- 13.Јоксић Драган
- 14.Брујић дане
- 15.Јокић Петар (Пера)
- 16.Јокић Ненад
- 17.Карановић Душан
- 18.Јојић Милош
- 19.Митровић Драган
- 20.Фантинић Силвио
- 21.Вучковић Миодраг
- 22.Вулетић Милан
- 23.Тодоровић Горан
- 24.Видаковић Славко
- 25.Вукосављевић Драган
- 26.Тимотијевић Саша
- 27.Добрић Драган
- 28.Сенић Раде

"Виндзорски Срби" Тим "А" "Србијада" Виндзор 1993

Стоје: Алекса Бабић, Иван Хорват, Љубан Станковић, Милан Вулетић, Uchene Amene, Славко Видаковић, Давид Јелић, Душан Бабић, Дмитар Сарапа, ??, Ђока Томовић и Петар Јокић.
Испред: Драган Јовић, Вељко Шпирић, Милета Цветковић, Тома Станојловић, Авдија Рамчиловић, Johnny Dencelescu, Марко Вукановић, Андрија Јелић,

"Виндзорски Срби" Тим "Б" 30+ "Србијада" Виндзор 1993

Стоје: Иван Хорват, Дане Бруић, Драган Матијевић, Дмитар Сарапа, Стеван Лакић, Миладин Ристић, Миле Марић, Милан Пецарски, Ђорђе Величковић и Милош Поповић.
Испред: Јовица Урукало, Јулијан Стоја, Станко Богдановић, Славко Врховац, Драган Јоксић, Ненад Јокић, Eric Keller, Срба Топаловић и Алекса Бабић

American Srbobran

Wednesday, October 6, 1993

Gordana Stevanovic

FIRST SERBIAN NORTH AMERICAN SOCCER TOURNAMENT IN WINDSOR IS A GREAT SUCCESS

Windsor, Ontario – There was fierce competition on the field, exuberant cheers from fans, and lots of food and spirits consumed to the tunes of Serbian folk music. Such were the sights and sounds marking the first Serbian North American Soccer Tournament in which 17 teams from across the US and Canada convened in Windsor, Canada over the July 4th weekend to vie for the tournament trophy. The United Serbs / Delije, who travelled across the continent from Los Angeles to play at this premier tournament, took home the shiny, first-place trophy. They defeated the United Serbs of Milwaukee in penalty shots after a tie game. United Serbs of Chicago placed third among league teams after 2 days of competition.

Thirteen Serbian communities were represented at the Windsor event by 17 teams in 2 divisions: Over 30 and League. United Serbs of Chicago took first place in the Over 30 division with Karadjordje of Cleveland and Windsor Serbs trailing in second and third place.

“People thought this was the greatest event in sports for Serbs in North America”, exclaims tournament organizer George Velickovic. “We had tournaments before, but this is the first formal tournament that’s been organized like this.” While such an event had been discussed casually for years, it wasn’t until last year’s meetings during regional tournaments held in Windsor on July 4th weekend and subsequently in Chicago over the Labor Day weekend, that a clear strategy for the tournament emerged.

“We sent out invitations to all teams across North America that we knew existed,” explains Velickovic.

“And we were thrilled with the response.”

A total of 201 League and 106 Over 30 players participated in this year’s tournament.

They represented the following cities: Los Angeles, Phoenix, Detroit, Chicago, Seven Hills (Ohio), Milwaukee, East Chicago (Indiana), South Chicago, Toronto, Vancouver, London (Ontario), Hamilton (Ontario) and host city Windsor.

As the first hosts of this very significant sports event, the Windsor Serbs under the direction of club president Mile Maric and organizer George Velickovic, took every precautions to ensure its success. With a string of activities including banquets and entertainment at the local Serbian Community Centre, fans and players alike were kept busy throughout the 3 days event. Over 2000 people took part in the festivities.

For their flawless organization and great planning, the Windsor hosts got rave reviews from all their guests.

But Velickovic is eager to spread credit among all those who participated in organizing and executing the vent.

“We had a good reputation for organization and that helped as in being selected as hosts for this tournament, says Velickovic. “But you also need the support of the community to make it a success. We had some 140 volunteers involved in everything from fundraising, food services, security and ticket sales. Adding to the event success was help we received from organizations such as the Serbian Youth Church Choir and the young Chetniks.”

Praise and gratitude for a job well-done came in many forms for days after the tournament ended.

Velickovic and Maric both received numerous telephone messages and faxes from guests such as Misko Lipovac, a player from the Los Angeles team *United Serbs/Delije*.

In a fax sent to Velickovic, he says:

“Again, I would personally like to thank you for your friendship and the time taken to put up with all the guys from *Delije*, and especially for the warm welcome you gave us.”

Following a large and very spirited reception banquet on Friday, July 2 at the Serbian Community Centre, the teams and their supporters congregated on the field Saturday morning for a formal ceremony which signaled the beginning of the first round of games.

The American star spangled banner waved beside the Serbian tri-colors and the Canadian red maple leaf, as all three national anthems were heard.

“Let this sports tournament be an honorable battle between friends that ends in a good will,” said Reverend Zoran Milosevic of Windsor `s Saint Dimitrius Church in an address which marked the opening of the games.

Rev Milosevic was joined by Reverend Bozo Bakajlic of Windsors Gracanica church in a short prayer and blessing preceding the games.

The honor of kicking of the first ball in this tournament was reserved for 6 year-old Adam Grmusa whose late grandfather Dusan Manojlovic was instrumental in organizing Windsor`s soccer club more than two decades ago.

Division qualifying games got under way at 10 a.m. and continued throughout the day on four playing fields at the Windsor Soccer Club.

A grueling day on the field in temperatures hovering above 90 degrees, was followed by Saturday evening`s banquet at the Serbian Centre which brought more good times for all those who attended. Coordinator George Velickovic presented each team with memento from the host club. Team captains filed up one by one to receive the beautifully executed blue satin banner with gold braiding marking the dates and location of this year`s tournament.

Semi-final and final games were played Sunday morning and the afternoon followed by awards presentation at the Serbian Centre. In the festive ambience of the banquet hall, glasses were raised to songs such as “*Bosno Moja*” and “*Vidovdan*” and toes tapped to the beat of the Serbian *kolo* as both new and old friendships were reinforced.

Next year the Serbian North American Tournament will move to Milwaukee, Wisconsin where it will take place over the Labor Day weekend. The location was unanimously endorsed at a meeting of team presidents who agreed to honor the 30th anniversary of the *United Serbs* of Milwaukee soccer club by naming them hosts of next year`s soccer extravaganza.

The tournament will coincide with the team`s anniversary celebration.

Част да организује први турнир припала је Виндзору

Благослов свештеника цркве Грачаница
о. Мирољуба Тодоровића

“SRBIJADA” Cleveland, Ohio 1995
WINDSOR SERBS TEAMS OFFICIAL PLAYER ROSTER

Open Division 1

1. Goran Dresic	1970
2. Roberto Agostini	1963
3. Dave Gombar	1970
4. Peter Efemio	1971
5. Predrag Jokic	1967
6. Milan Vuletic	1964
7. Dragan Vuletic	1972
8. Milan Korac	1963
9. Dragan Jovanovic	1970
10. Marko Tomic	1964
11. Mladen Calija	1974
12. Novica Kovacevic	1965
13. Milan Kapetanovic	1964
14. Predrag Janevski	1964
15. Nikola Malic	1965
16. Sasha Culum	1970
17. Dusan Sekulovic	1967

Team Coach: Milan Crevar
Team Manager: Branko Polovina
Club President: Mile Maric

Open Division 2

1. Danny Babic	1964
2. Goran Stojanovski	1965
3. Andrew Jelic	1971
4. David Jelic	1969
5. Carlos Da Gloria	1968
6. Louie Stankovic	1972
7. Dimitar Jovanovski	1974
8. Steven Nagy	1959
9. Djoko Tomovic	1966
10. Dragan Jovic	1968
11. Aleksandar Stajic	1965
12. Veljko Spiric	1966
13. Branko Dimitrijevic	1960
14. Amene Uchenna	1969
15. Steven Flay	1968
16. Darko Bolehradski	1974

Team Coach: Vlado Kojovic/Nenad Jokic
Team Manager: Nenad Jokic
Club President: Mile Maric

30+ Division

1. Aleksa Babic	1939
2. George Velickovic	1945
3. Mile Maric	1943
4. Milan Pecarski	1956
5. Stevan Lakic	1954
6. Ranko Grmusa	1952
7. Ivan Horvat	1950
8. Nenad Jokic	1952
9. Dane Bruic	1957
10. Miodrag Vuckovic	1943
11. Slavko Vidakovic	1963
12. Dejan Bogunovic	1962
13. Milija Ilic	1964
14. Nenad Jovanovic	1962
15. Milovan Vuicic	1939
16. Slavko Vrhovac	1954

Team Coach: Stevan Lakic
Team Manager: Stevan Lakic
Club President: Mile Maric

Тимови "Виндзорских Срба" на другом турниру Српских клубова Северне Америке у Виндзору 2002

Тим "Опен 1"

1. David Aguilar
2. Gianfranco Scipione
3. Адамовић Александар
4. Ђаковић Влатко, тренер
5. Ђуровић Бошко
6. Јелић Давид
7. Јокић Петар, менаџер
8. Јовић Владо, помоћни тренер
9. Лазић Жарко
10. Лазовић Игор
11. Мрђа Данило
12. Митровић Ђорђе
13. Наумовски Влатко
14. Новаковић Давор
15. Огризовић Стеван
16. Пејић Срђан,
17. Поповић Никола
18. Приморац Игор
19. Савић Богдан
20. Томовић Ђоко

Тим "Опен 2"

1. Бабић Марко
2. Бајић Анђелко
3. Дерета Александар
4. Ђанковић Ђуро
5. Граовац Љубо
6. Ђуровић Дејан
7. Калвачев Ђорђе
8. Кожул Давор
9. Марковић Саша
10. Марунић Александар
11. Миљевић Петар
12. Митревски Џон
13. Прерадовић Ђорђе
14. Сарапа Дмитар, тренер
15. Станић Срђан
16. Топаловић Мат
17. Топаловић Шејн
18. Tsiavalias Chris
19. Вукићевић Александар
20. Вукосављевић Драган, пом. тренер
21. Вукосављевић Стеван

Тим 30+

1. Бабић Дени
2. Беатовић Мики
3. Ченић Раде
4. Дејановић Бранко
5. Димитријевић Бранко
6. Јелић Андрија
7. Јоксић Драган
8. Јовановић Драган
9. Јовановић недељко
10. Кукурузовић Миле
11. Цебара Мирослав
12. Огризовић Стево
13. Пантић Бранко
14. Пантић Зоран
15. Рамчиловић Авдија
16. Шекарић Раде
17. Тегелтија Мирко
18. Видаковић славко
19. Вулетић Милан
20. Зубац Душан

Тим 40+

1. Андрић Душан
2. Бабић Алекса
3. Бруић Дане
4. Ђуђуз Слободан
5. Дошен Милан
6. Јовановић Недељко
7. Јокић Ненад
8. Јовић Владо
9. Којовић Владо
10. Лакић Стеван
11. Лазовић Горан
12. Мајетић Блаж
13. Марјановић Јово
14. Милидраг Ацо
15. Поповић Мићо
16. Сарапа Димитрије
17. Шкрба Миле
18. Величковић Ђорђе
19. Веселиновић Слободан
20. Видаковић Славко
21. Вранешевић Мирко
22. Врховац Славко
23. Вукановић Бил
24. Вуковић Младенко

"Виндзорски Срби"Тим 40+ "Србијада" Виндзор 2002

Стоје: Мирко Вранешевић, Слободан Веселиновић, Слободан Ћућуз, Стеван Лакић, Дмитар Сарапа, Душан Андрић,
Владо Јовић, Вилијам Вукановић, Млађо Вуковић, Блаж Мајетић, Миле Шкрба, и Славко Врховац
Испред: Душан Вукићевић, Недељко Јовановић, Милан Дошен, Девојчица Ванеса Врховац, Горан Миљевић,
Ненад Јокић, Владо Којовић, Ацо Милидраг, Дане Бруић и Авдија Рамчиловић

Windsor Serbs Soccer Club

Established May 3, 1973

Club Leadership 2002

Slavko Vidakovic, President
 Petar Jokic, Vice-president
 Stevan Lakic, Vice-president
 Mirko Vranesevic, Vice-president
 Bill Vukanovic, Treasurer
 Branko Dimitrijevic, Secretary
 Dusan Andric, Director
 Miso Neskovic, Director
 George Velickovic, Advisor
 Mile Maric, Advisor
 Aleksa Babic, Advisor

Турнири Српских Фудбалских клубова Северне Америке
Serbian Soccer Tournaments North America

“Србијада” 1993 – 2023

“WINDSOR SERBS” BEST SCORES

		open	30+	40+	50+	Junior
1993	Windsor, ON		3			
1994	Milwaukee, WI					
1995	Cleveland, OH					
1996	Chicago, IL					
1997	Mesa, AZ					
1998	Hamilton, ON			2		
1999	Chicago, IL			1		
2000	Milwaukee, WI			1		
2001	Paterson, NJ			1		
2002	Windsor, ON			1		
2003	Cleveland, OH			2		
2004	Milwaukee, WI			2		
2005	Niagara Falls, ON			1		
2006	St. Petersburg, FL			1		
2007	Vancouver, BC					
2008	Hamilton, ON					
2009	Cleveland, OH					
2010	Phoenix, AZ					
2011	Chicago, IL				1	
2012	Paterson, NJ					
2013	Akron, OH				2	1
2014	Milwaukee, WI					
2015	Vancouver, BC					
2016	Orlando, FL					
2017	Chicago, IL					
2018	Cleveland, OH					
2019	Chicago, IL					
2020	Not played/Covid	-	-	-	-	-
2021	Parsippany, NJ					
2022	Akron, OH					
2023	Chicago, IL					
						bm/*

"Виндзорски Срби" 40+ Шампиони, "Србијада" Чикаго 1999

Задњи ред: Славко Фрковић, Erik Keller, Славко Врховац, Стеван Лакић, Дане Бруић и Ђорђе Величковић

Средњи ред: Ранко Грмуша, Дмитар Сарапа, Бранко Судар, Милан Цревар, Блаж Мајетић,

Владо Цветковић и Миле Марић.

Први ред: Мики Вучковић, Драган Јоксић, Ненад Јокић, Милета Цветковић, Недељко Јовановић и Алекса Бабић.

Учесници из Виндзора на "Србијади" у Ванкуверу 2015 године.

На слици: Срђан Пејић, Славко Врховац, Lukas Sawiak, Петар Миљевић, Ђуро Ђанковић, Миша Нешковић, Давор Новаковић, Миша Јаневски, Саша Марковић, Игор Приморац итд.

Тим "Виндзорски Срби" преко 40 година, Финалисти "Србијаде" 2011 (Чикаго) шест пута освајачи трофеја "Србијаде" и два пута вицешампиони

Стоје: Дане Бруић, Славко Врховац, Душан Андрић, Дмитар Сарапа, Владимир Којевић, Маринко Новаковић (Milwaukee), Стеван Лакић, Никола Златар, Мишо Нешковић и Миле Шкрба.

Испред: Славко Видаковић, председик клуба, Раде Обренић, М, Цветковић, Д. Матијевић, Ацо Милидраг, Млађо Вуковић и Блаж Мајетић.

*"Виндзорски Срби" преко 30 година, шампиони
Меморијални турнир, Кливленд, Охајо 2015*

Стоје: Никола Заставниковић, Марко Томић, Lukasz Sawiak, Давор Новаковић, Горан Кнежевић, Ђуро Ђанковић, Мат Топаловић, Ciprianu ?, Данијел Обренић,

Испред: Петар Миљевић, Peter Eftimou, Милош Бачко, Срђан Пејић, Владо Василић, Шејн Топаловић, Пеђа Вучак, Немања Петровић и Мишо Јаневски

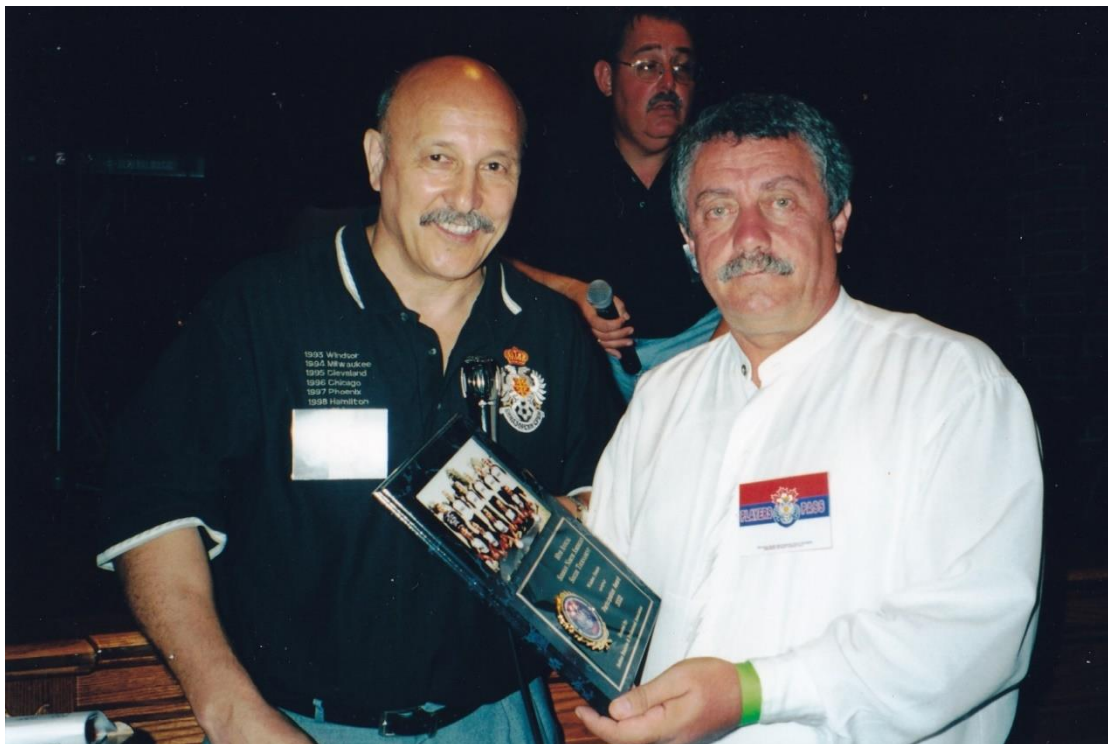

Прва Јуниорска "Србијада" 2013 у Акрону, Охајо.
Јуниори клуба "Виндзорски Срби" до 14 година - први шампиони прве Јуниорске "Србијаде"

“Srbijada” 2013, Akron, Ohio, Windsor Serbs U14 team Champions

Back row: Coach Srdjan Pejic, Elijah Williams, Sergey Glisic, Marko Popovic, Jaksu Vulovic, Dylan Satto,
Luka Roganovic, Mardin Lopez, Manager Dragan Glisic
Front row: Stefan Matic, Hassan Zaitoun, Isaiah Chesney, Hussein al-mousawi, Adrian Noade and Andrew Noade.

Размена искуства и поклона:

Славко Видаковић и Ђорђе Величковић:
Осмех на лицима и задовољство за успешну организацију турнира.

Ценити рад прегача на пољу спортских, друштвених, црквених и других активности у оквиру своје етничке и шире заједнице, би требало да је нормална појава и свакодневна пракса.

Међутим, то се међу нама ретко дешава.

Српско Северно-Америчко Фудбалско Удружење доделом овог признања Ђорђу Величковићу утолико више и само заслужује признање и похвалу.

Опроштајна утакмица за Славка Врховца и Стевана Лакића 2019
 Стоје: Миша Јаневски, Миле Кукурузовић, Горан Лазовић, Славко Врховац,
 Стеван Лакић, Мишо Нешковић, и Борислав Санковић.
 Испред: Ацо Милидраг, Младен Тојчић, Миленко Даниловић и Синиша Самарџић.

Фудбал на снегу, Фебруар 2022
 Дуга канадска зима, пролеће је још далеко, а фудбалере издало стрпљење.
 Ако могу Бразилци играти по песку, могу и Канађани по снегу.
 Борислав Санковић, Душан Андрић, Драган Башић (с маском), Славко Врховац, Раде Обренић,
 Горан Лазовић, Миле Кукурузовић и Мишо Јаневски.
 Испред: Блаж Мајетић, Марко Томић, Миленко Даниловић и Јован Марјановић.

It's been thirty years since the first Serbian North American Soccer Tournament was held in Windsor (SNAST/"Srbijada") and the event is still going strong ...

(By George Velickovic)

Keeping tradition alive gives people a sense of accomplishments. Memories of certain experiences at the event enhance that feeling. I am proud to be one of the people that organized and hosted the first SNAST.

It all started with our Serbian community in Windsor. It is a known fact that there is no Serbian community in the world of diaspora that does not have a church parish, soccer team or a folklore group to help keep traditions alive. Several larger communities had fairly successful soccer teams that competed in organized competitions outside Serbian communities. Our club Windsor Serbs, especially after the revival in 1983, started to contact other Serbian Communities. We tried to pay frequent visits to teams from Hamilton, London and Niagara Falls or to host them at home. Since this Windsor community is closer to the US, we tried our luck against teams from the Cleveland, Chicago, and Milwaukee communities. Many times during these "social hours" we tossed the idea of a larger all Serbian Tournament. We understood the difficult task of travelling distances across the North American Continent. However, if once a year we could provide opportunities to teams to travel and meet new and old friends, compete, socialize and learn about new communities it would be beneficial not only to visitors but to a host club as well as a fundraiser for a next year's trip. There were three major rules that I have incorporated in the first constitution that was accepted at the first tournament meeting of representatives. These rules are part of this portion of the podcast or will be eventually published in a book by a tireless author Branko Malesevic.

As we got older, we played for over 35, 40, 50, etc. then we became just "the old-timers" who people might remember. We were happy to attend and enjoy to re-living our past experiences with old friends. I met some outstanding and dedicated personalities that helped with their talent, sacrifices and finances for an event like this to become and stay as a tradition. It's hard to list all individuals but I am forever grateful to the Serbian Communities like Cleveland, Milwaukee, Chicago, London, LA, Hamilton, etc., for their part in launching this event.

At the end I would like to share my observation and opinion regarding some issues that appeared in the past and still might be an issue:

- To be fair, teams should represent clubs not a selection of players from different clubs.
- Youth teams below 18 should be a part of a separate event to reduce complexity.
- Meeting minutes of the team representatives should be kept and distributed.
- Portion of profits from the event should secure next year's participation.
- People/teams that have shown their past support should be recognized at the banquet.
- A small memento from the event should be distributed to all teams and participants.

Никола Мишчевић

Веома запажен спортски успех постигао је млади исељеник Никола Мишчевић, којег вреди забележити и као пример да бављење спортом не смета студирању или свакодневним активностима, већ напротив, да се корисно допуњују.

Никола је вишеструки спортиста али му је фудбал, као и већини младих, најближи и бавећи се тим спортом постигао највише.

Почео је у тек основаној "Србији" у Виндзору 1971 године, а затим у клубу "Виндзорски Срби". Петорица играча овог клуба чинили су екипу која је освојила Јуниорски шампионат Онтарија 1974 године.

То су били: Слободан и Срба Топаловић, Перо Ковачевић, Никола Мишчевић и Бранислав (Бранко) Малешевић.

Истовремено, Никола се бавио и рвањем. Као члан тима своје школе (Forster Secondary School) освајао је средњошколско првенство више пута. (члан те екипе био је и Бранислав (Бранко) Малешевић. Мирко Вранешевић био је трећи успешан такмичар у рвачком спорту који је у исто време играо фудбал за "Виндзорске Србе". Мирко је вишеструки првак своје школе (Lowe Secondary School)).

По завршетку средње школе, Никола одлази у Монтреал на Concordia University. Као члан и капитен фудбалске екипе овог универзитета, Никола постиже веома запажене резултате – три године заредом осваја првенство провинције Квебек, а 1976 и универзитетско првенство Канаде.

Никола је играо фудбал и за Југословенски исељенички клуб из Монтреала, "Торнадо", са којим је 1977 године освојио првенство Квебека.

Исте године, члан је селекције Квебека у суретима са енглеским прволигашем "Queens Park Rangers", португалским лигашем "Porto" и репрезентацијом Хаита.

Следеће (1978) године са тимом "Ellio Blues" осваја првенство "Quebec Excellence League".

За време службовања у Африци, постаје првак у скоку у даљ на обласном првенству Нигерије.

Заиста импресиван и редак спортски успех.

Бошко – Боб Чолак

Амерички фудбал је спорт који захтева ванредну физичку спремност па је управо због тога популаран највише међу средњошколском и универзитетском омладином, одакле се регрутују најспремнији и најспособнији за окршаје на професионалним аренама.

После вишегодишњег бављења овим спортом, Боб Чолак је добио шансу 1980 године, када је потписао уговор са професионалним клубом "Eskimos" из Едмонта, чланом канадске фудбалске лиге и двоструки победник највећег трофеја "Gray Cup".

Бошкови физички квалитети (висок 182 цм. и тежак 120 кг. као и добро познавање тактике и вештине које овај фудбал захтева, били су пресудни за испуњење услова за бављењем овим правим "мушким спортом". Бошко се почео бавити овим спортом врло рано, као једанаестогодишњак, играјући за А.К.О РЕЕ-ВЕЕ (Walkerville) три године, затим крој јуниорска и сениорска такмичења, где је увек био у центру пажње, доспео у тим Универзитета у Виндзору, "Lancers" који се такмичи у "Ontario-Quebec Intercollegiate Football Conference".

Током три године такмичења у овој екипи, изборио је титулу најбољег играча (MVP) 1977 и 1978 године.

Бошко је рођен 31 Јануара 1955 године у Виндзору, завршио је студије на универзитету у Виндзору и има звање "Bachelor of arts degree". По завршетку спортске каријере, Бошко Чолак се вратио својој професији, учитељском позиву, а сада је директор једне средње школе (High School) у Виндзору.

Ђорђе Величковић- Рагби

“Borderers R.U.F.C” Windsor, један је од најбољих рагби клубова у “South- Western Ontario Rugby Union”. За најбољег играча (MVP) овог спортског клуба проглашен је 1970 Ђорђе Величковић. То није представљало никакво изненађење за Вељу јер је он већ имао "укњижене" још веће успехе играјући рагби, са клубом "Бродарац" из Београда, наступао као појачање за рагби клуб Динамо из Панчева у европском купу рагбија против првака Немачке и Пољске. Селектован за репрезентацију Југославије против Бугарске и против Шпаније. Прву је промашио због испита а другу због одласка у Немачку. Пре доласка у Канаду једну сезону (1969) играо је за “Post-Sportgemeinschaft” из Штутгарда, Западна Немачка. За време краћег боравка у Торонту играо је за R.C. “Nomads”, а доласком у Виндзор постао је главни ослонац свог новог клуба “Borderers” и MVP 1971. Исте године претрпео је тежак прелом леве ноге, што га је читаву годину удаљило од спортског терена. Повратак (1973) је био успешан, поново је у свом тиму на такмичењима за првенство Онтарија и Канаде, истицао се бранећи боје свог клуба.

Rough time for MSU

Borderers won their second straight of the spring season, 17-0 over MSU, with **George Velickovich** scoring a try and a penalty goal. Paul Richards and Jim Lovegrove also tallied tries. Windsor rugby club won its first outing 12-9 over State, with Dan Muldoon and Don May scoring tries and Roger Mousseau adding two converts. Ron Tompkins, with a penalty goal and convert, and John Petrie, with a try, clicked for MSU.

Good start for Leeds in rugby

Leeds University began their Canadian tour with a 24-0 victory over Windsor Borderers in rugby action Sunday afternoon. Leeds, who will be competing in the Borderers tournament over the Labor Day weekend, got two tries from Ali Tingle and singles from Sam Sparrow, Neil Robinson and Alan Maudsley. Sparrow also kicked a pair of converts. On Saturday the Borderers trounced the Windsor Rugby Club 27-0 on tries by Greg Findlay, Bob Konyu, Dick Balmer and Paul Richards. **George Velickovich** had two converts with one each going to Alan Trenhaile and Richards.

Borderers put up fight before losing

ST. LOUIS – As the first Canadian participant in the annual St. Louis Easter rugby (Rugger) tournament, Windsor Borderers acquitted themselves quite well at the weekend. The Borderers advanced to the semi-finals in the 32-team tournament before bowing to Central Methodist College of Missouri in the semi-finals. Central Methodist tipped Windsor 13-6, with Paul Richards scoring a try and **George Velickovich** a conversion for the Borderers` points, and went on to win the championships.

Comeback win to Borderers

LONDON – Windsor Borderers erased a 6-3 half-time deficit to tumble London Forest City 15-6 in a South Western Ontario Rugby League game at Forest City Sunday. Borderers raised their league record to 2-3 as **George Velickovich** scored six second-half points on two penalty goals and Damian Gorman and Phil Nadeau added three points each on tries. **Velickovich** contributed a penalty goal in the first half sandwiched between a drop goal and a try by London`s John Reed.

Borderers win, 13-7

Paul Richards scored two penalty goals Saturday to lead Windsor Borderers to a 13-7 exhibition rugby victory over Burlington at the Ford Test Track.

George Velickovich added one penalty goal and John Farrel collected a try for Borderers. Ron Smith's penalty goal and a try by Mike Rayan accounted for the Burlington scoring.

Borderers dump Sarnia crew, 9-3

Windsor Borderers defeated Sarnia saints 9-3 at Windsor Stadium Sunday in a South Western Ontario Rugby League match.

George Velickovich was the whole show for Borderers, booting a penalty goal in the first half and two more in the second half to account for all his team's points.

George Neihouse scored a try for Sarnia in the second half.

Borderers rip Detroit side

Windsor Borderers lathered Detroit B 24-0 in an exhibition rugby match Saturday at Belle Isle.

Jim Matthews led Borderers with two tries with Bob Konyu, Brian Prime and Erhard Post carrying the ball across once each. **George Velickovich** added two conversions.

Borderers will practice each Tuesday and Thursday at 6:00 p.m. at AKO Park, starting this week. Newcomers interested in playing are invited to turn up at the park, or call 252-3266 for further information.

Borderers split pair

Windsor Borderers split a pair of exhibition rugby matches with teams in Alma, Mich., and here in Windsor over the weekend.

Borderers thumped the Chatham Rugby Club 19-7 Sunday at Mic Mac Park but were edged out 8-6 Friday night against the Lincoln Park Club from Chicago at Alma's annual Highland Games.

Tries by Tony Brazel and Bob Gray, and a convert and three penalty kicks by **George Velickovich** accounted for Borderers' scoring in their romp over Chatham. Losers' points came from a try by Damian Gorman and a penalty kick.

Barbarians split

Toronto Barbarians broke even in a pair of exhibition rugby games Saturday at Mic Mac Park.

After defeating Windsor Borderers' Rugby Club 18-6, the Barbarians bowed to Detroit Rugby Club 18-4.

George Velickovich scored a pair of penalty goals for Borderers in their losing game.

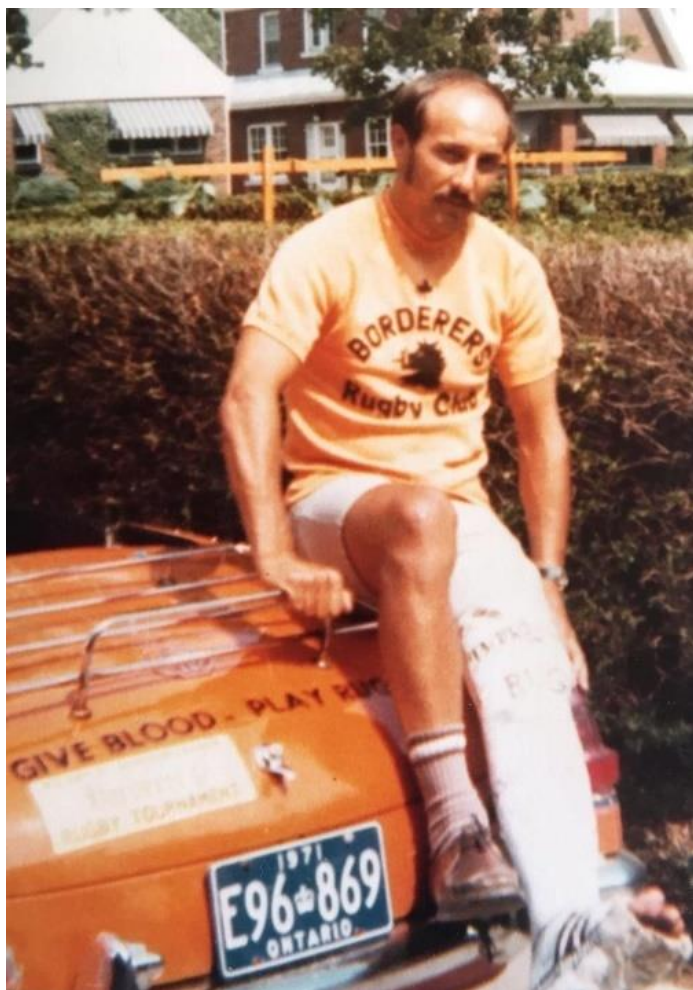
Чланске карте клубова за које је некада играо

Р.К. "Бродарац" Београд / Ђорђе Величковић први с лева у другом реду.

R.C. "Borderers" Windsor / George Velickovic third from left, back row (1971)

Прелом ноге 1971

Сингапур (1991) члан селекције Канаде преко 35 година.

Слика из новина: Перт, Аустралија (1991) Светски турнир за играче преко 35 година.
Турнир се играо још у Сингапуру, Хонг Конгу и Новом Зеланду.
Канадска селекција наступала је под именом: "Golden Beavers".

R.C. "Borderes" Windsor / George Velickovic (first from left, first row) 1975

Сусрет после 37 година: Ветерани р.к. "Бродарац" Београд.
Прва посета родном Београду и Србији (2006).

RUGBY.RS: Интервју са Ђорђем Величковићем

Уколико се заљубите у рагби, постоји реална опасност да ћете га волети до краја живота. То је спорт чија су правила поприлично компликована, али када их савладате и добијете широку слику, онда почињете да уживате у комплексној лепоти рагбија. Није никаква случајност зашто је Ђорђе Величковић велики заљубљеник у рагби, зашто је рагби неизоставни део живота. Од 60-тих година па до данас Ђорђе ужива у рагбију, чак шта више, живи рагби.

Шта је рагби у својој бити, шта је он у суштини, шта је то код тог спорта толико есенцијално да би се кроз живот руководили његовим вредностима? Мислимо да ће вам интервју са Ђорђем дати инспирацију и смернице како да дођете до одговора на то питање. Рагби вам не може дати конкретан одговор, рагби вам даје искуство које унапређујете и усавршавате временом. Напоран и предан рад, уз поштовање како себе, тако и других, је само једна од животних лекција која нам пружа рагби. А лекција је много.

Нама је изузетна част и још веће задовољство што смо имали прилике да интервјуишемо Ђорђа и веома смо захвали што је издвојио време да посвети рагби читаоцима у Србији. Потрудили смо се да испричамо једну занимљиву и интересантну рагби причу која још увек траје. Уживајте.

Rugby.rs: Када сте почели да тренирате рагби? Како сте сазнали за рагби?

Ђорђе Величковић: У моје време, кад није било много новца, телевизије или мобилних, једина нада је било чланство у што више клупских спортова. Успех у спорту отварао и боље могућности, популарност у друштву, а ако си проспект, онда и опрему и путовања. Због масовног интересовања, пробити се и напредовати у било ком спорту није било лако. Док сам растао проводио сам време на гимнастици, рвању, боксу, веслању, пливању, итд. У средњој школи сам трчао, играо кошарку и рукомет за школу, а фудбал у улици и дворишту оближње школе. Мој комшија, касније присни пријатељ, тренер и саиграч, легенда србског рагбија Бранко Пипер је тај који ме је усмерио на рагби. Гледао је са балкона у двориште школе и видео да сам брз али сувише груб за фудбал па ме је само наредио „Бато, идеш самном на тренинг“. У то време морао си да слушах старије. Осим што је неколико њих из краја играло рагби нисам имао неко велико разумевање за спорт.

Rugby.rs: Шта Вас је привукло на првим тренинзима да останете у рагбију?

Ђорђе Величковић: Пошто сам био најмлађи, импонирало ми је да се такмичим са осталим старијим и искусним играчима као што су били Бранко, Џајнко, Аца, „билдер“, Дракулић, „жути“, Шапоња, Здравко, браћа Витас и други. Брзо сам схватио да је то спорт где мораш да употребиш све што имаш: брзину, муњевито реаговање, вештину додавање и шутирања лопте, неустрашивост, издржљивост и добио мишљење да је то један од накомлетнијих спортова. Ватио сам се кући са једном мисли „нашао сам себе и мој спорт“.

За мене је било задовољство бити део тима, тренирање, дружење и путовања. Путовало се у Пулу, Љубљану, неколико пута у Загреб, Сплит, Земун, Панчево и утакмице у Београду. Путовало се и суседне земље. Драгоцено искуство из Румуније показало ми је колико тај спорт може да се усаврши.

Rugby.rs: Бродарац је био у врху тадашњег Југословенског рагбија, која утакмица је на Вас оставила највише утисака?

Ђорђе Величковић: Утакмице са Надом из Сплита, Динамом из Панчева и Младост из Загреба су увек биле напорне. Из Загреба меч је чак био и на телевизији тако да сам био у проблему због родитеља јер су видели да је то „груби спорт“ и нису волели да играм рагби!

Бранко и ја смо имали звиждук као лозинку када се ишло на тренинг.

И утакмица са „Политехником“ ,првог гостујућег тима из Русије, била је интересантна по саставу играча и по позицијама.

Међутим, борба за прво место са Надом из Сплита и путовање чартер летом је незаборавано искуство.

Не само због лета авионом него и због атмосфере и околности на стадиону и прекинуте утакмице.

Rugby.rs: Колико је ентузијазам Бранка Пипера и тадашњих искусних рагбиста утицао на развој рагбија у Србији?

Ђорђе Величковић: Бранко је био нама „и отац и мајка“. Звали смо га „црна муња из Теслине“. Познавао је рагби и терао нас је до изнемоглости да би били успешни. Ишли смо у француску и енглеску читаоницу да гледамо слике из магазина о рагбију.

Тренирали смо на песку између два моста, на игралишту Пролетера у Жаркову кроз шуму са додавањем лопте у брзом трку. Дрвеће је била тврда опозиција која није знала да се помери . Незаборавно искуство.

Тренирати у новом спортском центру у Кошутњаку био је прави луксуз.

Rugby.rs: Да ли су постојале разлике у квалитету између рагбиста који су долазили из свих република у Југославији?

Ђорђе Величковић: Младост из Загреба је имала доста „дифоваца“ и били су добре атлете. Њихов капитен Кришковић , брз, добар са лоптом и са око 120 кг био је тежак да се заустави. Нада из Сплита је био тим другара са вођом Штимцом који је био добар познавалац рагбија као што су били Бранко и Дуда из Панчева.

Rugby.rs: Шта је фалило у тим годинама да рагби буде популарнији у Србији?

Ђорђе Величковић: Као и у сваком спорту или пословању увек све зависи колико се уложи у рекламу, сталне ивештаје са утакмица, образовање публике а шта је најважније да се направи програм за усмеравање и образовање млађих генерација .

Без тога нема континуитета а тога није било. То је тек сада постигнуто у Србији и зато напредује.

Узеће времена, али захваљујући вама који добровољно радите успех је пред вама .

Са бољим квалитетом и успехом у иностранству, рекламом и кроз школске програме за већу популарност и интересовање , биће и рагби популарнији.

Ако би се још омладина одвојила од наметања америчког фудбала као трке за западом и оставила Рагби Лигу имали би смо јачу основу за светски пласман.

У Шкотској (1916 – 1918) су то давно приметили, када су рекли за наше Хериот школарце у њиховој победи над селекцијом Комовелта „Срби су рођени за рагби“!

Rugby.rs: Животни путеви су вас одвели прво у Немачку, када би упоредили ниво рагбија у Немачкој и Југославији тада, који би вам били закључци?

Ђорђе Величковић: Пошто сам био кандидат за репрезентацију пре одласка у Немачку (за Бугарску нисам ишао због испита а после сам емигрирао) био сам у врхунској кондицији и одмах играо главну улогу у клубу из Штутгарта. Очекивао сам и да играм против нашег Цајнка који је мислим играо за Хановер али сам добио брзо папире за Канаду. У то време, квалитет рагбија, по мом мишљењу, после неколико утакмица у њиховој лиги, није се много разликовао. Само што су њихови услови за тренирање и дотације биле боље. То се сада види по њиховом напретку и пласману доказану у квалификацијама.

Rugby.rs: Рагби сте играли и у Канади, која је постала ваш дом, кажите нам нешто више о вашој каријери у Северној Америци?

Ђорђе Величковић: Без знања енглеског добити посао инжењера у Канади било је скоро немогуће. Мој први посао и сталнији боравак је био у Виндзору, где сам добио привремени посао под контрактом за Крајслер јер је менаџер би аустријанац и интервју је био на немачком. За време ручка са колегама неко је поменуо рагби, што сам разумео, и то ме довело до једног од три рагби клуба у Виндзору. Као и у Немачкој одмах сам био запажен играч и новине су почеле да наводе моје име. Те прве године добио сам и признање најбољег играча. Конкуренција су ми били играчи из Велса и Енглеске који су играли за регије (каунти) и домаће атлете без већег познавања рагбија. Моја каријера се нагло зауставила када сам се вратио у Торонто. Док сам тражио нови посао и играо за тим Номадс (као и наш Горан Божичковић касније), одлазио сам у Виндзор да играм за мој стари клуб. На једној утакмици имао сам на несрећу отворен прелом обе кости и доктор ми је рекао да нећу моћи више да трчим и нога ће ми бити краћа. Међутим пошто посла није било вратио сам се у Виндзор на постдипломске студије јер сам већ добро баратао енглеским. После непуну годину дана са истрајношћу и жељом да опет играм и неупорном рехабилитацијом имао сам шансу против универзитета из Мичигена. Играо сам и за селекцију јужног Онтрија али никада нисам повратио стару форму а и живот је узео свој ток. Кроз мој клуб пролазило је за 25 година преко 200 особа што показује стабилност рагбија у Канади. Торонто дистрикт је много јачи у томе јер не морају да путују по 400 километара као гости у лигашком првенству.

Rugby.rs: Током ваше каријере, на којим сте све позицијама играли?

Ђорђе Величковић: Почео сам као млади „брзањац“ на крилу (#11) а после као сталну позицију аријера (#15). Као гост Динама у купу против Пољског и Источнонемачког тима играо сам #6 у мелеу. У Канади сам играо за мој клуб стално отварача (#10) а за преко 35 година канадску селекцију „Златни Даброви“ на свим “Golden Oldies” углавном #10 а неки пут #12 или #15.

Rugby.rs: Да ли сте и након играчке каријере остали у рагбију?

Ђорђе Величковић: Јесам, играо сам једно време за клуб а највише за канадску селекцију преко 35 година. Лепи утисци из Ирске, Аустралије, Новог Зеланда, Сингапура, Хонг Конга, Канаде, итд. Чак сам помогао неколико пута клубу Манавау из Новог Зеланда због исцрпљеност и њиховог путовања. Задњу утакмицу сам одиграо у 58 години. Једно време сам финансиски помагао клуб Дорћол док није прешао на рагби лигу. Сада гледам где год могу утакмице на телевизији као и уживо утакмице јединог домаћег тима.

Rugby.rs: Колико је рагби популаран међу људима Српског порекла?

Ђорђе Величковић: У мом локалном клубу било је двоје баш из наше србске заједнице и то одлични атлетичари. За друге не знам! По мојој оцени Предраг Драгичевић је могао слободно у своје време да игра за Србију!

Rugby.rs: Да ли има тренутно активних играча Српског порекла који играју у Канади?

Ђорђе Величковић: Нисам сигуран јер немам увида или да могу да распознам по презимену!

Rugby.rs: Канада има велику рагби традицију, како Канађани гледају на рагби? Колико је популаран спорт?

Ђорђе Величковић: По моме доласку било је доста емиграције из Велике Британије и њиховог Комонвелта па је и интересовање и број играча био бројнији. У задњих неколико деценија емиграција из осталих региона света је много бројнија и зато интересовање за европски фудбал је порасло и тај спорт се брзо шири и напредује.

Да би се суочили са садашњом ситуацијом, треба се упознати са реалношћу пословања целе Северне Америке. Огромни приходи од спорта са утакмица, телевизије и продаје артикала доносе и велике приходе из којих се исплаћују милиони за играче.

Поред хокеја, кошарке, америчког и канадског фудбала, бејзбола а сада и са европским фудбалом тешко се пробити на њихов ниво. Популарност, медије, рекламе и новац који добијају играчи, отварају велике очи млађим атлетима а старијима су то добре теме за дискусију.

Интересовање за рагби је веће за Светске Купове у рагбију јер се Канада до сада увек квалификовала, Куп Шест Нација је популаран међу англосаксонским и француским становништвом.

Rugby.rs: Како су Канађани поднели чињеницу да се нису пласирали на наредни Светски Куп?

Ђорђе Величковић: Осим нас љубитеља рагбија без неке велике туге. Види се да земље које имају играче на контракту и на платном списку, напредују на лествици пласмана у свету. Канада због огромних раздаљина и новца који се улаже нема тако велике шансе.

Нада за Америку и Канаду је нова професионална лига, где учествује само један веома успешан тим из Торонта. Интерес полако али стално расте поготову што су сада на контракту одлични играчи из јужне хемисфере као што је Нону са Новог Зеланда, утакмице и дискусије се емитују, локалне врхунске атлете се брзо навикавају тако да и ниво квалитета игре брзо расте.

Rugby.rs: За кога ћете навијати на Светском Купу у Француској 2023. године?

Ђорђе Величковић: Као још из младих дана за НЗ „Ол Блакс“. Био сам на пет Светских Купова где је најнезаборавнији 1995 у Јужној Африци. Провести 3 недеље и видети све финалне утакмице, бити у хотелу са „Ол Блакс“ пре финалне утакмице као и упознати Џона Лому је дечији сан. Провести викенд са „Спрингбокс“ у „Сан Ситију“ и упознати већину играча - незаборавно!

Rugby.rs: Који су ваши хобији и интересовања ван спорта?

Ђорђе Величковић: И поред одговорног посла у Крајслеру и пута од 100 миља преко границе, троје деце, бити део рагби тима, вежбања да останем у кондицији, нисам баш имао много слободног времена. И поред свега успео сам да доста помогнем нашој србској заједници у Виндзору која има 3 цркве и неколико хиљада парохијана. Црква „Грачаница“ којој припадам, основана 1946, је једна од најлепших у дијаспори. Као један од ослонаца заједнице био сам умешан у све акције око изради фрески, изградња великог Србског Центра, рекреационог парка, игралишта, првог србског музеја итд. Помажем наш народ у Србији преко организација „28 Јуни“ и „Срби за Србе“! Путовао сам доста поготову сада у пензији све до појаве ове тзв. „пандемије“ која је зауставила све па и мене, Чувам унучиће и радим око куће и пратим рагби у свету а захваљујући вама и у Србији.

Rugby.rs: Шта бисте имали да поручите младим играчима у Србији?

Ђорђе Величковић: Рагби је спорт који не само што укључује све елементе атлетизма и приличну интелигенцију већ вас изграђује као личност и припреми за бољи живот. Пробајте па ће те видети ако вам одговара. Ја јесам, један од многобројних примера који је осетио жари овог спорта коме је рагби постао део животног пута.

Rugby.rs: Колико је рагби утицао на Ваш живот?

Ђорђе Величковић: Огромно! Заједно је у групи са вером, традицијом и фамилијом.

Ђорђе Величковић - Бата

Рагби ми је помогао да се изградим и израстем као особа, обезбедим породицу, направим каријеру у струци и помогнем где и коме треба. Упознао сам моју супругу Су, која је канађанка, пре 53 године њеним доласком на утакмицу. Направио сам пријатеље широм света, који су ми као фамилија. Пропутовао сам свет! Помогao ми на послу да будем бољи менаџер људских ресурса, да будем тимски играч, да истрајем до краја извршења пројекта и помогнем онима који су на почетку каријере.

Мали доказ су и речи саветника и професора за мотивацију Др.Терија Лајолса који на позив Крајслера направио семинар за менаџере јер је на послу од 13,000 особа, где је сваки дан неко доживео срчани напад. За време мога разговора са њиме како ја подносим притисак (стрес) на послу, његов коментар је био: „Ви сте ваше искуство из рагбија пренели на посао и то вам помаже“!

Породица Величковић на божићном окупљању (2023)

Рагби лопта је у рукама од "малих ногу". Да ли ће наставити дединим путем, још је рано рећи, јер двојица старијих унука Ђорђе (8) и Марко (5) већ играју (тренирају) хокеј који је спорт број 1 у Канади. Најмлађи Александар (15 месеци) са рагби лоптом.

"Бели Орлови" Српско ловачко и риболовачко друштво

Српски центар и црква Грачаница под својим окриљем имају велики број разних спортских и друштвених клубова и удружења. Међу њима је и *Српско Ловачко и Риболовачко Друштво* основано 2005 године.

Лов и риболов међу нашим исељеницима био је одавно присутан вид спорта и рекреације, али тек 2004 године, приликом ловачке вечере у Српском центру, предложено је да се озбиљније организују. Идеја је била покренута да се оснује клуб који би окупљао ловце и риболовце, са циљем организоване рекреације и забаве а да се истовремено ангажује на друштвено-хуманитарном пољу. На ловачкој вечери-забави, те 2004 године, скупљена су знатна финансијска средства која су послата ратним инвалидима, ратној сирочади и другим угроженим појединцима или организацијама којима је помоћ била неопходна.

И тако је настала и одржала се свих ових година лепа традиција доброчинства Српског ловачког и риболовачког друштва у српској заједници града Виндзора.

Председник Љубан Станковић је свих ових година био покретач многих активности, које су уз свесрдну помоћ чланова били на корист угроженим у Старом крају, најчешће избеглицама из страдалних српских крајева одакле су били протерани, и којима се и дан-данас онемогућава повратак на своја огњишта.

Подпредседник друштва је Мирко Вранешевић, секретар Еди Бас, а благајник Душан Новаковић.

Чланови клуба уз горе споменуте су још и следећи ловци-риболовци:

Др. Давид Дражић, Радован Туртуреја, Стеван Вучак, Миле Пашић, Милан Пашић, Миле Шкрба, Богдан Павлица, Лазо Злонога, Жељко Галијаш, Бранко Антић, Жарко Панџа, Горан Кнежевић, Милан Станковић, Милан Станковић Мл., Радован - Раја Јовановић, Свето Витошевић (+), Јован Новаковић (+), Илија Вранешевић (+).

Група ловаца дому Љубана Станковића 27 Маја 2005.

Први ред: Стево Вучак, Горан Кнежевић, Мирко Вранешевић и Милан Станковић јр.

Други ред: Миле Пашић, Радован Туртуреја, Љубан Станковић, Миле Шкрба и Душан Новаковић.

Зоран Малешевић - бициклиста

Бициклизам је напоран спорт где се тражи, поред физичке спремности и много вештине, смисла за ко-ординацију са осталим учесницима трке, добар баланс и рефлекс, али и много храбрости, дисциплине и солидарности у возњи.

Вози се по сваком времену, киши, ветру, врућини, по сваком терену: улицама, друмовима, планинским путевима или у затвореном простору.

Такмичарске дисциплине су бројне: спринт, друмска трка, критеријуми, екипна или појединачна, за све узрасте постоје категорије.

Бициклизам је веома популаран међу свим генерацијама, због изузетне могућности за рекреацију као и малих трошкова.

Зоран је, колико је познато, једини бициклиста са регистрацијом код министарства спорта, од наших сународника у Виндзору, а можда и шире.

У првој, и то међународној трци, са тек навршених 14 година, у класи сениора, заузео је неочекивано треће место и тиме наговестио своје могућности и таленат.

Тај успех му је дао подстрека и сасвим се био посветио бициклизму.

За три године, колико се бавио овим спортом, постигао је веома добре резултате и скренуо пажњу стручњака и ван Виндзора. Међутим, очекивања се нису испунила, а разлог је "моно", после којег је изгубио интерес за спортом.

У сваком случају, постигнути резултати заслужују да буду забележени.

Зоран Малешевић

Windsor Star ...

Cycling: Donna Assef, of the Maple Leaf/TBQ Cycling Club, won the over-18 novice ladies` 40-km event at Sarnia Summerfest Road Race Sunday.

Zoran Malesevic, of the same club, was third in the men`s under 18 15-km. race while Mike Caturay of the Trend Toyota Club finished third in a 45-km junior man`s race.

Windsor Star, October 6, 1986

Way, Williams race to cycling victories

Sean Way of Windsor Bicycle Club and Tommy Williams of Maple Leaf Cycling Club captured the 40-mile and 25-mile Inter-Club bike races, respectively, at the Ciociaro Club Sunday.

The races are between Michigan and South Western Ontario bike clubs.

Way, in the 40-mile race, held off Roberto Zuech of the Ciociaro, who finished second. Ray Dybouski of Wolverine finished third.

In the 25-mile novice race, Williams took the win in front of fellow club member Paul Hayman, who grabbed second place. **Zoran Malesevic**, an independent rider from Windsor, finished third.

Windsor Star, June 4, 1988

Competitors from the Maple Leaf Cycling Club of Windsor were among the top finishers Sunday at the Chatham Cycling Clasic. **Zoran Malesevic** and Cam Szabo were 1-2 in the boys` 14-15 division and Jeff Quenneville and Clive Perry had a similar finish in the 18 and over division.

Windsor Star, June 28, 1988

Cycling: Zoran Malesevic of the Windsor TBQ- Maple Leaf Cycling Club placed second Sunday in the 10-mile novice (under 18) event at the Vaughn Classic at Woodbridge.

Windsor Star, August 12, 1988

Cycling: Art Yanamoto of the Caboto Club won the 70-km Senior A Group race Thursday evening as the Can-Am Bicycle Series continued at the Ciociaro Club.

The 35-km Senior B group event was taken by **Zoran Malesevic** of the Maple Leaf Club and the three km novice race was won by Joe Byrne, an unattached cyclist.

Windsor Star ...

Cycling: Guy Lupino of the Caboto Velo Club won the 60-mile main event on Sunday`s cycling program at the Ciociaro Sports Day Festival.

Lupino finished ahead of Rob Zuech of the Gardin-Cannella Club and Marchall Sfalcin of TBQ-Maple Leaf Club.

Chris Burgon of TBQ-Maple Leaf won the 40-mile B group race over club-mate **Zoran Malesevic** and Glen Davies, an unattached rider.

Windsor Star, September 6, 1988

McDonald`s – Windsor Star Classic

The following are the results from the McDonald-Windsor Star Classic Cycling race held Sunday on the Erie Street Course, known as **Tour di Via Italia**.

- 1.Cummings Killan, Owen Sound;
- 2.Rob Miani, Guelf;
- 3.Shmidt Matthias, St. George;
- 4.Ron Hamilton, Bay Village;
- 5.Dave MacIsaac, North Bay;
6. **Zoran Malesevic, Windsor;**
- 7.Chris Grimo, Niagara Falls;
- 8.Osmond Bakker, Owen Sound.

(8 best cadets)

Racing Record for Zoran Malesevic

date	class	race	km	place
01.10.1986	novice	<i>Michigan-Ontario International</i>	64	3
1987	novice	<i>Windsor Championship</i>	25	3
03.09.1987	novice	<i>Gardin-Canella Road Race</i>	25	1
1987	novice	<i>Maple Leaf Club Championship</i>	40	1
1987	novice	<i>Amherstburg Road Race</i>	30	1
22.05.1988	N/18	<i>Sarnia Summer Fest</i>	15	3
29.05.1988	N/18	<i>Delaware (London) Road Race</i>	10	13
26.06.1988	N/18	<i>Woodridge (Toronto)</i>	16	2
03.07.1988	N/16	<i>Chatham Classic</i>	10	1
17.07.1988	Cadet	<i>St. Catharines</i>	30	FR.
23.07.1988	Cadet	<i>Ohio, USA-International</i>	40	5
07.08.1988	Senior B	<i>Michigan-Ontario International</i>	35	1
14.08.1988	Senior B	<i>Ciociaro Festival</i>	64	2
03.09.1988	Junior	<i>Gardin-Canella Criterium</i>	45	4
04.09.1988	Cadet	<i>McDonald Classic International</i>	16	6
				bm/*

Зоран

Мирослав и Милан Јакшић- кошарка

Очигледно је да се од Мирослава очекује нешто што превазилази сва досадашња постигнућа младих талената у кошарци са ових простора. Посебно то инересује нашу заједницу, из простог разлога што је реч о младом Србину из Виндзора.

Оно што је Мирослав до сада показао наговештава појаву једне нове звезде, која ће надмашити велика имена на која смо навикли да читамо из новина или гледамо на телевизији.

Мирослав је врло посвећен кошарци још од малих ногу, озбиљност са којом приступа у својим настојањима да постигне оно што жели, заиста је на високом, професионалном нивоу, већ сада. То су приметили тренери, и многи стручњаци којима је овај спорт животни позив.

Милан и Мирослав Јакшић

Да ли ће Браћа Јакшић, Мирослав и Милан своју кошаркашку каријеру обележити успесима као што су то не тако давно учинила браћа Брковић, Милан и Драган, питање је на који многи стручњаци из кошаркашког спорта траже одговор.

Милан је ових дана (1.V. 2020) потписао приступницу за екипу "MacEwan Griffings", MacEwan University, Edmonton, где је уписао студије Computer Science.

Његова игра у тиму "Kennedy Clippers" на такмичењу за првенство Онтарија (Ontario AAA High School championships) и сребрна медаља за освојено друго место, била је добра препорука да се за њега заинтересују универзитети широм Канаде.

Брат Мирослав тренутно игра за "La Antigua", Salamanka, Шпанија, а претходно је играо у више клубова у Северној Америци, међу осталим и за "Windsor Express" (NBL).

Милан (горе) и Мирослав као чланови универзитетских тимова

Бојана Ковачевић - кошарка

Са изузетком *Српског Народног Савеза* који у својим спортским активностима има и тимове девојака у кошарци и куглању, женски спорт је био занемарен, навикли смо да пратимо шта наши "момци" постижу на спортском пољу.

Бојана Ковачевић је својим успешним бављењем кошарком исписала нову страницу у дугој и запаженој спортској активности виндзорских Срба у свом граду, па и Канади.

Бојана Ковачевић

Рођена је 1989 год. у Книну, у Српској Крајини, одакле воде корене многи српски спортисти као Милош Дегенек, Милан Борјан, Илија Петковић ...

Као шестогодишња девојчица нашла се у избегличкој колони када су Срби силом протерани са својих вековних огњишта 1995 год.

У новој средини, где су се склонили привремено (у Србији, а где би?) заволела је кошарку и скоро свакодневно, најчешће сама, са лоптом проводила сате испод коша кад год се указала прилика, преко пута стана где је боравила са родитељима и породицом.

Доласком у Канаду (2001) , убрзо је скренула пажњу својом игром и већ у осмом разреду изборила место у "Travel Team"-у.

Првих дана играња у школи, пошто није још знала енглески, није разумела тренере:

"Нисам заиста знала о чему говори и шта жели да радим. Тако је било годину дана док нисам научила језик", Каже Бојана.

У десетом разреду нашла се у "Senior" тиму своје школе међу знатно старијим играчицама.

Ускоро је већ постала интересантна и за тренера Универзитетског тима "Ланцерс" (Lancers), Chantal Vallee, која је пратила њену игру у школи (Riverside High School).

Када је дошло време да се определи за који Универзитет и стипендију на основу спорта, умало да није изабрала САД, и то на основу играња фудбала!

Тренер Шантал Вали је својим присуством у дому родитеља знатно утицала на Бојану да остане и студира на "Nursing School" при Универзитету у Виндзору. Прихватила је предлог, определила се за кошарку која је била "ближа срцу", и није се покајала.

Постала је звезда у свом тиму, једна од најбољих кошаркашица код "Ontario University Athletic Association", и знатно допринела својом игром у тиму "Ланцерс" да освоји три национална шампионата (CIS championships), 2011, 2012 и 2013 године.

Милица Кулиџан – атлетика

Са родитељима и две млађе сестре Милица је дошла у Канаду 2001 године, из Требиња.

Рођена је Никшићанка.

После завршетка средње школе (Riverside High School) уписала се на студије спортског менаџмента и маркетинга са пуном школарином на основу успеха у атлетици, на Cenral Michigan University. Такмичила се у дисциплини бацање диска и копља.

Резултати су приказани на табели која следи.

Са титулом Bachelor of Arts, 2015 године вратила се у Виндзор и наставила са школовањем, овог пута на Education Faculty (учитељска школа), јер је целог дотадашњег живота била опседнута жељом да учи децу и да се посвети том узвишеном занимању.

Запослење је нашла у Лондону, граду на пола пута између Виндзора и Торонта.

Осим што децу подучава писмености, много пажње посвећује и њиховом спортском васпитању, и разним активностима ван обавезног школског програма.

Њен мото је: "Искуство је учитељ свих ствари у животу".

И она то несебично преноси на младе својим личним примером.

2012 (Outdoor Track and Field):

Finished 5th in the javelin (142-03) at the LSU Relays (3/24) ... finished 10th in the discus (118-02.50) at the Toledo Collegiate Challenge (3/31) ... finished 3rd in the javelin (137-05) at the Spartan Invitational (4/7) ... finished 4th in the discus (124-06) at the Northwood Open (4/14) ... won the javelin with 145-09 at the CSULA Twilight Open (4/19) ... won the javelin (141-10) at the Lyle Bennett Open (4/28) ... broke the school record in the javelin with a mark of 151-03 en route to a runner-up finish and second-team All-MAC honors and finished 15th in the discus with a career-best throw of 127-11 at the MAC Championships (5/10-5/12) ... qualified for the NCAA National Championships in the javelin with a school-record mark of 154-10, good for 6th place at the NCAA East Prelims (5/24).

2013 (Outdoor Track and Field):

Finished 1st in the javelin (138-00) at the USF Open (3/8).

2014 (Outdoor Track and Field):

Placed third in the javelin (129-08.8) at the Lenny Lyles-Clark Wood Invitational (3/29) ... finished sixth in the javelin (147-07) at the Triton Invitational (4/26) ... placed first in the javelin with a mark of 128-07 at the Billy Hayes Invite (5/3) ... finished fourth in the javelin with a mark of 148-05 at the MAC Outdoor Championships (5/15).

NCAA Division I All-American honours in her freshmen year, and to this day holds the school record in the javelin (154-10)

2015 (Outdoor Track and Field):

Took fourth in the javelin throw at the Lenny Lyle-Clark Wood Invitational (119-8) (3/27-28).

Српски Народни Савез - кошарка

Најбројнија српска исељеничка организација на Северно-Америчком континенту, Српски народни Савез (Serbian National Federation) (преко 50.000 чланова), поред своје друштвене и добротворне функције одржава и једну спортску традицију која има широк значај у животу нашег исељеништва на овим просторима. То је веома упечатљиво речено у добродошлицу коју је упутио поводом куглашког турнира у Виндзору, свештеник цркве "Грачанице" прота Мирко Вишњић: *"Циљ ових спортских турнира је да развијају спортску и забавну активност, а поред тога и здраве и мирољубиве односе међу чланством, узајамност, друштвену солидарност и зближавање наших људи, јер нас непознавање слаби, удаљује и разједињује"*.

Огранак Српског Народног Савеза број 45 из Виндзора био је домаћин бројних сусрета на турнирима у голфу, кошарци, куглању и другим врстама активности у оквиру рада СНС. Колико труда и времена изискује организовање оваквих турнира најбоље показује чињеница да у организационим одборима учествује више од стотину добровољаца, а да се и поред великих трошкова одржавања турнира остваре и знатна финансијска средства за потребе Савеза. На голф турнирима учествује преко 250 такмичара из САД и Канаде, а на куглашким и кошаркашким и до 1300 учесника. Куглашки тимови, који представљају своје градове, тј. огранке Савеза, формирају се често од чланова породице или родбине. Најбољи и најлепши пример за то је екипа коју су чиниле мајка Божана и њене 4 кћерке, Милица, Лиза, Марија и Гордана Манојловић, из Виндзора.

Лево: победнице кошаркашког турнира СНС 1960 године.
Први ред: Гордана Будимир-Бараћ, Јованка Спаравало-МасMillan, Дана Љепава-Голушин,
Други ред: Силвија Вукановић-Јелић, Мира Ковач-Рипер, Љубица Башић,
Лили Ћук-Цигановић и Ненси Матијашевић-Раупе

Десно: Мушка екипа СНС из Виндзора 1960 године
Први ред: Мич Машановић, Ели Дрекић, Џорџ Радовић, Сам Драгић
Други ред: Љубомир Мургашки, Ал Полимац, Алекс Радовић, Никола Рапаић,
Раде Бијелић и Дан Недин.

Српски народни савез је веома заслужан за напредак кошарке у Виндзору. Први пут је један тим из Канаде учествовао на турниру СНС (1953 у Чикагу), понајвише захваљујући труду и залагању Миће Бијелића, који је због тога препознат као *"Отац српске кошарке у Виндзору"*.

На челу екипе био је ветеран Љубомир Мургашки, иначе организатор, играч и тренер првог српског кошаркашког клуба у Виндзору (1940).

Крајем 50-их година формиран је и женски кошаркашки тим залагањем Јованке Спаравало. На првом СНС кошаркашком турниру у Виндзору 1960 г. ова екипа освојила је прво место а Силвија Вукановић проглашена за најбољу играчицу у својој групи.

Захваљујући залагању Николе Гаћеше и Манојла Шешлије, тим Виндзорских Срба (до 10 година) освојио је првенство Онтарија.

Први ред с лева: Јован Прибојан, Алекс Пецарски, Нико Загорац, Алекса Зубић,
Ненад Прерадовић, Robert Csomor
Други ред: Тодор Бруић, Marcus Pelger, Марко Гаћеша, Игор Стјепановић, Victor Zehan,
Филип Стикић, Предраг Игњатовић
Трећи ред: Бен Пелгер (тренер) Никола Гаћеша (помоћни тренер)

Задњих година тимови из Виндзора редовно играју на турнирима СНС као и на такмичењима *Pan Orthodox Youth Association, Detroit, Michigan*.

Као придружена организација Српског центра у Виндзору, делује *Windsor Serbs Gracanica Basketball*, чије постојање гарантује да ће кошарка још дуго да се игра међу Србима у овом граду. Ако томе додамо да црква Света Петка у Виндзору располаже са спортском халом и неколико игралишта за кошарку на отвореном простору, што омогућава активност током целе године, могу се очекивати и још већи успеси.

Свака од три српске цркве у Виндзору има понешто што друге немају, а заједно имају све.

Први ред: Мајк Брковић, Рон Шарчевић, Род Шарчевић, Бато Мијач, Дон Брковић
Други ред: Мајк Воркапић, Џорџ Шарчевић, Марк Чеклић, Џорџ Јелић, Боб Вујовић
(Заједнички тим Виндзора и Детроита, шампион СНС 1990)

Управни одбор СНС, огранак (ложа) 45, Виндзор 1960

Стоје: Петар Ђук, Паја Попов, Миле Лончар, Јово Аралица и Милош Јакшић.
Седе: Загорка Попов, Бранко Утјешиновић, Руди Каклић, Мића Бијелић,
Жива Кушев и Вукосава Тодоровић.

Турнири, или боље речено окупљања под покровитељством Српског Народног Савеза у великој мери изражавају осећања заједништва, слоге и љубави а спортско такмичење је само повод претходно реченом.

Колико је ко постигао кошева или оборио чуњева, убрзо се заборави, али сећања на познанства и пријатељства стечена на тим турнирима трају, памте се и преносе на следеће генерације. У томе и јесте најбољи смисао ових сусрета.

Никола "Ник" Драгичевић - кошарка

Рођен и одрастао у Виндзору, волео је кошарку више од свега.

Главни чинилац у победи његовог тима "Sandwich Sabres" на школском такмичењу, чест учесник на турнирима Српског Народног Савеза, OYAA (Ontario Youth Athletic Association).

На основу свог талента и успеха добио је пуну школарину на универзитету Oakland, Michigan.

Никола-Ник Драгичевић

Због до тада неоткривених проблема са срцем, није одиграо ни једну утакмицу у свом новом тиму. Следице су три ризичне операције на срцу, и његова кошаркашка каријера тиме је заустављена. Шокирана је била породица, родбина и пријатељи, као и Српска заједница у Виндзору и Детроиту, након открића да је Никола тешко оболео од рака у поодмаколм стању, након чега је преминуо у 31 години живота, 25 априла 2012 године.

Породица, Српска заједница и љубитељи кошарке организовали су

"Меморијални кошаркашки турнир Ник Драгичевић" који се одржава сваке године као успомена и сећање на овог веома даровитог младог кошаркаша, којем судбина није пружила прилику да оствари своје снове и очекивања која су била на дохват руке.

Турнир, који је требало да се одржи у Виндзору 8-10 маја 2020 године одложен је због Ковид-19 епидемије.

Судбине су често неправедне и окрутне, али то није у нашим рукама. Оно што може да се учини јесте да се сећање на лик Николе Драгичевића и његов труд и доброту, одржи и пренесе млађим нараштајима као пример, а то је управо овај меморијални турнир.

"Црвена Звезда" и "Партизан" у Виндзору

Спортски догађаји које овде треба споменути свакако су и гостовања "Црвене Звезде" и "Партизана" у Виндзору 1988 године, у време када су ова два тима била високо котирана на фудбалској лествици Европе. "Црвена Звезда је" на градском стадиону "Jackson Park" 16 Јула 1988 године, одмерила снаге са чланом канадске фудбалске лиге, екипом "Windsor Wheels" и победила са резултатом 7:3.

"Црвена Звезда" и "Windsor Stars"

Навијачи, махом Срби, позвали су госте на ручак у ресторан "STEVE 'n' EDDY's Fish & Chips", а власници Стојан и Живка Јовановски, пореклом од Тетова, велики навијачи "Звезде", великодушно су частили госте са одабраним специјалитетима морске рибе и ракова. Играчи су изјавили после ручка да овако укусну храну нису никада окусили, а домаћини су били пресрећни што им се указала прилика да своје љубимце угосте у свом ресторану.

"Партизан" је такође гостовао на истом стадиону, у сусрету са екипом "Panhellenic" из Торонта, чланом прве лиге Канаде.

Партизан је приказао фудбал који дотада није виђен на овим просторима, савладавши противника са 10:0.

Присутно је било више од 3 хиљаде гледалаца који су заиста уживали у игри једне од најбољих европских екипа.

Партизан је одиграо још једну утакмицу у Детроиту, са селекцијом "Detroit Metropolitan Socker League All-Star Squad".

Балоте клуб "Виндзорски Срби"

"Куп Српских Балотача Северне Америке"
прелазни трофеј који се додељује победнику на годишњем турниру.

Чланови тимова "Пума" и "Велебит" Никола Зрилић, Илија Драгичевић, Милорад Андић,
Мирослав Лакић, Драшко Марчета и Јовица Вулетић
Испред: Милан Вулетић, Горан Миљевић и Петар Миљевић

Чланови балоте клуба "Виндзорски Срби"

Адамовић Жељко
Андић Милорад
Андрић Душан
Бабић Радомир
Баришић Васо
Бачко Стево
Богдановић Ненад
Бојанић Никица
Видаковић Славко
Вранић Милорад
Вујаковић Никола
Вулетић Драган
Вулетић Јовица
Вулетић Милан
Вучковић Саво
Дерета Мишо
Добрић Драган
Добрић Шпиро
Драгичевић Живко
Драгичевић Илија
Драгичевић Илија Мл.
Драгичевић Лазо
Ђукић Никола
Ђурђевић Боро
Ђурђевић Ђиро
Зрилић Никола
Јавор Зоран

Јавор Илија
Кожул Дарио
Лакић Мирослав
Лакић Славко
Лакић Стеван
Малић Динко
Малић Ненад
Малић Никола
Малић Предраг
Малић Стефан
Марчета Драшко
Марчета Јован
Миљевић Горан
Миљевић Петар
Митровић Јово
Нешковић Мишо
Петко Милан
Прибојан Владимир
Прибојан Душан
Прибојан Јован
Прибојан Никола
Самарџија Давор
Санковић Борис
Тодоровић Бошко
Ченић Раде
Ченић Саша
Шимпрага Чедомир

Чланови балоте клуба "Виндзорски Срби" на турниру у Оквилу 2015 године

1.Ненад Малић, 2.Борис Санковић, 3.Патар Миљевић, 4.Ацо Стагнајић, 5.Горан Миљевић, 6.Чедомир Шимпрага, 7.Дарио Козул, 8.Бошко Тодоровић, 9.Прадраг Малић, 10.Радомир Бабић, 11.Саво Вучковић, 12.Јово Марчета, 13.Стеван Лакић, 14.Јово Андић, директор турнира, Оквил, 15.Илија Јавор, 16.Илија Драгичевић, 17.Жељко Адамовић, 18.Драшко Марчета, 19.Јовица Вулетић, 20.Никола Малић, 21.Мирослав Лакић, 22.Мирко Дерета, 23.Стеван Бачко, 24.Стеван Малић, 25.Динко Малић, 26.Никола Зрилић

Балоте се играо годинама без управе и клуба, главни организатор био је Владимир Прибојан. Одлучено је да се оснује балоте клуб "Виндзорски Срби", изабере управа и почне са озбиљнијим радом на плану развоја овог спорта у Виндзору.

Први изабрани председник је Мирослав Лакић, а чланови управе: Драгомир Марчета, секретар; Милан Вулетић, благајник; Илија Јавор, рачуновођа; и Саво Вучковић, Владимир Прибојан и Никола Малић чланове управе.

То је показало резултате већ на турниру у Оквилу 2015-те године, када су два тима из клуба "Виндзорски Срби" нашла се на победничком постољу.

Екипа "Велебит" (Горан и Петар Миљевић, Никола Зрилић и Чедомир Шимпрага) освојила је прво а тим "Виндзорски Срби" (Илија Драгичевић, Славко Лакић, Јовица Вулетић, Драгомир Марчета и Мирослав Лакић) друго место. Уз то, Чедомир Шимпрага, из тима "Велебит" проглашен је за најуспешнијег учесника турнира (MVP).

Правила турнира

1. Тимови морају одиграти све утакмице
 2. Игра се по бод систему са гол разликом – ко прије пунат.
 3. Играју 4 играча и пожељно 1 резерва. Уписнина је \$40 по играчу.
 4. Навијање је слободно и усвојено, провокације неће бити толерисане.
 5. Ако се играч повреди а тим нема резерву, тим остаје са 3 играча и осам балота.
 6. Умјесто повређеног играча може да игра само капитен тима.
 7. Ако судија искључи играча тима, остаје само 3 играча и 6 балота.
 8. У случају прекида утакмице судијска комисија ће да испита ситуацију и да одлучи ко је кривац за прекид. Кривац ће се искључити а противник прогласити побједником са резултатом 11:0
 9. Након завршетка утакмице капитени тимова ће доћи до двојице судија који ће водити резултате и пријавити резултат утакмице.
 10. Уколико се булин избије на простор другог тима, тимови ће сачекати да други тимови заврше своје бацање а онда наставити са игром.
 11. Из сваке групе 2 најбоља тима иду у други круг такмичења.
 12. На крају турнира капитени бирају најбољег играча и гласају где ће се одржати следећи турнир.
 13. Све остале неспоразуме и одлуке ће да доносе односно да реши судијска комисија.
 14. Сви тимови требају имати своје балоте.
 15. Уколико се један од тимова не појави, преда утакмицу или напусти турнир, противник се проглашава побједником са резултатом 11:0
-

Екипа "Тесла" друго место на првом турниру у Виндзору 2001 године.
Никола Зрилић, Боро Ђурђевић, Милорад Вранић и Јово Митровић

Прво место на турниру у Виндзору 2019 године.
Тим "Пума" Драшко Марчета, Милорад Андић, Милан Вулетић,
Илија Драгичевић и Јовица Вулетић

Аплауз за победника

Душан (са балотама у руци) и Владимир Прибојан

Шах

На Митровдан, осмог Новембра 1998 године одржан је први турнир тек основаног Српског Шаховског Клуба у Виндзору, који са поносом носи име нашег најпознатијег велемајстора Светозара Глигорића. Оснивач и први председник клуба био је Бранко Малешевић.

Турнир је одржан у Trevi Restaurant & Pizza House код тунела Виндзор-Детроит, познатом месту окупљања шахиста. Турнири су затим одржавани у приватним кућама или споменутом ресторану читаве две године, а онда су Слободан (Боб) Давидовић и супруга Рада, менаџери станбеног комплекса “Завичај” (“Homeland”), уступили на привремено располагање изванредне просторије за потребе клуба. Најактивнији период рада шаховског клуба био је управо у то време и на том месту, су одржани бројни турнири и такмичења.

Али, с обзиром да је то био станбени објект, морало се тражити друго, трајније решење.

Избор новог председника клуба Бранка Стајића 2001 године, указао је и на потребу да се реши питање просторија где би клуб могао да ради на дужи период времена.

Постојала је нада у могућност да се клубу уступи на коришћење једна од учионица школе у Српском центру, које иначе у време када нема наставе стоје празне.

То није одобрено с образложењем да је то предвиђено само за школску наставу, а уместо тога понуђена је просторија где се точи алкохол (кафана). Убрзо се показало да то није решење, јер за игру и учење шаха потребан је пре свега мир, а такве услове кафана не може обезбедити. За озбиљан рад шаховског клуба који је имао намеру да оснује и школу шаха за млађе генерације, то је представљало нерешив проблем и све активности клуба су ускоро престале.

Ипак остало је забележено да се нешто хтело, започело и урадило у протеклих неколико година.

Од 29 чланова клуба само су осам били чланови канадске (CFC) и америчке (USCF) шаховске федерације, који су редовно учествовали на турнирима за званични рејтинг и категорије. Разлог томе је удаљеност Виндзора од свих већих канадских градова где су шаховски турнири били честа појава.

За шахисте Виндзора је због тих околности најбоље решење било *Detroit Metro Chess League*.

Екипно такмичење са 7 кола, током 7 месеци и то у 4 лиге, пружало је прилику свима који су желели да се такмиче. На тим турнирима учествовало је више од 150 шахиста свих категорија, од почетника до велемајстора, сваки у својој категорији, наравно.

У првој лиги најуспешнији је био Милан Вукадинов и његов тим “Windsor I” у којем су често играли и Цвијан Радовановић на трећој и Боб Ђорђевић на четвртој табли.

У другој лиги (рејтинг до 2000) Бранко Малешевић је проглашен за најуспешнијег такмичара 1996-1997 године, освојивши највише поена за свој тим “Windsor II” (5/6).

#	Име	CFC	USCF
1	Милан Вукадинов	2412	2441
2	Цвијан Радовановић	2255	2250
3	Слободан-Боб Ђорђевић	2180	2150
4	Бранислав Рајшић	1928	-
5	Terry Coulombe	1812	1778
6	Бранко Малешевић	1749	1938
7	Синиша Стајић	1480	-
8	Бранко Стајић	1432	-

Међу осталим члановима клуба било је веома добрих шахиста, који нису имали прилике да учествују на званичним турнирима и стекну рејтинг, као Влатко Ђуровић и Давор Самарџија, на пример. Остали чланови клуба били су, Раде Брдар, Јанко Павела, Дејан Богуновић, Марко Томић, Илија Стевановић, Живорад Шутић, Никола Савић, Ђуро Панца, Душан Ковачевић, Перо Ковачевић, Никола Поповић, Слободан Поповић, Марко Зубац, Ђорђе Стајић, Лука Челић, Слободан Бијелић, Михајло Поповић, Спасоје Вујановић и Павле Гагрица.

У Виндзору је у време 1990 - 2005 шаховска активност била на веома високом нивоу, постојала су чак 4 шаховска клуба: Windsor C.C; Riverside C.C; Windsor University C.C; и Ш.К. Светозар Глигорић.

Из Виндзора је потекла иницијатива за оснивање *Српског Шаховског Удружења у Онтариу*, на предлог Бранка Малешевића, који је био и први председник истог.

Први турнир Удружења одржан је у Нијагари 22 Августа 1998, а потом у Торонту 1999, Хамилтону 2000 и Виндзору 2001. Од 2002 године турнири се одржавају стално у Торонту.

До 2006 године такмичило се у два формата, појединачном и екипном а после само појединачно.

Финансирање је било скоро у потпуности од стране привредника из Виндзора првих година (1998-2004), а касније главни спонзор је Ољег Пајкић и његова фирма *PRO Computer Consulting services*.

Под утицајем интернета и могућности да се шах игра у свако доба и на сваком месту, традиционални турнири постали су мање интересантни и слабије посећени. Српско Шаховско Удружење и даље опстаје али са прилично смањеном активношћу и бројем учесника турнира.

Престали су и бројни локални турнири као Видовдански у Нијагари, у Виндзору, Отави, Торонту, Киченеру, Хамилтону ...

Божични брзопотезни турнири које организују Зоран Тутић и Ољег Пајкић у Торонту, трају 27 година, а Годишњи турнир Српског Шаховског Удружења 25.

На тим турнирима често је било и до 40 учесника, међу којима интернационални мајстор и првак Канаде Игор Жугић, интернационални мајстор Милорад Димитријевић, ФИДЕ мајстор Драган Драшко, ФИДЕ мајстор Горан Милићевић, ЖИМ (4 пута првак Канаде) Наталија Кудгариан (Милићевић), Милан Митровић, Душко Радуловић, Миладин Ђерковић, Андрија Деспотовић, Живомир Машић, Зоран Тутић, Предраг Путић, Срђан Фотић, Цвијан Радовановић, Ољег Пајкић, и много других високо ранжираних шахиста. А понекад и који гост из Србије који би се затекао у то време у Торонту био би учесник, као на пример фудбалер Драгослав Шекуларац и популарни певач Мики Јевремовић, који су били познати и као добри шахисти.

Душко Радуловић, Цвијан Радовановић, Горан Милићевић, Игор Жугић и Бранко Малешевић

О активностима Српског шаховског удружења објављивано је на вебсајту и шаховском билтену, а често пута Вечерње Новости, Новине Торонто и Вести доносили су извештаје са турнира.

Интернационални шаховски мајстор и сениорски шампион Европе, Синиша Јоксић у емисији на Радио Београду и Горан Томић из Подгорице у својој Шах-мат листи, такође су извештавали о овим турнирима. Тако се за постојање Српског шаховског удружења у Онтариу могло сазнати широм света.

ИМ Игор Жугић

Ољег Пајкић

Ољег Пајкић је председник Удружења, организатор, судија и учесник турнира истовремено. Уз то и главни спонзор са својом фирмом PRO Computer Consulting Inc, Toronto.

Све те обавезе сигурно утичу и на његов пласман на крају такмичења, али он томе не придаје неку нарочито важност.

Захваљујући њему и његовој посвећености шаховској игри, ови турнири још увек опстају.

Српско Шаховско Удружење је од свог почетка установило трофеје: два велика пехара, на којима су уписивана имена победника на екипном и појединачном такмичењу.

Део учесника турнира у Торонту 2004 / Центар "Свети Сава", Мисисага

Званичан лого српског шаховског удружења

The Association Cup

The Challenge Cup

Tulco-Tech 2002 /participants after tournament/

Учесници турнира, Мисисага (Торонто) 2002

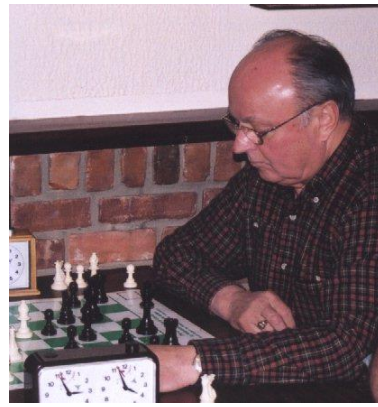
Турнир у дому Душана Ковачевића 2007 године: Душан Ковачевић, Бранко Малешевић, Раде Брдар, Милован ? и Божа Давидовић

Бранко Стајић / Давор Самарџија

Terry Coulombe / Бранислав Рајшић

Боб Ђорђевић / Жарко Петковић

Срби су од самог доласка на ове просторе бавили се шахом, углавном из разоноде, јер услова за организовани шах тада није било.

Тек 1956 године оснивањем спортског друштва "Југославија", које је поред фудбала имало и секције за стони тенис и шах, по први пут је забележено да се и шах нашао на такмичарској листи. Екипа у саставу: Жика Апић, Федор Рајић, Фрања Стипановић и Хари Вокинфус такмичила се у оквиру "УМСА" шаховске лиге у Виндзору.

Федор Рајић

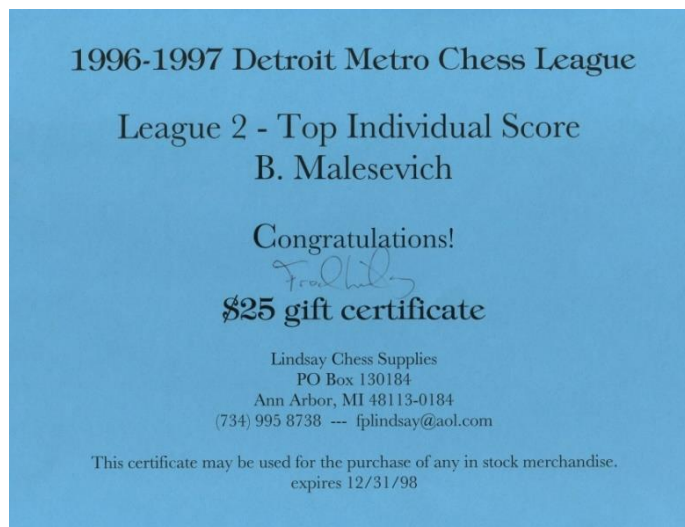
Милан Вукадинов

Федор Рајић је први шахиста који је започео организовано такмичење и играо на званичним турнирима на овим просторима. Осим усмене информације коју је аутор ових редова добио лично од Федора Рајића, других писаних трагова о томе нема.

Најпознатији српски (и уопште) шахиста у Виндзору био је мајстор Милан Вукадинов, родом из Ченте. Дошао је у Виндзор 1965 године, студирао славистику на универзитетима у Виндзору и Лондону, радио као службеник Главне градске библиотеке у Виндзору на Центру за стране језике. Спадао је међу десет најбољих канадских шахиста, био учесник олимпијаде на Малти 1980 године. Његов највиши рејтинг био је 2412 и поред тога што се никада није сасвим посветио шаху, као већина великих шахиста што је чинила, већ је шах за њега био више забава, пошто није зависио од новца којег би зарађивао бавећи се искључиво шахом.

Из његове школе шаха поникли су многи познати канадски шахисти, као на пример Реј Стоне (Ray Stone) првак Канаде и олимпијац, Владимир Дркулец, Брајан Профит (Brian Profit) и многи други.

Био је члан клуба "Светозар Глигорић" од оснивања и тутор многим члановима клуба којима је био доступан у свако време и на сваком месту без накнаде.

Champion League II

10 years of volunteering as official photographer

Победници на турниру у Хамилтону 2000 године:
Цвијан Радовановић, Влатко Ђуровић, Давор Самарџија и Бранко Малешевић

Serbian Chess Association of Ontario
 Serbian Chess Club “Svetozar Gligoric” Windsor
 List of Sponsors & Donators 1998-2004

#	name and business	amount
1	Mile Maric, Tulco-Tech & Die, Windsor	2,200.00
2	Branko Malesevic, Windsor	1,300.00
3	Petar Jokic, Peter`s Auto Body Shop, Windsor	850.00
4	Mihajlo Milicevic, 747 Travel Agency, Toronto	665.00
5	Slavko Vidakovic, A&S Automotive, Windsor	570.00
6	Dragan Ignjatovic, Dragon Screw Feed, Windsor	250.00
7	Rudolf Haas, Griflin Tool & Machine LTD, Windsor	250.00
8	Dusan Malesevic, LAN Pro. Systems Inc. Windsor	200.00
9	Stevan Barisic, Windsor	200.00
10	Gruja Stevanov, Venture Labels, Windsor	150.00
11	Spasoje Vujanovic, Apolo Tile LTD, Windsor	150.00
12	Zoran Rankovic, Diplomat Travel, Windsor	100.00
13	Mile Ostojic, Windsor Feed Screw Inc. Windsor	100.00
14	Jim Bekcic, Arbec Tool & Machine LTD, Windsor	100.00
15	Milivoj Radic, Beaver Construction, Brampton	100.00
16	Bob & Rada Davidovic, Homeland Apt. Windsor	100.00
17	Zivomir Masic, Toronto	100.00
18	Ratko Jelic, Hamilton	100.00
19	The Welding Solutions, Hamilton	100.00
20	Rade Brdar, Brdar Engineering, Windsor	100.00
21	Savo & Jela Stajic, Sam`s Longe, Michigan	70.00
22	Dinasty Driving School, Hamilton	50.00
23	Wing`s Variety, Windsor	50.00
24	Mile Vujadinov, Hamilton	30.00
25	Jovo Kuntos, Niagara Falls	30.00
26	Zoran Djonovic, Niagara Falls	30.00
27	Rade Zakula, Hamilton	25.00
27	George Rapaic, Nationwide Tax, Windsor	25.00
29	Nikola Krkljus, Niagara Falls	20.00
30	Jovo Loncar, Niagara Falls	20.00
31	Ilija Pila, Niagara Falls	20.00
32	Milan Dobric, Niagara Falls	20.00
33	Jovo Nijemcevic, Niagara Falls (entry fee, `98)	15.00
34	Niagara `98 Tournament (entry fee surplus)	47.29
	Total:	8,137.29

Serbian Chess Association of Ontario
Serbian Chess Club “Svetozar Gligoric” Windsor

List of Expenses 1998-2004

#	Spent on:	\$	note
1	Niagara `98 awards	400.00	
2	Niagara `98 trophies	179.46	
3	Embosser	46.80	
4	Medals with SCA logo	381.23	
5	Association Annual Cups (2)	626.75	
6	Bulletin #1 Printing	383.00	
7	Bulletins #2 & #3 Printing	330.00	
8	Mississagua `99 Awards	600.00	
9	Hamilton 2000 Awards	600.00	
10	Windsor 2001 Awards	400.00	
11	SCA tournaments 2002, 2003, 2004 awards	3,000.00	
12	SCA tournaments 2002,2003,2004 trophies	665.00	7,612.24
13	Windsor `99 Active Trophies	130.74	
14	Windsor Chess Club (clocks rental)	20.00	
15	Windsor Class Active `99 Trophies	125.01	
16	Bank Services Charge	17.30	
17	Svetozar Gligoric Club Championship	130.27	
18	Windsor Spring Swiss 2000 Trophies	126.80	550.12
		Total:	8,162.36
			bm/*

Листа помагача и спонзора српских спортских клубова и друштава 1973 - 2013

Бараслиевски Милан / *The Running Shoes*
Баришић Стеван /
Бекчић Жика / *Beckar Engineering Ltd / Arbec Tool & Machine Ltd.*
Бирач Симо / *Apollo Travel Agency Inc. Detroit, Michigan*
Бирчаковић Миле / *M&B Tool Co.*
Божих Мишо / *Canada Trust Real Estate Agent / Major Realty of Windsor*
Брдар Раде / *Brdar Engineering*
Брковић Стево / *Steve`s Confectionary*
Будимир Никола / *N&D Super Market*
Будимир Стево / *N&D Super Market*
Видаковић Славко / *S&V Automotive*
Војновић Никола / *Metal Duplicating Co.*
Вујановић Спасоје – Паја / *Apollo Tile Co.*
Вукосављевић Весна / *Vesna`s Beauty Salon*
Вучинић Жарко / *Duffy`s Tavern & Motor Inn*
Гламочлија Милан / *Milan`s Contracting*
Глишић Раде / *Glisich Real Estate Ltd.*
Гурјанов Душанка и Младен / *Ottawa Sausage & Delicatessen*
Давидовић Боб и Рада / *Homeland Apt. Complex*
Добрић Милан / *N&D Super Market*
Добрић Мишо / *Doug`s Convenience Market*
Доброта Веселин / *V. Dobrota Insurance Agency*
Драгичевић Илија и Јелена / *Malden Restaurant & Tavern / National Trust Realtor*
Драговић Мића / *Michael`s Tavern & Restaurant*
Игњатовић Драган / *Dragon Screw Feed Co.*
Јелић Ратко / *Hamilton, ON*
Јованов Жарко / *Salamander Shoes*
Јованов Стеван / *Stevan`s Woodwork*
Јовановски Стево и Живка / *Steve `n` Eddy`s Fish & Chips*
Јокић Ненад / *Accurate Plumbing*
Јокић Петар / *Peter`s Auto Body Shop*
Крамар Ђорђе и Павле / *Kramar Jewelry Inc. Oak Park, Michigan*
Малешевић Бранко /
Малешевић Душан / *LAN Pro Systems Inc.*
Малешевић Љубомир / *Malesi Furs*
Мандић Душан / *Bellvue Tavern & Restaurant*
Манојловић Божана / *Gift Galery & Picture Framing*
Марић Миле / *New Hydra Wintech Inc. / Miles Electric / Tulco Tech & Die Ltd*
Машић Живомир / *Ontario Hydro, Toronto*
Милетић Андреј / *Prime Realty Inc.*
Милетић Страшко и Здравка / *Prime Realty Inc.*
Милићевић Михајло / *747 Travel Agency, Toronto*
Миоковић Бора / *Tops of Windsor Restaurant*
Мишић Милош / *Misic Printing Co.*

Ненадовић Милан / *Milan's Pharmacy*
 Остојић Миле / *Windsor Feedscrews Inc.*
 Пајкић Ољег / *Pro Computer Consulting, Toronto, ON*
 Поповић Радомир / *Innotelco Inc. Toronto, ON*
 Проле Јован / *General Machine Shop, Chatham, ON*
 Радић Миливој / *Beaver Construction Co. Brampton ON*
 Рајић Федор / *Arvid Machine & Tool Co. LTD*
 Ранковић Зоран / *Leto Travel Service*
 Рапаић Ђорђе / *Nationwide Tax Services*
 Ристић Др. Миодраг / Виндзор
 Росић Глиша / *Star Tavern*
 Росић Никола / *Erie Tavern*
 Смиловић Милан / *Union Bakery*
 Стајић Жељка и Бранко / *Pizzaway & Restaurant*
 Стајић Саво и Јела / *Sam's Lounge Restaurant, Houghton Lake, Michigan*
 Стеванов Груја – Лала / *The Gypsy Baron Fine Dining & Entertainment/Venture Labels*
 Стевановић Слободан / *SSP Steven's Steel Products Inc.*
 Стојшин Арсеније – Артур / *Stoyshin Dental Service*
 Стојшин Драгутин / *Essex Linen Supply Ltd*
 Стојшин Никола / *Essex Linen Supply Ltd*
 Тадић Михајло / *Realtor & Insurance*
 Туртуреја Радован / *Tecumseh West Motors*
 Ченић Анита и Саша / *Old Coach Restaurant*
 Шарчевић Владимир, Воја и Никола / *Vladimir's Exquisite Cousine, Farmington, Michigan*
 Шукунда Илија / *St. Clair Tavern & Restaurant*

Assad Sam / *Wing's Variety*
 Computer Distributors Windsor
 Courtesy Chrysler / *Dodge/Chrysler/Jeep*
 Detlinger Larry / *Vienna Deli*
 Dinasty Driving School, Hamilton, ON
 Eihinger Jacob / *Jack's Barber Shop*
 Jerry Firemen / Detroit, Michigan
 Gounakis Peter / *Petro Canada Alpfa Auto Service Centre*
 Haas Rudolf / *Griflin Machine & Tooling Ltd*
 Leonidas Leo / *Leonidas Fina Auto Service*
 Palombo John / *Courtesy Bike shop*
 The Welding Solutions, Hamilton ON

Захвалница

Већи део података које садржи ова књига (и друге) прикупио сам током година, почевши од 1973 и уједињења клубова "Србија" и "Maple Leaf", записујући оловком и камером догађаје којим сам присуствовао. Други део открио сам на мало тежи начин, листајући по архивама и читајући записе на микро филмовима у градској библиотеци или на интернету.

Значајан део добио сам од бројних бивших играча и љубитеља спорта који су сачували фотографије и понеки запис из новина, помогли при идентификовању лица на фотографијама, или на неки други начин допринели остварењу овог дела.

Доста података сам нашао у разним публикацијама црквених и друштвених организација.

Хвала свима.

Бабић Алекса
Башић Перо
Божановић Божа
Божич Миша
Брковић Благоје
Булат Перо
Величковић Ђорђе – Веља
Видаковић Славко
Влајковић Љубиша – Џими
Врховац Славко
Вукадинов Милан
Гаћеша Никола
Глишић Драган
Загорац Миша
Зоњић Александар (интернет)
Јавор Илија
Јакшић Радомир
Јовановић Сретен
Лазовић Александар – Аца
Лакић Мирослав
Лакић Стеван
Мајсторовић Јанко
Манојловић Божана
Манојловић Ник (интернет)
Марковић Олга

Миљевић Горан
Мишчевић Никола
Мургашки Љубомир
Новаковић Душан
Павлица Милан
Петковић Жарко
Прибојан Владимир
Радовановић Цвијан - Цицо
Рајић Федор
Рапаић Ђорђе
Сарапа Дмитар
Станковић Љубан
Стеванов Груја – Лала
Томић Марко
Тугегић Александар
Ћук Богдан
Урукало Јован
Чолак Бошко – Боб
Шукунда Илија

City of Windsor (history)
Windsor Public Library (micro film)
Windsor Star

Белешка о аутору

Од оснивања спортског клуба "Виндзорски Срби", односно од уједињења "Мепл Лиф"-а и "Србије" 1973 године, у чему је одиграо важну улогу, аутор се бавио прикупљањем података о спортским активностима Срба, о животу српске заједнице и историји града Виндзора у којем Срби живе од 1910 године. Уређивао је *"Спортске Вести"* спортског клуба "Виндзорски Срби", *"Шаховски Билтен"* Српског шаховског удружења, *"Chess News"* (Windsor Chess Club), *"The Maple Leaf Cyclist"*, *"The Maple Leaf Bulletin"* (Maple Leaf Cycling Club, Windsor).

Бранко Малешевић
Photo by: Doug Bell, Leamington, 2015

Књига *"Спортска активност Виндзорских Срба 1929 -1979"* објављена 1980 године, прва је такве врсте у Канади, где су спортске активности једне етничке групе икада описани, а 1989 године штампана је књижица *"Радник и Ратник Јанко Мајсторовић"* на основу приче о свом животном путу овог нашег исељеника.

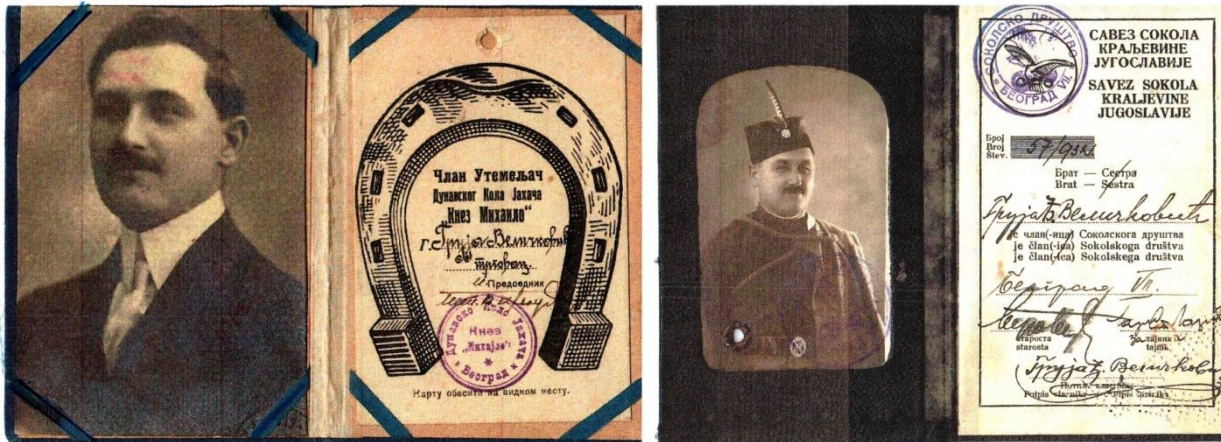
Као секретар одбора за прославу 200-те годишњице рођења Вука Стефановића Караџића, учествовао је у доношењу и реализацији веома богатог програма прославе, који је трајао током читаве године.

Оснивач је и први председник шаховског клуба *"Светозар Глигорић"* у Виндзору и *Српског Шаховског Удружења* у Онтариу.

О неким од ових активности писао је за *Вечерње Новости, Вести, "Завичај", Радио Београд, Глас Канадских Срба и Американски Србобран*.

Tribute, instead of an advertisement!

I was offered a page for an advertisement ad by the author of this book. Since I am a retired professional, without any business to advertise it was approved that I could write an appropriate tribute to my late parents. They believed in the saying “Healthy body - healthy mind”, and encouraged me to be active and play sports. Between the two wars my father himself was an active participant and supporter of in several sporting activities.

My mother, who was much younger than my father, and an excellent swimmer, tried parachuting just before the war. After several trial jumps from a testing tower she hurt her hip and that caused her in her later years to walk with the cane. My mother also encouraged me to be active and play sports ... except for rugby.. However, when she came to Canada to see me, after I suffered a compound fracture of my leg playing rugby, she did not say anything.

After WWII my father was deemed a capitalist and could not provide for his family as he used to. My mother, who was much younger, found it easier to adjust. Not having much helped me to focus, on my education and sports. Exposure to organized sports provided me with opportunities outside my home. It has been a long time since my childhood, playing street soccer, playing for the school selection and joining different sports clubs trying to excel in any sport. My horizons up opened when I was exposed to rugby and to all the benefits the higher level of organized competition offers. This also shaped me as a person through all the experiences that team sports offer; losing, winning, strict discipline and putting forth your best effort to the maximum ability of your body. It helped me to learn how to co-exist with team mates that although sometimes had a different approach or different personality we were all part of the same team.

To my mother Emilija and father Gruja Velickovic and to their efforts as parents!

PHONE: 519-735-8181 / FAX: 519-735-7882
3119 FOREST GLADE DRIVE, WINDSOR, ON. N8R 1W6

WALKERVILLE BREWERY

EST. 1890

525 ARGYLE RD, WINDSOR, ON N8Y 4Z8
[HTTPS://WWW.WALKERVILLEBREWERY.COM/](https://www.walkervillebrewery.com/)
TEL: 519-254-6067

ALL REPAIRS OF CARS, VANS AND PICK-UP TRUCKS

S&V AUTOMOTIVE

Slavko (Sam) Vidakovic, President

5920 North Service Road / Unit 200

Windsor, ON. N8T 3P3

Phone: 519-974-7492 / Fax: 519-974-8739

E-Mail: sandvautomotive@gmail.com

CUSTOM MADE MONUMENTS

S&V MEMORIALS

Slavko (Sam) Vidakovic, President

5920 North Service Road E.,

Windsor, ON. N8T 3P3

Tel: 519-944-4800 / svmemorials@gmail.com

www.svmemorials.com

... од истог аутора ...

1. *С.К. Виндзорски Срби 1973-1976*
2. *Спортска активност Виндзорских Срба 1929-1979*
3. *Јанко Мајсторовић – радник и ратник 1980*
4. *Прослава 200 годишњице рођења Вука Стефановића Караџића 1787-1987*
5. *Chess News Bulletins 1997*
6. *Билтени Српског шаховског удружења 1998-2001*
7. *Балоте клуб "Виндзорски Срби" 2020*
8. *Срби у Виндзору 1910-2020*
9. *Serbian Chess Association 1998-2020*
10. *My Chess Book 1995-2013*
11. *The Maple Leaf Cyclist 2022*
12. *Спортска активност Виндзорских Срба 1929-2023*
(Поводом 50-те годишњице с.к. "Виндзорски Срби" 1973-2023)
13. *Анегдоте о Србима, преводи и други записи*

ПОСЕБНО ИЗДАЊЕ ПОВОДОМ:

50 ГОДИНА КЛУБА "ВИНДЗОРСКИ СРБИ"
30 ГОДИНА "СРБИЈАДЕ"
30 ГОДИНА БАЛОТЕ ТУРНИРА СЕВЕРНЕ АМЕРИКЕ
25 ГОДИНА ПОСТОЈАЊА СРПСКОГ ШАХОВСКОГ УДРУЖЕЊА

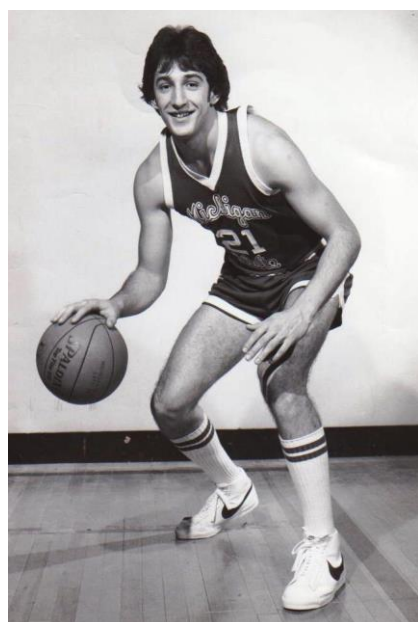
For information/comment please write to:
branko_malesevic@yahoo.ca

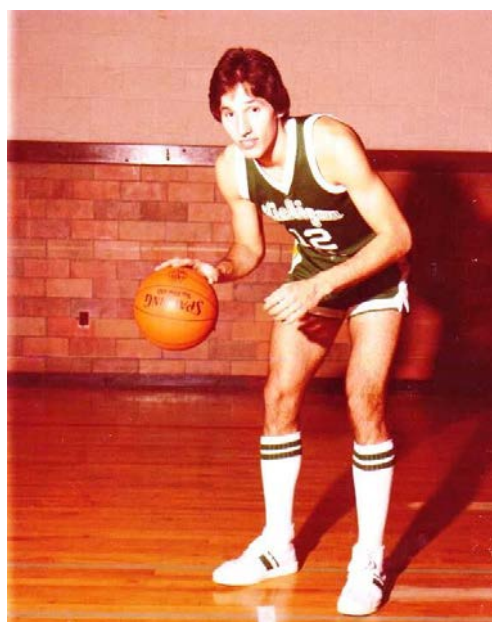
Милан Вукадинов

Илија Шукунда

Драган Брковић

Милан Брковић

